Tamil Text for the English H. S. C. and University Entrance Exams.

PERIYA PURANAM

(*1—4 CHARUKKAMS*)

IN PROSE

BY

Sri - la - Sri Arumuga Navalar

PUBLISHED BY:

V. KANTHASAMY,
NAVALAR BOOK DEPOT.,
K. K. S. ROAD,
Vannarponnai.

உ

பெரியபுராணவசனம்

முதல் நான்கு சருக்கங்கள்

இவை

1947-ம் ஆண்டு நிகழும்

ஆங்கில H. S. C. மாணவர்க்கும்

இலங்கைச் சர்வகலாசாலைப் பிரவேச பரீக்ஷை மாணவர்க்கும்

உபயோகமாகும் வண்ணம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

இயற்றிய பெரியபுராண வசனத்தி லிருந்து

தொகுத்து.

சிதம்பரம்

சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைத் தருமபரிபாலகரான

திரு. சு. திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளை B. A.

அநுமதிப்படி

வண்ணார்பண்ணை

ஆறுமுகநாவலர் புத்தகசாலை யதிபர்

வே. கந்தசாமியால்

யாழ்ப்பாணம் சைவப்பிரகாச யந்திரசாலையில்

அச்சிடுவிக்கப்பெற்றது.

விய ஹு கார்த்திகைமீ

விலை ரூபா 1-75.

உ

முதலாவது

தில்லைவா ழந்தணர் சருக்கம்

தில்லைவா ழந்தணர் புராணம்

ஆதியாய் நடுவுமாகி யளவிலா வளவு மாகிச்
சோதியா யுணர்வு மாகித் தோன்றிய பொருளுமாகிப்
பேதியா வேகமாகிப் பெண்ணுமா யாணுமாகிப்
போதியா நிற்குந்தில்லைப் பொதுநடம் போற்றி போற்றி.

கற்பனை கடந்த சோதி கருணையே யுருவ மாகி
அற்புதக் கோல நீடி யருமறைச் சிரத்தின் மேலாஞ்
சிற்பர வியோம மாகுந் திருச்சிற்றம் பலத்து ணின்று
பொற்புட னடஞ்செய் கின்ற பூங்கழல் போற்றி போற்றி.

தாவரமாகிய அண்டமும் சங்கமமாகிய பிண்டமும் சமமாமாதலால், பிண்டமாகிய சரீரத்தில் இடைக்கும் பிங்கலைக்கும் நடுவிலுள்ள சுழுமுனாநாடியும், பிரமாண்டத்திலுள்ள பரதகண்டத்தில் இலங்கைக்கும் இமயமலைக்கும் நடுவிலுள்ள தில்லைவனமும், சமமாகும்.

சாந்தோக்கியோபநிடதத்திலே பிரமபுரத்தி லுள்ள தகரமாகிய புண்டரீக வீட்டினுள்ளே இருக்கும் ஆகாச மத்தியில் விளங்கும் அதி சூக்குமசித்தை அறிதல்வேண்டுமென்று தகரவித்தை சொல்லப்பட்டது. இங்கே பிரமபுரமென்றது இச்சரீரத்தையும், புண்டரீக வீடென்றது இருதயகமலத்தையும், ஆகாசமென்றது பராசத்தியையும், அதிசூக்கும சித்தென்றது பரப்பிரமமாகிய சிவத்தையுமென் றறிக. புறத்தும், இப்படியே இப்பிரமாண்டம் பிரமபுரமெனவும், இப்பிரமாண்டத்தினுள்ளே இருக்கும் தில்லைவனம் புண்டரீகவீடெனவும, தில்லைவனத்தி லிருக்கும் ஆகாசம் பராசத்தியாகிய திருச்சிற்றம்பலமெனவும், அத்திருச்சிற்றம்பலத்திலே நிருத்தஞ் செய்யும் பரப்பிரம

சிவம் அதிசூக்குமசித்தெனவும் சொல்லப்படும். இவ்வாகாசம் பூதாகாசம்போற் சடமாகாது சித்தேயாம்; ஆதலால், சிதம்பரமெனப்படும். இச்சிதம்பரம் எந்நாளும் நீக்கமின்றி விளங்குந் தானமாதலால், தில்லைவனமும் சிதம்பரமெனப் பெயர் பெறும்.

இத்துணைப் பெருஞ் சிறப்பினதாகிய அந்தத் தில்லைவனத்தின்கண்ணே முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளாகிய சிவபெருமான் சர்வான்மாக்களுக்கும் அருள் செய்யும்பொருட்டுத் திருமூலத்தானமாகிய சிவலிங்க வடிவமாய் எழுந்தருளி யிருப்பார். அந்தத் திருமூலத்தானத்துக்குத் தெற்குத் திக்கிலே திருவருள் வடிவாகிய கனகசபை இருக்கின்றது. அந்தக் கனகசபையின்கண்ணே பரமகாருண்ணிய சமுத்திரமாகிய சிவபிரான் தமது அருட்சத்தியாகிய சிவகாமியம்மையார் காண அனவரதமும் ஆனந்ததாண்டவஞ் செய்தருளுவர்.

திருமூலத்தான லிங்கத்துக்கும் சபாநாதருக்கும் வேத சிவாகம விதிப்படி பூசை முதலியவை செய்யும் பிராமணர்கள் தில்லைவாழந்தணர் என்று சொல்லப்படுவார்கள். அவர்கள் மூவாயிரர். அவர்கள் குற்றமில்லாத வமிசத்தில் உதித்தவர்கள். பாவமென்பது சிறிதுமில்லாதவர்கள்; புண்ணியங்க ளெல்லாம் திரண்டு வடிவெடுத்தாற் போன்றவர்கள். கிருகத்தாச்சிரமத்தில் ஒழுகுகின்றவர்கள். இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வம் என்னு நான்கு வேதங்களையும், சிக்ஷை வியாகரணம் சந்தோவிசிதி நிருத்தம் சோதிடம் கற்பம் என்னும் ஆறு வேதாங்கங்களையும், மீமாஞ்சை நியாயம் புராணம் மிருதி என்னு நான்கு உபாங்கங்களையும் ஓதி யுணர்ந்தவர்கள். ஆகவனீயம் தக்ஷிணாக்கினி காருகபத்தியம் என்னும் மூன்றக்கினிகளையும் விதிப்படி வளர்க்கின்றவர்கள். ஓதல் ஓதுவித்தல் வேட்டல் வேட்பித்தல் ஈதல் ஏற்றல் என்னும் அறுதொழிலினாலும் கலியை நீக்கினவர்கள். விபூதி உருத்தி

ராக்ஷம் என்னுஞ் சிவசின்னங்களை விதிப்படி சிரத்தையோடு தரிக்கின்றவர்கள். சிவபெருமானுடைய திருவடிக்கண்ணே இடையறாது பதிந்த அன்பே தங்களுக்குச் செல்வமெனக் கொள்கின்றவர்கள்.

அவர்கள் சமயதீக்ஷை விசேஷதீக்ஷை நிருவாணதீக்ஷை ஆசாரியாபிஷேகம் என்னு நான்கும் பெற்றவர்கள். காமிக முதல் வாதுள மிறுதியாகிய சைவாகமங்கள் இருபத்தெட்டையும் ஓதி யுணர்ந்தவர்கள். அச்சைவாகமங்களால் வீட்டுநெறிகள் இவையென உணர்த்தப்படுஞ் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் நான்கு பாதங்களையும் வழுவாவண்ணம் அநுட்டிக்கின்றவர்கள்.

அவர்கள் சபாநாயகர் "இவ்விருடிகளில் நாம் ஒருவர்" என்று அருளிச்செய்யப்பெற்ற பெருமையை யுடையவர்கள். அதுமட்டோ, தியாகேசர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்குத் திருத்தொண்டத்தொகை பாடும்படி அருளிச்செய்தபோது "தில்லைவா ழந்தணர்த மடியார்க்கு மடியேன்" என்று அவர்களைத் தமது அருமைத் திருவாக்கினாலே எடுத்துச் சொல்லியருளினார். இங்ஙனமாயின், அவர்களுடைய அளவிறந்த மகிமையை நாமா சொல்ல வல்லம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம்

சிதம்பரத்திலே, குயவர் குலத்திலே, பொய் சொல்லல் சிறிதுமின்றித் தரும நெறியிலே வாழ்கின்றவரும், இல்லறத்திலே நிற்பவரும், சிவபத்தி அடியார்பத்திகளிலே சிறந்தவருமாகிய தொண்டர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தம்முடைய குலத்துக்கு ஏற்ப மட்கலங்களை வனைந்து விற்றுச் சீவனஞ் செய்தும், திருவோடுகளைச் சிவனடியார்களுக்குக் கொடுத்தும் வந்தார். அவர் "ஆதிகாலத்திலே பரமசிவன் திருப்பாற்கடலினின்றும் எழுந்த ஆலாகல

விஷத்தை உலகம் உய்யும்பொருட்டு உண்டபொழுது, அவருடைய கண்டமானது, அவர் தம்மை அடைந்தவர்க ளுக்கு வரும் இடையூறுகளை நீக்கியருளுவார் என்பதை நாமெல்லாம் அறிந்துகொள்ளும்படி ஓரறிகுறியாய் விளங் கும்பொருட்டு, அதனை உள்ளே புகவொட்டாமல் தடுத் துத் தானே தரித்துக்கொண்டது" என்று நினைந்து, அக் கடவுளுடைய கண்டத்தைத் திருநீலகண்டம் என்று எப் பொழுதும் சிறப்பித்துச் சொல்லுவார். அதனால் அவ ருக்குத் திருநீலகண்டநாயனார் என்னும் பெயர் உண்டா யிற்று.

ஒருநாள் அவர் அவ்வூரிலே ஒரு வேசியிடத்துச் சென்று வீட்டுக்குத் திரும்ப, கற்பிலே சிறந்த அவர் மனைவியார் அதை அறிந்து, அதைக் குறித்துத் தம் முடைய மனசிலே தோன்றிய கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு, இல்வாழ்க்கைக்குரிய மற்றப் பணிகளெல்லாஞ் செய்தும், புணர்ச்சிக்கு மாத்திரம் இசையாதவரானார். நாயனார் தம்முடைய மனைவியார் கொண்ட புலவியைத் தீர்க்கும்பொருட்டு அவர் சமீபத்திலே போய், வேண்டிய இரப்புரைகளைச் சொல்லி, அவரைத் தீண்டும்படி சென் றார். அப்பொழுது மனைவியார் "நீர் எம்மைத் தீண்டுவீ ராகில் திருநீலகண்டம்" என்று ஆணையிட்டார். அதைக் கேட்ட நாயனார், பரமசிவனுடைய திருநீலகண்டத்திலே தாம் வைத்த பத்தி குன்றாவண்ணம், அம்மனைவியாரைத் தொடாமல் நீங்கி, "இவர் 'எம்மை' என்று பன்மையாகச் சொன்னதனால் இவரைமாத்திரமன்றி மற்றப் பெண்களை யும் நான் மனசினால் நினைத்தலுஞ் செய்யேன்" என்று உறுதி கொண்டார். அவர்கள் இருவரும் தங்கள் வீட்டி னின்றும் புறப்படாதொழிந்து, அவ் வீட்டிலேதானே இருந்து, இல்லறத்திற்குரிய பிற செய்கைகளெல்லாஞ் செய்துகொண்டு, புணர்ச்சியின்மையைப் பிற ரறியாதபடி வாழ்ந்தார்கள். இளமைப் பருவத்தையுடைய இருவரும் அவ்வாணையைப் பேணிக்கொண்டு, பல வருஷங்கள் செல்ல, யௌவனம் நீங்கி, வயோதிகர்களாகி, வருத்த முற்றார்கள். உற்றும், சிவபத்தி சிறிதும் குறையாதவர்க ளாகி இருந்தார்கள்.

இப்படியிருக்கும் காலத்திலே, காருண்ணிய ஸ்வரூபி யாகிய பரமசிவன், அவ்வடியாருடைய மகிமையை உலகத் தவர்கள் ஐயந்திரிபற அறிந்து அவருடைய தொண்டை அனுசரித்து உய்யும்பொருட்டு, ஒரு சிவயோகி வடிவங் கொண்டு, அவ்வடியார் வீட்டுக்குச் சென்றார். அவ்வடியார் அவரைக்கண்டு எதிர்கொண்டு வீட்டினுள்ளே அழைத்துக் கொண்டுபோய், ஆசனத்தில் இருத்தி அவருக்கு விதிப்படி அன்பினோடு பூசைசெய்து, நமஸ்கரித்து, எழுந்து அஞ்சலி செய்து நின்று, "சுவாமீ, அடியேன் தேவரீருக்குச் செய்யவேண்டிய குற்றேவல் யாது" என்று வினவ, சிவ யோகியார் "இந்தத் திருவோட்டை வைத்திருந்து, நாம் கேட்கும்போது தா. இந்த ஓடு தனக்கு வேறொப்பில்லா தது; தன்னிடத்திலே சேர்ந்த பொருள்களெல்லாவற்றை யும் சுத்திசெய்வது; பொன்னிலும் இரத்தினத்திலும் பார்க் கக் காப்பாற்றப்படத்தக்கது. இப்படிப்பட்ட மேன்மை யுள்ளதாகிய இந்த ஓட்டை நீ வாங்கி வைத்திரு" என்று அருளிச் செய்தார். அதைக் கேட்ட அடியவர் அவரை வந்தனஞ் செய்து, அவ்வோட்டை வாங்கிக்கொண்டு, வீட் டிலே ஒருபக்கத்தில் சேமித்துவைத்துவிட்டு, திரும்பிவந்து, போம்படி எழுந்த சிவயோகியாருக்குப் பின் சிறிது தூரஞ்சென்று, அவரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, வீட்டுக்குத் திரும்பினார்.

நெடுநாட்கள் கழிந்தபின், ஒருநாள் பரமசிவன் தாம் வைக்கக்கொடுத்த திருவோட்டை வைக்கப்பட்ட இடத்தில் இல்லாதொழியும்படி செய்து, அவ்வடியாருடைய உண்மை நிலையைப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்தும்பொருட்டு முன்போ லச் சிவயோகிவடிவங்கொண்டு, அவர் வீட்டுக்கு எழுந் தருளினார். அவர் சிவயோகியாரை முன்போல வழிபட்டு, "சுவாமீ, தேவரீர் இவ்வீட்டிற்கு எழுந்தருளிவந்தது அடி யேங்கள் பூர்வசன்மத்திற் செய்த தவத்தினாற்போலும்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்து நிற்க; சிவயோகியார் "நாம் முன்னாளிலே உன்னிடத்திலே தந்த திருவோட்டை இப் பொழுது தா" என்றார். அடியவர் அதைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கும்பொருட்டு உள்ளேபோய்ப் பார்த்துக் காணா மையாலே திகைத்து, அங்கு நின்றவர்களிடத்திலே கேட் டும் பிறவிடங்களிலே தேடியும் காணாதவராகி, சிவயோகி

யாருக்கு உத்தரம் சொல்வதற்கு ஒன்றுமின்றி அங்கே
நின்றார். சிவயோகியார் உள்ளே நின்ற அடியார் கேட்
கும்படி, "நொடிப்பொழுதில் வருவேன் என்று போன நீ
ஏன் இவ்வளவு நேரம் தாழ்த்து நிற்கின்றாய்" என்று
கேட்க; அடியவர் வந்து சிவயோகியாரை வணங்கி,
"சுவாமீ, தேவரீர் தந்த திருவோட்டை வைத்த இடத்தி
லும் பிறவிடங்களிலும் தேடிக்காணேன். பழையதாகிய
அந்தத் திருவோட்டைப் பார்க்கினும் புதிதாகிய வேறொரு
திருவோடு தருவேன். அதை ஏற்றுக்கொண்டு, அடியேன்
செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளல்வேண்டும்" என்று
சொல்லிப் பிரார்த்தித்து நின்றார். உடனே சிவயோகியார்
அவரைக் கோபித்துப்பார்த்து, "நீ யாது சொன்னாய்?
நான் வைத்த மண்ணோட்டையேயன்றிப் பொன்னோட்
டைத் தந்தாயாயினும் நான் வாங்கேன். நான் முன்னே
உன்னிடத்தில் தந்த ஓட்டையே கொண்டுவா" என்று
திருவாய்மலர்ந்தருள; அடியவர் "சுவாமீ, தேவரீர் தந்த
ஓட்டைத் தேடியுங்காணேன். வேறே நல்ல ஓடு தருகின்
றேன் என்று சொல்ல; அதற்கு உடன்படாமல், என்
னோட்டையே கொண்டுவா என்று சொல்லுகிறீர். இந்தச்
சொல்லு என்னறிவுமுழுவதையும் ஒழித்துவிட்டது" என்
றார். அதற்குச் சிவயோகியார் "நான் உன்னிடத்திலே
வைத்த அடைக்கலப்பொருளை நீ கவர்ந்துகொண்டு, பாவத்
துக்குச் சிறிதும் அஞ்சாமல், பல பாவகங்கள் செய்கின்
றாய். சகலரும் அறியும்படி உன்னைத் தப்பவொட்டாமல்
மறித்து என்னோட்டை வாங்கிக்கொண்டேயன்றி நான்
போகேன்" என்று சொல்ல; அடியவர் "சுவாமீ, தேவரீர்
தந்த ஓட்டை நான் கவர்ந்தவனல்லன். அடியேனிடத்தே
களவில்லாமையை எப்படித் தெரிவிப்பேன்? சொல்லும்"
என்றார். சிவயோகியார் "உன் புத்திரனைக் கையிலே
பிடித்துக்கொண்டு குளத்திலே முழுகி, நான் கவரவில்லை
என்று சத்தியம் பண்ணித்தா" என்று சொல்ல; அடியவர்
"அப்படிச் செய்தற்கு எனக்குப் புத்திரன் இல்லையே!
யாது செய்வேன், சொல்லும்" என்றார். சிவயோகியார்
"உன் மனைவியைக் கைப்பிடித்து முழுகிச் சத்தியம் பண்
ணித்தா" என்று சொல்ல; அடியவர் "நானும் என்மனைவி
யும் எங்களிடத்துண்டாயிருக்கும் ஒரு சபதத்தினாலே

ஒருங்கு முழுகுதல் கூடாது. நான்மாத்திரம் குளத்திலே
முழுகிச் சத்தியம்பண்ணித் தருகிறேன், வாரும்" என்றார்.
அதற்குச் சிவயோகியார் "நான் முன்னே தந்த ஓட்டைத்
தராமலும், அதைக் கவர்ந்துகொள்ளவில்லையெனின் உன்
மனைவியைக் கைப்பிடித்துச் சத்தியஞ்செய்துதராமலும்,
மனம் வலித்திருக்கின்றாய். தில்லைவாழந்தணர்கள் கூடி
யிருக்கும் பெரிய சபையிலே இவ்விஷயத்தைக் குறித்துப்
பேசப்போகின்றேன்" என்று சொல்லி, அந்தச் சபைக்
குப்போக; திருநீலகண்டநாயனாரும் அவருக்குப்பின்னே
போனார். சிவயோகியார் அந்தப்பிராமணர்களைப் பார்த்து,
"இந்தக் குயவன் தன்னிடத்திலே நான் வைத்திருக்கும்
படி கொடுத்த ஓட்டைத் தருகின்றானில்லை. அதனை இழந்
தானாயின், தன் மனைவியைக் கைப்பிடித்துக் குளத்திலே
முழுகிச் சத்தியம்பண்ணித் தருகின்றானுமில்லை" என்றார்.
உடனே பிராமணர்கள் அடியவரை நோக்கி, "திருநீல
கண்டரே; நடந்த சமாசாரத்தை நீர் சொல்லும்" என்று
கேட்க; அவர் "சுவாமிகாள், இவர் தந்த திருவோடு நான்
வைத்த இடத்தினின்றும் மறைந்துபோய்விட்டது. நான்
தேடிப்பார்த்துங் காணேன். இதுவே நடந்த சமாசாரம்"
என்றார். அதற்குப் பிராமணர்கள் "இவர் தந்த ஓட்டை
நீர் இழந்தீராகில், இவர் கேள்விப்படி உம்முடைய மனைவி
யைக் கைப்பிடித்துக் குளத்திலே முழுகிச் சத்தியஞ்செய்து
கொடுத்தலே நீதி" என்றார்கள். அடியவர் அதைக் கேட்டு,
தாம் அம்மனைவியாரைத் தீண்டாதிருத்தலைக் குறித்துப்
பேசமாட்டாதவராகி, "தகுந்தபடி குளத்திலே முழுகிச்
சத்தியஞ்செய்து தருகிறேன், வாரும்" என்று சொல்லி, சிவ
யோகியாரோடு தம்முடைய வீட்டுக்குப் போய், மனைவியா
ரையும் அழைத்துக்கொண்டு, திருப்புலீச்சரத்துக்கு முன்
னிருக்கின்ற திருக்குளத்திலே போய், ஒரு மூங்கிற்றண்டை
ஒரு புறத்திலே மனைவியார் பிடிக்க, மற்றப்புறத்திலே
தாம் பிடித்துக்கொண்டு, இறங்கினார். அதைக் கண்ட சிவ
யோகியார் "உன் மனைவியைக் கைப்பிடித்துக்கொண்டு
மூழ்கு" என்று சொல்ல; திருநீலகண்டநாயனார், அப்படிச்
செய்யக் கூடாமையை உலகத்தார் அறியும்படி, முன்னா
ளிலே தாஞ்செய்த வேசிகமனமும் அதனாலுண்டாகிய
சபதமும் அந்தப்பிரகாரம் தவறாமல் நடந்துவருதலும்

சொல்லி, முழுகினார். முழுகிக் கரையிலேறிய திருநீலகண்டநாயனாரும் மனைவியாரும் மூப்புப்பருவம் நீங்கி, இளமைப்பருவம் உடையவர்களாய்ப் பிரகாசித்தார்கள்* உடனே தேவர்களும் முனிவர்களும் அந்நாயனார் மீது ஆகாயத்தினின்றும் புஷ்பமாரி பொழிந்து, அவரது பெருமையை எடுத்துத் துதித்தார்கள். அவ்வதிசயத்தைக் கண்ட சமஸ்தரும் அங்கு நின்ற சிவயோகியாரைக் காணாதவர்களாய், மயங்கி நின்றார்கள். சிவபெருமான் பார்வதி தேவியாரோடும் இடபாரூடராய் ஆகாயத்திலே தோன்றியருளினார். அப்பொழுது திருநீலகண்டநாயனாரும் மனைவியாரும் பூமியிலேவிழுந்து அவரை நமஸ்கரித்து, எழுந்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்துகொண்டு நின்றார்கள். சிவபிரான் அவர்களை நோக்கி, "ஐம்புலங்களை வென்றதனாலே மேன்மையடைந்த அன்பர்களே, எக்காலத்தும் இவ்விளமை நீங்காமல் நம்மிடத்தில் இருங்கள்" என்று சொல்லி மறைந்தருளினார். பத்திவலிமையையுடைய திருநீலகண்டநாயனாரும் மனைவியாரும் யாவராலும் செய்தற்கரிய பெருஞ் செய்கையைச் செய்து, சிவலோகத்தை அடைந்து, பேரின்பத்தை அனுபவித்து வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்

இயற்பகைநாயனார் புராணம்

சோழமண்டலத்திலே, காவேரிநதி சமுத்திரத்தோடு கலத்தலால் காவேரிசங்கமம் எனப் பெயர்கொண்ட விசேட தீர்த்தம் பொருந்திய காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலே, வைசியர் குலத்திலே, குருலிங்க சங்கமபத்திகளிற் சிறந்தவரும் ஔதாரியம் உள்ளவரும் ஆகிய இயற்பகையாரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார்.

அவர் இல்லறத்தில் இருந்து, விபூதி உருத்திராக்ஷம் தரித்த சிவபத்தர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பிய எல்லாவற்றையும் மகிழ்ச்சியோடு கொடுத்துக்கொண்டு வருங் காலத்தில், ஒருநாள், திருக்கைலாசபதியானவர், அவ்வியற்பகையார் அடியார்கள் விரும்பியவை யாவையேனும் அவற்றை

* இக் காரணத்தினால் இத் திருக்குளம் இளமைநாயனார் குளமெனப் பெயர்பெற்றது.

மறாது கொடுத்தலைச் சகலருக்கும் புலப்படுத்தும்பொருட்டு, ஒரு பிராமண வடிவங் கொண்டு, விபூதி திருமேனியிலே பிரகாசிக்க, தூர்த்தவேடமுந் தோன்ற, அவர் வீட்டிற்கு எழுந்தருளினார். இயற்பகைநாயனார் அன்பினோடு அவரை எதிர்கொண்டு நமஸ்கரித்து, அழைத்துக் கொண்டுபோய், விதிப்படி அருச்சித்து, "சுவாமீ, தேவரீர் இங்கே எழுந்தருளியது பூர்வசன்மத்தில் அடியேன் செய்த தவத்தினாற் போலும்" என்றார். அதுகேட்ட ஐயர் இயற்பகைநாயனாரை நோக்கி, "சிவனடியார்கள் விரும்பிக் கேட்பன யாவையெனினும் நீர் அவைகளை மறாமல் மகிழ்ச்சியோடு கொடுத்தலை நான் கேள்வியுற்று, உம்மிடத்திலுள்ள ஒரு பொருளை விரும்பி இன்றைக்கு இங்கே வந்தேன். நீர் தருதற்கு இசைவீராயில், அந்தப் பொருள் இன்னது என்று சொல்லுவேன்" என்றார். அதற்கு இயற்பகைநாயனார் "எப்படிப்பட்ட பொருளாயினும் என்னிடத்தில் இருக்குமாயின், அந்தப் பொருள் நமது கடவுளாகிய பரமசிவனுடைய அடியார்களுக்கு உரிய பொருளேயாம். இதைக் குறித்துத் தேவரீர் சந்தேகிக்கவேண்டுவதில்லை. திருவுள்ளம் விரும்பியதை இன்னது என்று சொல்லியருளும்" என்று சொல்ல; ஐயர் "உம்முடைய மனைவியை விரும்பி வந்தேன்" என்றார். அப்பொழுது இயற்பகைநாயனார் முன்னிலும்பார்க்க மிக மகிழ்ந்து வணங்கிநின்று, "சுவாமீ, தேவரீர் அடியேனிடத்தில் உள்ள பொருளையே விரும்பிக் கேட்டது அடியேனுடைய பாக்கியம்" என்று சொல்லி, சீக்கிரம் உள்ளே போய், கற்பிலே சிறந்த தம்முடைய மனைவியாரை நோக்கி, "நான் இன்றைக்கு உன்னை இந்தச் சிவனடியாருக்குக் கொடுத்துவிட்டேன்" என்றார். உடனே மனைவியார் மனங்கலங்கிப் பின்னே தெளிந்து, "பிராணநாயகரே, நீர் கட்டளையிட்டது எதுவோ அதையே நான் செய்வேன். அதையன்றிச் செய்தற்கு உரிய காரியம் எனக்கு வேறொன்று உண்டோ? இல்லை" என்று சொல்லி, அவரை வணங்க; அவர் தமது மனைவியாரை, அங்கு வந்த சிவனடியாருக்கு மனைவியாகைபற்றி, வணங்கினார். மனைவியார் போய், அவ்வையருடைய பாதங்களிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து, எழுந்து நின்றார். அதுகண்ட இயற்பகைநாயனார் மனமகிழ்ந்து அவ்வையரை வணங்கி, "இன்னும் அடியேன் செய்யவேண்டிய பணி

யாது" என்று வினவ, ஐயர் "இந்தப் பெண்ணை நான்
தனியே கொண்டு போகையால், உங்கண்மேலே பற்
றுள்ள பந்துக்களையும் ஊரவர்களையும் கடக்கும்வரைக்கும்
அவர்களால் எனக்கு ஓர் இடையூறும் உண்டாகாதிருக்
கும்படி, நீர் துணையாக வரவேண்டும்" என்றார். இயற்
பகைநாயனார் அதைக் கேட்டு, "இவர் கட்டளையிடுமுன்
நானே நினைந்து செய்யவேண்டிய இக் குற்றேவலைச் செய்
யாமல், இவர் சொல்லும்வரைக்கும் தாழ்த்து நின்றது குற்
றம்" என்று நினைத்துத் துக்கித்து, ஆயுதசாலையிலே
போய், போர்க்கோலங் கொண்டு, வாளும் பரிசையும் ஏந்
திக்கொண்டு, ஐயரிடத்திற்கு வந்து, அவரை வணங்கி,
அவரையும் மனைவியாரையும் முன் போம்படி செய்து, தாம்
பின்னே போனார்.

அப்பொழுது இயற்பகைநாயனாருடைய சுற்றத்தவர்
களும் அவர் மனைவியாருடைய சுற்றத்தவர்களும் "இயற்
பகை பைத்தியத்தினாலே தன் மனைவியைக் கொடுத்தா
னாயினும், அவளை ஒருவன் கொண்டுபோவது நீதியா"
என்று தங்கள் மரபுக்கு வரும் பெரும் பழியை நீக்கிக்
கொள்ளும்பொருட்டு அவர்களைத் தொடரக் கருதி, வேல்
வில் வாள் முதலிய ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு, சண்ட
மாருதம்போலத் தீவிரமாக நடந்து, நகருக்குப் புறத்திலே
போய், ஐயருக்கு இரு பக்கத்திலும் நெருங்கி, ஆரவா
ரித்து, ஓ "துட்டனே, எங்களுக்குப் பழி வராதபடி எங்
கள்குலப் பெண்ணை விட்டுப்போ" என்று சொல்லி,
அவரை வளைத்துக்கொண்டார்கள். ஐயர் அதைக் கண்டு,
அஞ்சினவர்போல இயற்பகைநாயனாருடைய மனைவியா
ரைப் பார்க்க; அம்மனைவியார் "சுவாமீ, நீர் பயப்பட
வேண்டாம். இயற்பகைநாயனார் அவர்களை வெல்லுவார்"
என்றார். இயற்பகைநாயனார் அதைக் கேட்டு, "அடியேன்
அவர்கள் எல்லாரையும் இப்போது கொன்றுபோடு
கிறேன். தேவரீர் அஞ்சவேண்டாம்" என்று சொல்லி,
அங்கு வந்த சுற்றத்தவர்களைப் பார்த்து, நீங்கள் என்
வாளுக்கு இரையாவீர்கள். ஒருவரும் எனக்கு எதிர் நில்
லாமல் ஓடிப் பிழையுங்கள்" என்று கூற; அவர்கள்
"ஏடா இயற்பகை! நீ என்ன காரியஞ் செய்தாய்? ஊரவர்
கள் பேசும் பழிமொழிக்கும் நம்முடைய சத்துருக்கள்

நகைக்கும் நகைப்புக்கும் நீ சற்றாயினும் வெட்கப்பட
வில்லை. மனைவியைப் பிராமணனுக்குக் கொடுத்தோ நீ
சாமர்த்தியம் பேசுவது. நாமெல்லாம் ஒருங்கே மடிவதன்றி
இந்தப் பெண்ணைப் பிராமணனுக்குக் கொடுக்க விடோம்"
என்றார்கள். உடனே இயற்பகைநாயனார் அதிக கோபங்
கொண்டு, "உங்கள் சரீரங்களைத் துண்டம் துண்டமாக்கி
உங்களுயிரைச் சுவர்க்கத்துக்கேற்றி ஐயரைத் தடையின்
றிப் போக விடுவேன்" என்று சொல்லி எதிர்க்க, அவர்
கள் அந்நாயனாரோடு யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்காமல்,
அவர் மனைவியாரைக் கொண்டு செல்கின்ற ஐயருக்கு முற்
பட்டு, அதிக கோபத்தோடும் அவரைத் தடுத்தார்கள்.
அதுகண்ட நாயனார் கோபங்கொண்டு, வாளினாலே, இட
சாரி வலசாரியாக மாறி மாறிச் சுற்றி வந்து, அவர்க
ளுடைய தோள்களையும் கால்களையும் தலைகளையும்
துணித்து விழுத்தி, பின் ஒவ்வொருவராய் வந்து எதிர்த்த
வர்களையும் கொன்று, மேல் எதிர்ப்பவர் ஒருவருமின்றி
யுத்தகளத்திலே உலாவினார். பின் இந்தச் செயற்கருஞ்
செய்கையைச் செய்த நாயனார் ஐயரை நோக்கி, "சுவாமீ,
தேவரீர் அஞ்சாவண்ணம் இந்தக் காட்டைக் கடக்கும்
வரைக்கும் வருகிறேன்" என்று சொல்லி அவரோடு
போனார். திருச்சாய்க்காடு என்னுஞ் சிவஸ்தலத்துக்குச்
சமீபத்திலே போனபொழுது, ஐயர் இயற்பகைநாயனாரை
நோக்கி, "இனி நீர் திரும்பிப் போகலாம்" என்று
சொல்ல; நாயனார் அவருடைய திருவடிகளை வணங்கி அஞ்
சலி செய்து ஸ்தோத்திரம்பண்ணிக்கொண்டு திரும்பினார்.
அப்பொழுது ஐயர் "இயற்பகையே! இங்கே வா" என்று
சொல்லி ஓலமிட்டார். நாயனார் அந்த ஓசையைக் கேட்டு,
"அடியேன் வந்துவிட்டேன் வந்துவிட்டேன். இன்னும்
இடையூறு செய்பவர்கள் உண்டாகில், கொன்றுபோடு
வேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டு வர; ஐயர் மறைந்
தருளினார். வந்த நாயனார் அவ்வையரைக் காணாமல்
மனைவியாரைமாத்திரங் கண்டார். பின்பு ஆகாயத்திலே
பார்வதி சமேதராகி இடபவாகனத்தில் எழுந்தருளிவந்த
திருக்கைலாசபதியைக் கண்டார். ஆராமையினாலே
உடனே விழுந்தார்; எழுந்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்.

சுவாமி அவரை நோக்கி, "நம்மேலும் நம்முடைய அடியார்கண்மேலும் நிஷ்களங்கமாகிய அன்பு வைத்த இயற்பகையே நீ, உன் மனைவியோடும் நம்முடனே வா" என்று திருவாய்மலர்ந்து, அந்தர்த்தானமாயினார். இயற்பகை நாயனாரும் மனைவியாரும் சிவலோகத்தை அடைந்து, பேரின்பத்தை அனுபவித்து வாழ்ந்திருந்தார்கள். யுத்தத்திலே இறந்த அவர்கள் பந்துக்களும் வானுலகத்தை அடைந்து இன்ப மனுபவித்தார்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இளையான்குடிமாறநாயனார் புராணம்

இளையான்குடியென்னும் ஊரிலே, வேளாளர் குலத்திலே, எத்தொழிலினும் சிறந்த வேளாண்மையால் வரும் குற்றமற்ற அளவிறந்த செல்வத்தையும் சிவனடியார்கண் மேலே முழுமையும் பதிந்த அன்புகொண்ட சிந்தையையும் உடையவராகிய மாறனார் என்பவர் ஒருவரிருந்தார். அவர், தம்முடைய கிருகத்துக்கு வரும் சிவபத்தர்கள் எந்த வருணத்தாராயினும், மெய்யன்போடு அவர்களை எதிர்கொண்டு அஞ்சலி செய்து, இன்சொற்களைச் சொல்லி, வீட்டிற்கு அழைத்துக் கொண்டுவந்து, கரகநீர் கொண்டு அவர்கள் திருவடிகளை விளக்கி, அத் தீர்த்தத்தைச் சிரமேற் றெளித்து, உள்ளும் பருகி, அத் திருவடிகளை மெல்லிய வஸ்திரத்தினாலொற்றி, ஆசனத்தி லிருத்தி, சைவாகம விதிப்படி அருச்சித்து நமஸ்கரித்து, பின்பு கைப்பு, புளிப்பு, தித்திப்பு, துவர்ப்பு, கார்ப்பு, உவர்ப்பு என்னும் அறுவகைச் சுவையை யுடையனவாய், உண்ணப்படுவது, தின்னப்படுவது, நக்கப்படுவது, பருகப்படுவது என நால்வகைப்படும் உணவுகளை அவரவர் பிரீதிப்படி திருவமுது செய்விப்பார். இப்படித் தினந்தோறும் மகேசுரபூசை பண்ணுதலாகிய சிவபுண்ணியத்தினாலே செல்வம் அபிவிருத்தியாக, அவர் குபேரனை ஒத்து வாழ்ந்திருந்தார். அப்படி இருக்குங் காலத்திலே, சிவபெருமான், அவ்விளையான்குடிமாறநாயனார் இந்தச் செய்கையைச் செல்வம் வந்த காலத்திலன்றி வறுமை வந்த காலத்திலும்

தளராது செய்ய வல்லவர் என்பதையும், தாம் நல்லோர்களுக்கு வறுமையைக் கொடுத்தல் அவர்கள் நயத்தின் பொருட்டே என்பதையும், அந்நயம் இறுதியிலேயே பலிக்கும் என்பதையும், அக்கருத்தறியாது அதற்குள்ளே புண்ணியஞ் செய்த நமக்குக் கடவுள் இடர் செய்தாரே என்று தம்மை நோதல் பழுதாம் என்பதையும், பிறர்க்குத் தெரிவித்து உய்விக்கும்பொருட்டுத் திருவுளங் கொண்டு, அந்நாயனாரிடத்தில் உள்ள செல்வமெல்லாம் நாடோறும் சுருங்கி வறுமையெய்தும்படி அருள் செய்தார். அப்படிச் செல்வம் சுருங்கவும், நாயனார் மகேசுர பூசையிலே பதிந்த தம்முடைய மனம் சிறிதும் சுருங்குதலின்றி, தம்மிடத்துள்ள நிலங்கள் முதலியவற்றை விற்றும், தம்மைக்கூட விற்று இறுக்கத்தக்க அவ்வளவு கடன்களை வாங்கியும் முன்போலவே தாஞ் செய்யும் திருப்பணியை விடாது செய்துவந்தார்.

அவர், மழைக்காலத்திலே மழைபெய்யும் ஒருநாள் இரவில் நெடுநேரம் எதிர்பார்த்திருந்தும், ஒருவருடைய உதவியும் இல்லாமல், பகன்முழுதும் போசனஞ்செய்யாமையால் பசி அதிகப்பட்டு, வீட்டுக்கதவைப் பூட்டியபின்பு, திருக்கைலாசபதியானவர் சைவவேடங் கொண்டு எழுந்தருளிவந்து, கதவைத்தட்டி அழைக்க; நாயனார் கதவைத் திறந்து, அவரை உள்ளே அழைத்துக்கொண்டுபோய், மழையினால் நனைந்த அவருடைய திருமேனியை வஸ்திரங் கொண்டு துடைத்து, இருத்தற்கு இடங்கொடுத்து, அவருக்கு அமுதூட்டல் வேண்டும் என்னும் ஆசைமிகுதியால் தம்முடைய மனைவியாரை நோக்கி, "இந்தச் சைவர் மிகப் பசிகொண்டு வந்திருக்கின்றார். நமக்கு முன்னமே போசனத்துக்கு ஒன்றுமில்லை. ஆயினும், இவருக்கு எப்படியும் அன்னங்கொடுக்க வேண்டுமே. இதற்கு யாது செய்வோம்" என்றார். அதற்கு மனைவியார் "வீட்டிலே ஒரு பதார்த்தமுமில்லை. அயலவர்களும் இனி உதவமாட்டார்கள். நெடுநேரம் ஆயிற்று. அரிசிக்கடன் கேட்கப்போவதற்கு வேறிடமும் இல்லை. பாவியாகிய நான் இதற்கு யாதுசெய்வேன்" என்று சொல்லி, பின்பு "இன்று பகற்காலத்திலே வயலில் விதைக்கப்பட்ட ஈரத்தால் முன்னமே முளைகொண்டிருக்கின்ற நெல்லை வாரிக்கொண்டு வந்தால், இயன்றபடி அன்

னஞ் சமைக்கலாம். இதுவேயன்றி வேறொரு வழியும் அறியேன்" என்று சொல்லித் துக்கித்தார். இந்த வார்த்தை செவிப் புலப்படுதற்கு முன், இளையான்குடிமாறநாயனார் மிக மனமகிழ்ந்து, அதற்கு உடன்பட்டு, மிக மழைபொழிகின்ற மகா அந்தகாரமயமாகிய அர்த்தராத்திரியிலே ஒரு பெரிய இறைகூடையைத் தலையிலே கவிழ்த்துக்கொண்டு, காலினாலே தடவிக் குறிவழியே தம்முடைய வயலிற் சென்று, அதிலே அதிக மழையினால் நீர் மேலே மிதக்கின்ற நென்முளைகளைக் கையினாலே கோலிவாரி, இறைகூடை நிறைய இட்டு, தலையிலே வைத்துச் சுமந்துகொண்டு, சீக்கிரம் திரும்பி வந்தார். அவரை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு வாயிலிலே நின்ற மனைவியார் மனமகிழ்ச்சியோடு அந்த நென்முளையை வாங்கி, சேறுபோம்படி நீரினாலே கழுவியூற்றி, பின்பு தம்முடைய பிராணநாயகரை நோக்கி, "அடுப்பிலே நெருப்புமூட்டுதற்கு விறகு இல்லையே" என்று சொல்ல; அவர் கிலமாயிருக்கின்ற வீட்டின் மேற்கூரையிலுள்ள வரிச்சுக்களை அறுத்து விழுத்தினார். மனைவியார் அவைகளை முறித்து அடுப்பிலே மாட்டி, நென்முளையை ஈரம்போய்ப் பதமாகும்படி வறுத்து, பின் அரிசியாக்கி, நீர் வார்த்துக் காய்ந்திருக்கிற உலையில் அதையிட்டு, சோறாக்கி, தம்முடைய நாயகரைப் பார்த்து, "இனிக் கறிக்கு யாது செய்வோம்" என்றார். உடனே நாயனார் புறக்கடைத் தோட்டத்திற்குச் சென்று, குழியினின்றும் மேற்படாத சிறுபயிர்களைக் கையினாலே தடவிப் பிடுங்கிக் கொண்டு வந்து, கறி சமைக்கும்படி கொடுக்க, மனைவியார் அவைகளை வாங்கி ஆய்ந்து, நீரினாலேகழுவி, தமது சாமர்த்தியத்தினால் வெவ்வேறு கறியமுதுகள் செய்துமுடித்து, நாயகருக்கு அமுதும் கறியும் பாகம்பண்ணப்பட்டமையைத் தெரிவித்து, "சைவரை அமுது செய்விப்போம்" என்று சொன்னார். நாயகர், நித்திரை செய்பவர்போலக் காட்டிய ஐயருக்குச் சமீபத்திற் சென்று, "சுவாமீ, அமுதுசெய்ய எழுந்தருளும்" என்று சொல்லி அழைக்க; அவர் ஒரு சோதி வடிவமாய் எழுந்து தோன்றினார். அதைக்கண்ட இளையான்குடிமாற நாயனாரும் மனைவியாரும் திகைத்து நின்றார்கள். பின்பு பரமசிவன் பார்வதி தேவியாரோடும்

இடபாரூடராய்த் தோன்றி, இளையான் குடிமாறநாயனாரை நோக்கி, "அன்பனே, நம்முடைய அடியார்களை அமுது செய்வித்த நீ உன் மனைவியோடும் நம்முடைய பதத்தை அடைந்து, பேரின்பத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிரு" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, அந்தர்த்தானமாயினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்ப்பொருணயனார் புராணம்

சேதிநாட்டிலே, திருக்கோவலூரிலே, மலையமானாட்டாருக்கு அரசரும், வேதாகமங்களின் உண்மையை அறிந்தவரும், சிவனடியார்களுடைய திருவேடத்தையே மெய்ப்பொருளெனச் சிந்தைசெய்பவருமாகிய மெய்ப்பொருணயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தம்முடைய இராச்சியத்தைத் தருமநெறி தவறாமல் நடத்தியும், தம்மை எதிர்த்த பகைவர்களை ஜயங்கொண்டும், சிவாலயங்களெங்கும் நித்தியநைமித்தியங்களைச் சிறப்பாக நடத்தியும், சிவபத்தர்கள் வந்தபொழுது மனமகிழ்ச்சியோடும் வேண்டிய திரவியங்களைப் பூர்த்தியாகக் கொடுத்தும் வந்தார்.

இப்படி நடக்குங் காலத்திலே, முத்திநாதன் என்கின்ற ஓரரசனானவன் அவரை வெல்லுதற்கு விரும்பி, யுத்தசன்னத்தனாகி, அவரோடு பொருது, யானை குதிரை தேர் காலாள் என்னுஞ் சேனைகளைப் பலமுறை இழந்து, தோற்று, அவமானப்பட்டுப் போனான். பின்பு அவன் யுத்தத்தினாலே அவரை ஜயிக்கமாட்டாதவனாகி, அவரிடத்திலே இருக்கின்ற அடியார் பத்தியை அறிந்து, விபூதி தரிக்கின்ற அவ்வடியார் வேடங்கொண்டு அவரைக் கபடத்தினால் வெல்ல நினைந்து, சரீரமுழுதிலும் விபூதி தரித்து, சடைகளைச் சேர்த்துக்கட்டி, புத்தகக் கவளிபோலத் தோன்றுகின்ற ஆயுதத்தை மறைத்து வைத்திருக்கின்ற ஒரு கவளிகையை எடுத்துக்கொண்டு, திருக்கோவலூரிற்

சென்று, மெய்ப்பொருணாயனாருடைய திருமாளிகைவாயிலை அடைந்தான். அப்பொழுது வாயிற் காவலாளர் அவனை அஞ்சலிசெய்து, "சுவாமீ, உள்ளே எழுந்தருளும்" என்று சொல்ல; அம்முத்திநாதன் உள்ளேபோய், மற்ற வாயில்களையும் அப்படியே கடந்து சென்று, இறுதிவாயிலை அடைந்தபொழுது, அவ்வாயிற் காவலாளனாகிய தத்தனென்பவன் "இப்பொழுது இராசா நித்திரை செய்கின்றார். நீர் சமயமறிந்து போகவேண்டும்" என்றான். அதைக் கேட்ட முத்திநாதன் "நான் அவருக்குச் சாஸ்திரோபதேசஞ் செய்யப்போகின்றபடியால், நீ என்னைத் தடுக்கலாகாது" என்று சொல்லி, உள்ளே புகுந்து, மெய்ப்பொருணாயனார் கட்டிலிலே நித்திரைசெய்ய அவர் மனைவியார் பக்கத்திலிருக்கக் கண்டும், சமீபத்திலே சென்றான்.

அப்பொழுது, மனைவியார் சீக்கிரம் எழுந்து, மெய்ப்பொருணாயனாரை எழுப்ப; அவர் விழித்தெழுந்து, அவனை எதிர்கொண்டு வணங்கி நின்று, "சுவாமீ, தேவரீர் இங்கே எழுந்தருளுதற்குக் காரணம் யாது" என்று வினாவினார். அதற்கு முத்திநாதன் "உங்கள் கடவுளாகிய பரமசிவன் ஆதிகாலத்திலே அருளிச்செய்த சைவாகமங்களுள் எவ்விடத்துங் காணப்படாத ஓராகமத்தை உமக்குப் போதிக்கும்படி கொண்டுவந்தேன்" என்றான். மெய்ப்பொருணாயனார் அதைக் கேட்டு "இதைப்பார்க்கிலும் உயர்ந்த பேறு அடியேனுக்கு உண்டோ? அந்தச் சைவாகமத்தை வாசித்து அடியேனுக்கு அதன் பொருளை அருளிச்செய்ய வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க; முத்திநாதன் "பட்டத்தரசி இல்லாமல் நீரும் நானும் வேறிடத்திருக்கவேண்டும்" என்றான். உடனே மெய்ப்பொருணாயனார் தம்முடைய மனைவியாரை அந்தப்புரத்துக்குப் போம்படி செய்து, பொய்வேடங்கொண்ட முத்திநாதனை ஆசனத்தின்மேல் இருத்தி, தாம் கீழே இருந்துகொண்டு, "இனி அருளிச்செய்யும்" என்றார். முத்திநாதன் தன் கையில் இருந்த வஞ்சகக் கவளிகையை மடியின்மேலே வைத்து, புத்தகம்

அவிழ்ப்பவன்போல அவிழ்த்து, மெய்ப்பொருணாயனார் வணங்கும்போது, அக்கவளிகையில் மறைத்து வைத்த உடைவாளை எடுத்து, அவரைக் குத்த, அவர் சிவவேடமே மெய்ப்பொருளென்று, அவனை வணங்கினார். அம்முத்திநாதன் உள்ளே புகுந்தபொழுதே, "இராசாவுக்கு என்ன அபாயம் சம்பவிக்குமோ" என்று மனசை அங்கேயே செலுத்திக் கொண்டிருந்த தத்தனென்பவன் நொடியளவிலே உள்ளே புகுந்து, தன்கைவாளினால் அப்பகைவனை வெட்டப்போனான். அதற்குமுன் உடைவாளினாலே குத்தப்பட்டு இரத்தஞ்சொரிய விழப்போகின்ற மெய்ப்பொருணாயனார், விழும்பொழுது "தத்தனே, இவர் சிவனடியாராதலால் இவருக்கு ஓரிடையூறும் செய்யாதே" என்று கையினாலே தடுத்து விழுந்தார். அப்பொழுது தத்தன் மெய்ப்பொருணாயனாரைத் தலையினால் வணங்கி, அவரைத் தாங்கி, "அடியேன் செய்யவேண்டிய குற்றேவல் யாது" என்று கேட்க; மெய்ப்பொருணாயனார் "வழியிலே இவருக்கு யாவரொருவரும் இடையூறு செய்யாதபடி இவரை அழைத்துக்கொண்டுபோய் விடு" என்று சொன்னார். அப்படியே தத்தன் முத்திநாதனை அழைத்துக்கொண்டு போம்பொழுது அம்முத்திநாதன் இராசாவைக் குத்தின சங்கதியை அறிந்தவர்களெல்லாரும் அவனைக் கொல்லும்படி வந்து சூழச்சூழ, அவர்களெல்லாரையும், "இந்தச் சிவபத்தருக்கு ஒருவரும் இடையூறுசெய்யாதபடி இவரை அழைத்துக்கொண்டுபோய் விடும்பொருட்டு இராசாவே எனக்கு ஆஞ்ஞாபித்தார்" என்று சொல்லி, தடுத்தான். அவர்களெல்லாரும் அதைக் கேட்டவுடனே பயந்து நீங்கிவிட; தத்தன் அவனை அழைத்துக்கொண்டு நகரத்தைக் கடந்து சென்று, அவனுக்குரிய நாட்டுவழியிலே அவனை விட்டு, நகரத்துக்குத் திரும்பி, சிவவேடங்கொண்ட முத்திநாதனை யாதொரு இடையூறும் வராமல் அழைத்துக்கொண்டுபோய் விட்ட சமாசாரத்தைக் கேட்பதற்கு விரும்பி முன்னேயே நீங்கிவிடக்கூடிய உயிரைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும்

மெய்ப்பொருணாயனாருக்கு முன் சென்று, வணங்கி நின்று, “சிவபத்தரை இடையூறு ஒன்றும் வராதபடி கொண்டு போய் விட்டேன்” என்று சொன்னான். அதைக்கேட்ட மெய்ப்பொருணாயனார் “இன்றைக்கு நீ எனக்குச்செய்த உபகாரத்தை வேறார் செய்ய வல்லவர்” என்று சொல்லி, பின்பு தமக்குப் பின் அரசாளுதற்குரிய குமாரர்களையும் மந்திரி முதலானவர்களையும் நோக்கி, சைவாகமவிதிப்படி விபூதிமேல் வைத்த அன்பைப் பாதுகாக்கும்படி போதித்து, கனகசபையிலே ஆனந்ததாண்டவம் செய்தருளுகின்ற சபாநாதரைத் தியானம் பண்ணினார். அப்பொழுது சபாநாதர் மெய்ப்பொருணாயனாருக்குத் தோன்றி, அவரைத் தம்முடைய திருவடியிலே சேர்த்தருளினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

விறன்மிண்டநாயனார் புராணம்

மலைநாட்டிலே, செங்குன்றூரிலே, வேளாளர்குலத்திலே, பரமசிவனுடைய திருவடிகளை மனசில் இருத்தி உட்பற்றுப் புறப்பற்றுக்களை அறுத்தவரும், அடியார் பத்தியிலே உயர்வொப்பில்லாதவருமாகிய விறன்மிண்டநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர், சிவஸ்தலங்களுக்குப் போனபொழுதெல்லாம், முன் அடியார் திருக்கூட்டங்களுக்கு எதிரே போய், அவர்களை வணங்கிக்கொண்டே பின் சிவபெருமானை வணங்குகின்றவர். அவர் தாம் வசிக்கின்ற மலைநாட்டை நீங்கி, பல தலங்களினும் சஞ்சரித்து, சிவனடியார்கள் ஒழுகும்ஒழுக்கத்தை அனுசரித்து, திருவாரூரை அடைந்து, சுவாமிதரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்.

ஒருநாள் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாசிரியமண்டபத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவனடியார்களை அடைந்து வணங்காமல் ஒருபிரகாரம் ஒதுங்கிச் சென்றதை அவ்விறன்மிண்டநாயனார் கண்டு, “அடியார்களை வணங்காமற் செல்கின்ற வன்றொண்டன் அவ்வடியார்களுக்குப் புறகு;

அவனை வலிய ஆட்கொண்ட பரமசிவனும் புறகு” என்றார். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அவ்விறன்மிண்டநாயனாரிடத்திலுள்ள சங்கமபத்தி வலிமையைக் கண்டு, அவ்வடியார்கண் மேலே திருத்தொண்டத்தொகை என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். அதைக்கேட்ட விறன்மிண்டநாயனார் மிக மகிழ்ந்து, “இவ்வன்றொண்டருடைய மனம் அடியாரிடத்திலே பதிந்திருக்கின்றது” என்று அருளிச்செய்தார். இந்தச் சங்கமபத்தி வலிமையைக் கண்ட பரமசிவனார் அவ்விறன்மிண்டநாயனாரைத் தம்மைச் சேவிக்கின்ற கணங்களுக்குத் தலைவராக்கியருளினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அமர்நீதிநாயனார் புராணம்

சோழநாட்டிலே, பழையாறை என்னும் ஊரிலே, வைசியர்குலத்திலே, பெருஞ்செல்வமுடையவரும், சிவனடியார்களைத் திருவமுது செய்வித்து அவரவர் குறிப்பறிந்து கந்தை கீள் கோவணம் என்பவைகளைக் கொடுப்பவருமாகிய அமர்நீதிநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் திருநல்லூர் என்னுஞ் சிவஸ்தலத்திலே மகோற்சவதரிசனஞ் செய்ய வருஞ் சிவனடியார்கள் திருவமுது செய்யும் பொருட்டு ஒரு திருமடம் கட்டுவித்துக்கொண்டு, தம்முடைய சுற்றத்தார்களோடும் அவ்விடத்திற் போய்ச் சேர்ந்து, மகோற்சவ தரிசனஞ்செய்து, தம்முடைய மடத்திலே சிவனடியார்களைத் திருவமுது செய்வித்துக் கொண்டு, மனமகிழ்ச்சியோடும் இருந்தார்.

இருக்கும் நாட்களிலே, ஒருநாள், சிவபெருமான் பிராமணவருணத்துப் பிரமசாரிவடிவங்கொண்டு, இரண்டு கௌபீனங்களையும் விபூதிப்பையையும் கட்டியிருக்கின்ற ஒரு தண்டைக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டு, அந்தத் திருமடத்திற்கு எழுந்தருளிவந்தார். அது கண்ட அமர்நீதிநாயனார் மன மகிழ்ச்சியோடும் முகமலர்ச்சியோடும் அவரை எதிர்கொண்டு வணங்கி, “சுவாமீ, தேவரீர் இங்கே எழுந்தருளிவருதற்கு அடியேன் பூர்வத்தில் யாது தவஞ்செய்

தேனே" என்று இன்சொற்சொல்ல; பிரமசாரியானவர்
அவரை நோக்கி, "நீர் அடியார்களைத் திருவமுதுசெய்
வித்து அவர்களுக்கு வஸ்திரங்களும் கந்தைகளும் கீள்
கௌபீனங்களும் கொடுக்கின்றீர் என்பதைக் கேள்வி
யுற்று, உம்மைக் காணுதற்கு விரும்பி வந்தோம்" என்றூர்.
அதுகேட்ட அமர்நீதிநாயனுர் "இந்தத் திருமடத்திலே பிரா
மணர்கள் போசனம் பண்ணும்பொருட்டுப் பிராமணர்கள்
பாகம்பண்ணுவதும் உண்டு. தேவரீரும் இங்கே திருவமுது
செய்தருளல் வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார். பிரம
சாரியானவர் அதற்கு உடன்பட்டு, "நாம் காவேரியிலே
ஸ்நானம் பண்ணிக்கொண்டு வருவோம். ஒருபோது மழை
வரினும் தரித்துக்கொள்ளும்பொருட்டு நீர் இந்த உலர்ந்த
கௌபீனத்தை வைத்திருந்து தாரும்" என்று சொல்லி,
தண்டிலே கட்டப்பட்டிருக்கின்ற இரண்டு கௌபீனங்
களில் ஒன்றை அவிழ்த்து, "இந்தக் கௌபீனத்தின் மகி
மையை உமக்கு நான் சொல்லவேண்டுவதில்லை. நான்
ஸ்நானம்பண்ணிக்கொண்டு வரும்வரைக்கும் நீர் இதை
வைத்திருந்து தாரும்" என்று அவர்கையிலே கொடுத்து
விட்டு, காவேரியிலே ஸ்நானம்பண்ணுதற்குப் போக;
அமர்நீதிநாயனுர் அந்தக் கௌபீனத்தை ஒரு தருந்த
இடத்திலே சேமித்துவைத்தார்.

ஸ்நானம்பண்ணப் போன பிரமசாரியானவர் அமர்
நீதிநாயனுர் சேமித்துவைத்த கௌபீனத்தை அது வைக்
கப்பட்ட ஸ்தானத்தினின்றும் நீங்கும்படி செய்து, ஸ்நா
னஞ்செய்துகொண்டு, மழைபொழிய நனைந்து திருமடத்தை
அடைந்தார். அமர்நீதிநாயனுர் அது கண்டு எதிர்கொண்டு,
"சமையலாயிற்று" என்று சொல்லி வணங்க; பிரமசாரி
யார், இனி அந்நாயனுருடைய அன்பாகிய ஜலத்திலே
முழுகவேண்டி, அவரை நோக்கி, "ஈரம் மாற்றவேண்டும்.
தண்டிலே கட்டப்பட்டிருக்கிற கௌபீனமோ ஈரமாயிருக்
கின்றது. உம்மிடத்திலே தந்த கௌபீனத்தைக் கொண்டு
வாரும்" என்றூர். அமர்நீதிநாயனுர் சீக்கிரம் உள்ளே
போய்ப் பார்த்து கௌபீனத்தைக் காணுதவராகி,
திகைத்து, மற்றையிடங்களிலும் தேடிக் காணுமையால்
மிகுந்த துக்கங்கொண்டு வேறொரு கௌபீனத்தை எடுத்

துக்கொண்டு புறப்பட்டு, பிரமசாரியார் முன்சென்று,
"சுவாமீ தேவரீர் தந்த கௌபீனத்தை வைத்த இடத்தி
லும் பிறவிடங்களிலும் தேடிக் கண்டிலேன். அது
போன விதம் இன்னதென்று அறியேன். வேறொரு
நல்ல கௌபீனம் கொண்டுவந்தேன். இது கிழிக்கப்
பட்ட கோவணமன்று, நெய்யப்பட்ட கோவணமே.
தேவரீர் நனைந்த கௌபீனத்தைக் களைந்து, இந்
தக் கௌபீனத்தைச் சாத்தி, அடியேன் செய்த குற்
றத்தைப் பொறுத்தருளும்" என்று பிரார்த்தித்தார்.
அதைக் கேட்ட பிரமசாரியார் மிகக் கோபித்து, "உம்
முடைய நிலைமை நன்றுயிருக்கின்றது. நெடுநாட் கழிந்
ததுமன்று; இன்றைக்கே நான் உம்மிடத்தில் வைத்த
கௌபீனத்தைக் கவர்ந்துகொண்டு, அதற்குப் பிரதியாக
வேறொரு கௌபீனத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுமென்று நீர்
சொல்வது என்னை! சிவனடியார்களுக்கு நல்ல கௌபீனம்
கொடுப்பேன் என்று நீர் ஊரிலே பரவச்செய்தது என்
னுடைய கௌபீனத்தைக் கவர்தற்கோ? நீர் செய்கின்ற
இவ்வாணிகம் நன்றுயிருக்கின்றது" என்று சொல்ல;
அமர்நீதிநாயனுர் பயந்து முகம் வாடி நடுநடுங்கி, "சுவாமீ,
அடியேன் இக்குற்றத்தை அறிந்து செய்தேனல்லேன்.
இதைப் பொறுத்தருளும். தேவரீருக்குச் செய்யவேண்
டிய பணிவிடைகளெல்லாம் செய்கின்றேன். இந்தக்
கோவணமன்றி வெகு பொன்களையும் பட்டாடைகளையும்
இரத்தினங்களையும் தருகிறேன், ஏற்றுக்கொள்ளும்" என்
றூர். அதற்குப் பிரமசாரியார் கோபந் தணிந்தவர்போ
லத் தோன்றி, "பொன்களும் பட்டாடைகளும் இரத்தி
னங்களும் எனக்கு ஏன்? நான் தரிப்பதற்கு உபயோகி
யாகிய கௌபீனத்துக்கு ஒத்த நிறையுள்ள கௌபீனம்
தந்தாற் போதும்" என்று சொல்ல, அமர்நீதிநாயனுர்
மனமகிழ்ந்து, "எதனுடைய நிறைக்குச் சமமாகிய கௌ
பீனத்தைத் தரல்வேண்டும்" என்று கேட்டார். பிரமசாரி
யார் "நீர் இழந்த கௌபீனத்தின் நிறைக்கு ஒத்த
நிறையையுடைய கௌபீனம் இது" என்று சொல்லி,
தமது தண்டிலே கட்டப்பட்டிருந்த கௌபீனத்தை
அவிழ்த்து, "இதற்கு ஒத்த நிறையுள்ளதாகக் கௌபீ
னத்தை நிறுத்துத் தாரும்" என்றூர். அமர்நீதிநாயனுர்,
"மிக நன்று" என்று சொல்லி, ஒரு தராசைக் கொண்டு

வந்து நாட்ட, பிரமசாரியார் அந்தக் கௌபீனத்தை ஒரு தட்டிலே வைத்தார். அமர்நீதிநாயனார் தம்முடைய கையி லிருந்த நெய்யப்பட்ட கௌபீனத்தை மற்றத் தட்டிலே வைத்தார். அது ஒத்த நிறையிலே நில்லாமல் மேலெழுந் தது. அதைக் கண்டு, அடியார்களுக்குக் கொடுக்கும்படி தாம் வைத்திருந்த கோவணங்க ளெல்லாவற்றையும் கொண்டுவந்து ஒவ்வொன்றாக இட இட, பின்னும் தூக் கிக்கொண்டு எழும்பியது. அதைப் பார்த்து, ஆச்சரியம் அடைந்து, பல வஸ்திரங்களையும் பட்டுக்களையும் கொண்டு வந்து இட இட, பின்னும் உயர்ந்தது. அது கண்டு அநேக வஸ்திரப் பொதிகளைக் கொண்டுவந்து இட்டார். இட்டும், அத் தட்டு மேலே எழும்ப; கௌபீனத் தட்டுக் கீழே தாழ்ந்தது. அமர்நீதிநாயனார் அதைக் கண்டு மிக அஞ்சி, பிரமசாரியாரை வணங்கி, "எண்ணிறந்த வஸ்திரப் பொதிகளையும் நூற் கட்டுக்களையும் குவிக்கவும், தட்டு உயர்கின்றது. தமியேனுடைய மற்றத் திரவியங்களையும் இத் தட்டிலே இடுதற்கு அனுமதி தந்தருளும்" என்றார். அதற்குப் பிரமசாரியார், "இனி நாம் வேறென்ன சொல் லுவோம்! மற்றத் திரவியங்களையும் இட்டுப் பாரும். எப் படியும் நம்முடைய கோவணத்துக்கு ஒத்த நிறையில் நிற்க வேண்டும்" என்றார். அமர்நீதிநாயனார் நவரத்தினங்களை யும் பொன் வெள்ளி முதலிய உலோகங்களையும் சுமை சுமையாக எடுத்துவந்து இட இட; தட்டு எழுந்தபடியே மேலே நின்றது. அமர்நீதிநாயனார் அதைக் கண்டு பிரம சாரியாரை வணங்கி, "என்னுடைய திரவியங்களில் ஒன் றும் சேஷியாமல் இந்தத் தட்டிலே இட்டேன். நானும் என் மனைவியும் புத்திரனும் மாத்திரம் சேஷித்து நிற்கின் றோம். தேவரீருக்குப் பிரீதியாகில், இனி அடியேங்களும் இத் தட்டில் ஏறுவதற்கு அனுமதி தந்தருளும்" என்றார். பிரமசாரியாரும் அதற்கு உடன்பட்டார்.

அதுகண்டு, அமர்நீதிநாயனார் மனமகிழ்ந்து, பிரம சாரியாரை வணங்கி, தம்முடைய மனைவியாரோடும் புத்திர ரோடும் தராசை வலஞ்செய்து, "சிவனடியார்களுக்குச் செய்யுந் திருத்தொண்டிலே அடியேங்கள் தவறாமல் இருந் தோமாகில், அடியேங்கள் ஏறினமாத்திரத்தே இந்தத்

தட்டு மற்றத் தட்டுக்கு ஒத்துநிற்கக் கடவது" என்று சொல்லி, திருநல்லூரில் வீற்றிருக்கின்ற பரமசிவனை வணங்கி, ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஓதிக்கொண்டு, மகிழ்ச்சி யோடு தட்டிலே ஏறினார். ஏறினவுடனே, பரமசிவ னுடைய திருவரையிலே சாத்தப்படும் கௌபீனமும் பத்தி யிலே சிறிதுங் குறைவில்லாத அமர்நீதிநாயனாருடைய அடி மைத்திறமும் பெருமையில் ஒத்திருந்தபடியால், துலாக் கோலின் இரண்டு தட்டுக்களும் ஒத்து நின்றன. அவ்வற் புதத்தைக் கண்டவர்க ளெல்லாரும் அமர்நீதிநாயனாரை வணங்கி ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள். தேவர்கள் ஆகா யத்தினின்றும் கற்பகவிருக்ஷங்களின் புஷ்பங்களை மழை போலப் பொழிந்தார்கள். திருக்கைலாசபதி தாங் கொண்டுவந்த பிரமசாரி வடிவத்தை ஒழித்து, ஆகாயத் திலே பார்வதிதேவியாரோடு இடபாரூடராய்த் தோன்றி, தம்மைத் தரிசித்து அந்தத் தராசுத்தட்டிலேதானே நின்று கொண்டு ஸ்தோத்திரஞ் செய்கின்ற அமர்நீதிநாயனார் அவர் மனைவியார் புத்திரர் என்னு மூவர்மேலும் திருவரு ணோக்கஞ் செய்து, "நீங்கள் மூவிரும் நம்முடைய அருளைப் பெற்று, நம்முடைய சந்நிதானத்திலே நம்மை வணங்கிக் கொண்டிருங்கள்" என்று அருளிச்செய்து, மறைந்தருளி னார். அமர்நீதிநாயனாரும், அவர் மனைவியாரும், புத்திர ரும் அக்கடவுளுடைய திருவருளினால் அந்தத் தராசுதானே தேவவிமானமாகி மேலே செல்ல, அவரோடு சிவலோ கத்தை அடைந்தார்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தில்லைவா ழந்தணர் சருக்கம் முற்றுப்பெற்றது.

இரண்டாவது

இலைமலிந்த சருக்கம்

எறிபத்தநாயனார் புராணம்

கொங்கதேசத்திலே, இராஜதானியாகிய கருவூரிலே, ஆனிலை என்னும் ஆலயத்தில் வீற்றிருக்கின்ற பரமசிவனை வழிபடுகின்றவரும், அவருடைய அடியார்களுக்குத் திருத்தொண்டு செய்கின்றவரும், அவ்வடியார்களுக்கு ஆபத்து வந்த காலத்தில் வெளிப்பட்டு அவ்வாபத்துக்குக் காரணராயிருந்தவர்களை மழுவினால் வெட்டுகின்றவருமாகிய எறிபத்தநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார்.

அவர்காலத்திலே சிவகாமியாண்டார் என்கின்ற ஒரு பெரியவர் தினந்தோறும் புஷ்பங் கொய்து, திருமாலை கட்டி, அவ்வானிலையில் வீற்றிருக்கும் கடவுளுக்குச் சாத்திவந்தார். ஒருநாள் முன்போல வைகறையிலே எழுந்துபோய், ஸ்நானஞ்செய்து வாயை வஸ்திரத்தினாலே கட்டி; திருநந்தனவனத்துக்குப் போய், புஷ்பங்களை அலருஞ்சமயத்திலே கொய்து, திருப்பூங்கூடையை நிறைத்து, கையிலே தண்டை ஏந்தி, சுவாமிக்குத் திருப்பள்ளித் தாமங் கட்டிச் சாத்தும்பொருட்டு அந்தச் சிவாலயத்தை நோக்கிச் சீக்கிரம் நடந்தார். நடக்கும்பொழுது, அந்நகரிலிருக்கின்ற அரசராகிய புகழ்ச்சோழநாயனாருடைய பட்டவர்த்தன யானையானது, மகாநவமியின் முதனாளாகிய அந்நாளிலே, காவேரியிலே முழுகி மிக அலங்கரிக்கப்பட்டு, குத்துக்கோற்காரர் முன்னே ஓட, தன்மேலேறிய பாகர்களோடும் ஒரு வீதியிலே விரைவாகச் சென்று, தனக்கு முன்னே செல்லும் சிவகாமியாண்டாரைப் பின்றொடர்ந் தோடி, அவர் கையிலே தாங்கிய தண்டிலே தூங்குகின்ற திருப்பூங்கூடையைப் பறித்துச் சிதறியது. அந்த யானையின்மேல் இருக்கின்ற பாகர்கள் அதைக்

கண்டு, சீக்கிரம் அதைச் செலுத்திக் கொண்டுபோக; சிவகாமியாண்டார் பதைபதைத்துக் கோபித்து, அந்த யானையைத் தண்டினால் அடிக்கும்படி அதற்குப் பின்னே போனார். யானை அவர் சமீபிக்கவொட்டாத மகா கதிகொண்டு சென்றது. சிவகாமியாண்டார் வயோதிகரானபடியால், அந்த யானைக்குப்பின் விரைந்து செல்லச் சத்தியில்லாதவராகி, தவறி விழுந்து, நிலத்திலே கைகளை மோதி எழுந்து நின்று, அதி துக்கங்கொண்டு, "தேவரீருக்குச் சாத்தும்படி கொண்டுவந்த பூவை யானையா சிந்துகின்றது! சிவதா சிவதா" என்று சொல்லி ஓலமிட்டார். அதை எதிரே வந்த எறிபத்தநாயனார் கேட்டு, மிகக் கோபித்து, மழுவை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவந்து, சிவகாமியாண்டாரைக் கண்டு வணங்கி, "உமக்கு இந்தத் துன்பத்தைச் செய்த யானை எங்கே போய்விட்டது" என்று கேட்க; அவர் சுவாமிக்குச் சாத்தும்படி நான் கொண்டுவந்த பூவைப் பறித்துச் சிந்திவிட்டு இந்தத் தெருவழியேதான் போகின்றது என்றார். உடனே எறிபத்தநாயனார் அதிக கோபங்கொண்டு அதி சீக்கிரம் ஓடிப்போய், யானையைச் சமீபித்து, மழுவை வீசி அதன்மேலே பாய்ந்தார். பாயவும் யானை கோபித்து எறிபத்தநாயனார்மேலே திரும்ப; எறிபத்தநாயனார் சற்றும் அஞ்சாமல் அதைத் தடுத்து, அதினுடைய துதிக்கையைத் துணித்தார். அப்பொழுது யானை கதறிக் கீழே விழுந்து புரண்டது. பின்பு எறிபத்தநாயனார் அதற்குமுன்னோடும் குத்துக்கோற்காரர் மூவரும் அதன்மேல் ஏறியிருந்த பாகர்கள் இருவரும் ஆகிய ஐவரைக் கொன்று நின்றார்.

அந்த ஐவரை ஒழிந்த மற்றவர்கள் ஓடிப் போய், புகழ்ச்சோழநாயனாருடைய வாயிற் காவலாளரை நோக்கி, "பட்டவர்த்தனயானையையும் பாகர்கள் சிலரையும் சிலர் கொன்றுபோட்டார்கள். இதை மகாராஜாவுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்யுங்கள்" என்று சொன்னார்கள். உடனே வாயிற் காவலாளர்கள் அரசரிடத்திலே போய், அவரை

வணங்கி, அந்தச் சமாசாரத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அர
சர் அதைக் கேட்டமாத்திரத்தே அளவிறந்த கோபங்
கொண்டு புறப்பட்டு, குதிரையில் ஏறி, சதுரங்க சேனைக
ளோடும் விரைந்து சென்று, யானையும் பாகரும் இறந்த
போர்க்களத்தை அடைந்து, அங்கே நின்ற சிவவேடந்
தரித்த எறிபத்தநாயனாரை மாத்திரம் கண்டு, யானையைக்
கொன்றவர் அவர் என்பதை அறியாதவராகி, "யானை
யைக் கொன்றவர் யாவர்" என்று கேட்டார். பாகர்கள்
சமீபத்திலே போய் வணங்கி நின்று, "மழுவைத் தரித்துக்
கொண்டு இவ்விடத்தில் நிற்கின்றவரே யானையைக் கொன்
றவர்" என்றார்கள். அப்பொழுது புகழ்ச்சோழநாயனார்
"இவர் சிவபத்தராகையால் அந்த யானை குற்றஞ்செய்தா
லன்றி அதைக் கொல்லார். அது யாதோ குற்றஞ் செய்
ததுபோலும்" என்று நினைந்து, தம்முடைய சேனைகளை
அவ்விடத்துக்கு வரவொட்டாமல் நிறுத்தி, குதிரையினின்
றும் இறங்கி, "இந்த அடியவர் யானைக்கு எதிரே போன
பொழுது அதினாலே இவருக்கு யாதொரு அபாயமும் சம்
பவியாமல் இருக்கும்படி பூர்வசன்மத்திலே தவஞ்செய்
திருந்தேன். இந்தப் பெரியவர் இவ்வளவு கோபங்கொள்
ளும்படி என்ன பிழை உண்டாயிற்றோ" என்று சொல்லிப்
பயந்து; எறிபத்தநாயனார் திருமுன்னே சென்று, அவரை
வணங்கி நின்று, சுவாமீ, தேவரீரே இந்த யானையைக்
கொன்றீரென்பதைத் தமியேன் முன்னறிந்திலேன். இது
நிற்க, இந்த யானை செய்த குற்றத்தின்பொருட்டு இதனைப்
பாகரோடு கொன்றதுமாத்திரம் போதுமா? சொல்லியரு
ளும்" என்றார். எறிபத்தநாயனார் புகழ்ச்சோழநாயனாரை
நோக்கி, "சிவகாமியாண்டார் சுவாமிக்குச் சாத்தும்படி
கொண்டுவந்த பூவை இந்த யானை பறித்துச் சிந்தினதினால்,
நான் இதைக் கொன்றேன். யானை தீங்குசெய்தபொழுது
குத்துக்கோற்காரரும் பாகர்களும் அதை விலக்காதபடி
யால், அவர்களையுங் கொன்றேன். இதுவே இங்கு
நிகழ்ந்த சமாசாரம்" என்றார். புகழ்ச்சோழநாயனார்

அதைக் கேட்டுப் பயந்து, எறிபத்தநாயனாரை வணங்கி, "சிவனடியாருக்குச் செய்த அபராதத்திற்கு இந்த யானையையும் பாகரையும் குத்துக்கோற்காரரையும் கொன்றது மாத்திரம் போதாது; அடியேனையுங் கொல்லவேண்டும். பெரும் பாவியாகிய சிறியேனைத் தேவரீருடைய திருக்கரத்தி லிருக்கின்ற மங்கலம் பொருந்திய மழுவாயுதத்தினாலே கொல்வது நீதியன்று" என்றுசொல்லி, உடைவாளை உறையினின்றும் உருவி, "இதினாலே கொன்றருளும்" என்று நீட்டினார். எறிபத்தநாயனார் அதைக்கண்டு, அவருடைய அளவிறந்த அன்பைக்குறித்து ஆச்சரியம் அடைந்து, அவர் நீட்டிய வாளை வாங்காமல் சிறிது பொழுது தாழ்த்து நின்று, பின்பு அவர்கையிலே வாள் இருந்தால் தம்மைத் தாமே மாய்த்துக்கொள்வார் என்று நினைந்து அஞ்சி, அதை வாங்கினார். வாங்கிய எறிபத்தநாயனாரைப் புகழ்ச்சோழநாயனார் வணங்கி நின்று, "இந்தச் சிவபத்தர் தமியேனை வாளினாலே கொன்று என் குற்றத்தைத் தீர்க்கும்படி பெற்றேன்" என்றார். எறிபத்தநாயனார் அதைக் கேட்டு, மிக அஞ்சி, பட்டவர்த்தனயானையும் பாகரும் இறந்துபோகவும் அதைக்குறித்துச் சிறிதும் துக்கியாமல் உடைவாளைத் தந்து தம்மையும் கொல்லும்படி கேட்கின்ற புகழ்ச்சோழராசாவுக்குத் தீங்கு நினைத்தேனே" என்று எண்ணி, "முன்னே என்னுயிரைக் கொன்று முடிப்பதே தீர்ப்பு" என்று நினைத்து, அந்த வாளைத் தம்முடைய கழுத்திலே பூட்டி அறுக்கத்தொடங்கினார். அதுகண்ட புகழ்ச்சோழநாயனார் பயந்து நடுநடுங்கி, சீக்கிரம் எதிரே போய், அவருடைய கையையும் வாளையும் பிடித்துக்கொள்ள; அவர் தம்முடைய எண்ணம் நிறைவேறாமையால் வருந்தி நின்றார்.

அப்பொழுது அளவிறந்த அன்பினாலே அவ்விருவருக்கும் உண்டாகிய இத்துக்கத்தை நீக்கும்பொருட்டு, பரமசிவனுடைய திருவருளினாலே, "அடியார்களுடைய தொண்டை உலகத்திலே வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு இன்

றைக்கு யானை புஷ்பத்தைச்சிதறும்படி பரமசிவன் அருள்
செய்தார்" என்று ஓரசரீரிவாக்கு ஆகாயத்திலே எழுந்
தது. உடனே யானையும் பாகர்களோடு எழுந்தது. அப்
பொழுது எறிபத்தநாயனார் கழுத்திற்பூட்டிய வாளைவிட்டுப்
புகழ்ச்சோழநாயனாருடைய பாதத்திலே விழுந்து நமஸ்
கரித்தார். புகழ்ச்சோழநாயனாரும் அந்த வாளை எறிந்து
விட்டு, எறிபத்தநாயனாருடைய பாதத்திலே விழுந்து நமஸ்
கரித்தார். பின் இருவரும் எழுந்து அசரீரிவாக்கைத் துதித்
தார்கள். பரமசிவனுடைய திருவருளினாலே திருப்பூங்
கூடையிலே முன்போலப் பூக்கள் நிறைந்திருக்க; சிவகாமி
யாண்டார் அதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்தார். பாகர்கள்
பட்டவர்த்தன யானையை நடத்திக்கொண்டு புகழ்ச்சோழ
நாயனார் முன் வந்தார்கள். எறிபத்தநாயனார் புகழ்ச்சோழ
நாயனாரை அஞ்சலிசெய்து, "அடியேன் மகிழும்படி இந்த
யானையின்மேல் ஏறிச் செல்லும்" என்று விண்ணப்பஞ்
செய்ய; புகழ்ச்சோழநாயனார் அவரை வணங்கி, யானையின்
மேலேறிக்கொண்டு சேனைகளோடும் தமது திருமாளிகை
யை அடைந்தார். சிவகாமியாண்டார் திருப்பூங்கூடையை
எடுத்துக்கொண்டு சுவாமிக்குத் திருமாலைகட்டிச் சாத்தும்
படி போனார். எறிபத்தநாயனார் இப்படியே அடியார்க
ளுக்கு இடையூறுகள் வந்த காலங்களிலே முற்பட்டு,
அவைகளை நீக்கி, பத்திவலிமையிற் சிறந்தவராயிருந்து,
பின்பு திருக்கைலாசகிரியில் இருக்கின்ற சிவகணங்களுக்
குத் தலைவரானார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஏனாதிநாதநாயனார் புராணம்

சோழமண்டலத்திலே, எயினனூரிலே, சான்றார்குலத்திலே, விபூதியில் மகாபத்தியுடையவராகிய ஏனாதிநாதர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் அரசர்களுக்கு வாள்

வித்தையைப் பயிற்றி, அதனால் வந்த வளங்கள் எல்லாவற்றையும் சிவனடியார்களுக்கு நாடோறும் கொடுத்து வந்தார்.

இப்படி நிகழுங்காலத்தில், வாள்வித்தை பயிற்றலிலே அவரோடு தாயபாகம் பெற்ற அதிசூரன் வாள்வித்தை பயிற்றுதலினால் வரும் ஊதியம் நாடொறும் தனக்குக் குறைதலையும் ஏனாதிநாதநாயனாருக்கு வளர்தலையும் கண்டு, பொறாமையுற்று, அவரோடு போர்செய்யக் கருதி, வீரர் கூட்டத்தோடும்போய், அவர் வீட்டுத் தலைக்கடையில் நின்று, போர் செய்தற்கு வரும்படி அழைக்க, ஏனாதிநாத நாயனார் யுத்தசந்நத்தராகிப் புறப்பட்டார். அப்பொழுது அவரிடத்திலே போர்த்தொழில் கற்கும் மாணாக்கர்களும் யுத்தத்திலே சமர்த்தர்களாகிய அவர்பந்துக்களும் அதைக் கேள்வியுற்று, விரைந்து வந்து, அவருக்கு இரண்டுபக்கத்திலும் சூழ்ந்தார்கள். போருக்கு அறை கூவிய அதிசூரன் ஏனாதிநாதநாயனாரை நோக்கி, "நாம் இருவரும் இதற்குச் சமீபமாகிய வெளியிலே சேனைகளை அணிவகுத்து யுத்தஞ் செய்வோம். யுத்தத்தில் வெற்றிகொள்பவர் எவரோ அவரே வாள்வித்தைபயிற்றும் உரிமையைப் பெறல்வேண்டும்" என்று சொல்ல; ஏனாதிநாதநாயனாரும் அதற்கு உடன்பட்டார். இருவரும் தங்கள் தங்கள் சேனைகளோடு அவ்வெளியிலேபோய், கலந்து யுத்தஞ்செய்தார்கள். யுத்தத்திலே அதிசூரன் ஏனாதிநாதநாயனாருக்குத் தோற்று, எஞ்சிய சில சேனைகளோடும் புறங்காட்டி யோடினான்.

அன்றிரவு முழுதும் அவன் தன்னுடைய தௌர்பலியத்தை நினைந்து, நித்திரையின்றித் துக்கித்துக்கொண்டிருந்து, ஏனாதிநாதநாயனாரை வெல்லுதற்கேற்றஉபாயத்தை ஆலோசித்து, வஞ்சனையினாலே ஜயிக்கும்படி துணிந்து, விடியற்காலத்திலே "நமக்கு உதவியாக நம்முடைய ஊரவர்களை அழைத்துக்கொள்ளாமல் நாம் இருவரும் வேறோரிடத்திலே போர்செய்வோம், வாரும்" என்று ஏனாதிநாத நாயனாருக்குத் தெரிவிக்கும்படி ஒருவனை அனுப்பினான்.

ஏனாதிநாதநாயனார் அதைக் கேட்டு, அதற்கு உடன்பட்டுத் தம்முடைய சுற்றத்தவர்கள் ஒருவரும் அறியாதபடி வாளையும் பரிசையையும் எடுத்துக்கொண்டு, தனியே புறப்பட்டு, அவ்வதிசூரன் குறித்த யுத்தகளத்திலே சென்று, அவனுடைய வரவை எதிர்பார்த்து நின்றார். முன்னொருபொழுதும் விபூதி தரியாத அதிசூரன், விபூதி தரித்தவர்களுக்கு ஏனாதிநாதநாயனார் எவ்விடத்திலும் துன்பஞ்செய்யார் என்பதை அறிந்து, நெற்றியிலே விபூதியைப் பூசி, வாளையும் பரிசையையும் எடுத்துக்கொண்டு தான் குறித்த யுத்தகளத்திற் சென்று, அங்கு நின்ற ஏனாதிநாதநாயனாரைக் கண்டு, அவர் சமீபத்திலே போம்வரைக்கும் நெற்றியைப் பரிசையினால் மறைத்துக்கொண்டு, அவருக்கு முன்னே முடுகி நடந்தான். ஏனாதிநாதநாயனார் அவ்வதிசூரனைக் கொல்லுதற்குச் சமயந்தெரிந்துகொண்டு அடிபெயர்த்தார். அப்பொழுது அதிசூரன் தன் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டிருந்த பரிசையைப் புறத்திலே எடுக்க; ஏனாதிநாதநாயனார் அவனுடைய நெற்றியிலே தரிக்கப்பட்ட விபூதியைக் கண்டார். கண்டபொழுது “ஆ கெட்டேன்! முன் ஒருபொழுதும் இவர் நெற்றியிலே காணாத விபூதியை இன்றைக்குக் கண்டேன். இனி வேறென்ன ஆலோசனை! இவர் பரமசிவனுக்கு அடியவராய்விட்டார். ஆதலால் இவருடைய உள்ளக்குறிப்பின் வழியே நிற்பேன்” என்று திருவுள்ளத்திலே நினைந்து, வாளையும் பரிசையையும் விடக் கருதி, பின்பு “நிராயுதரைக் கொன்ற தோஷம் இவரை அடையாதிருக்கவேண்டும்” என்று எண்ணி, அவைகளை விடாமல் எதிர்ப்பவர்போல நேராக நிற்க; பாதகனாகிய அதிசூரன் அவரைக் கொன்றான். அப்பொழுது பரமசிவன் அவருக்குத்தோன்றி, அவரைத் தம்முடைய திருவடியிலே சேர்த்தருளினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கண்ணப்பநாயனார் புராணம்

பொத்தப்பி நாட்டிலே, உடுப்பூரிலே, வேடர்களுக்கு அரசனாகிய நாகன் என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் மனைவிபெயர் தத்தை; அவ்விருவரும் நெடுங்காலம் புத்திரபாக்கியம் இல்லாமையால் அதிதுக்கங்கொண்டு, குறிஞ்சி நிலத்திற்குக் கடவுளாகிய சுப்பிரமணிய சுவாமியுடைய சந்நிதானத்திலே சேவற்கோழிகளையும் மயில்களையும் விட்டு, அவரை வழிபட்டுவந்தார்கள். சுப்பிரமணிய சுவாமியுடைய திருவருளினாலே தத்தையானவள் கருப்பவதியாகி, ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாள். அப்பிள்ளையை நாகன் தன்கையிலே எடுத்தபொழுது திண்ணெனவாயிருந்தபடியால், அதற்குத் திண்ணன்என்றுபெயரிட்டான். அத்திண்ணனார் வளர்ந்து, உரிய பருவத்திலே வில்வித்தை கற்கத் தொடங்கி, அதிலே மகா சமர்த்தராயினார். நாகன் வயோதிகனானபடியால், வேட்டை முயற்சியிலே இளைத்தவனாகி, தன்னதிகாரத்தைத் தன் புத்திரராகிய திண்ணனாருக்குக் கொடுத்தான்.

அந்தத்திண்ணனார் வேட்டைக் கோலங்கொண்டு வேடர்களோடும் வனத்திலே சென்று வேட்டையாடினார். வேட்டையாடும்பொழுது, ஒரு பன்றியானது வேடராலே கட்டப்பட்ட வலையறும்படி எழுந்து, மிகுந்த விசையுடனே ஓடியது. அதைக் கண்ட திண்ணனார் அதைக் கொல்ல நினைந்து, அதைத் தொடர்ந்து பிடிக்கத்தக்க விசையுடனே அது செல்லும் அடிவழியே சென்றார். நாணன் காடன் என்கின்ற இரண்டு வேடர்கள்மாத்திரம் அவருக்குப் பின் ஓடினார்கள். அந்தப்பன்றி நெடுந்தூரம் ஓடிப்போய், இளைப்பினாலே மலைச்சாரலிலே ஒருமரத்தின் நிழலிலே நின்றது. திண்ணனார் அதைக் கண்டு அதனைச் சமீபித்து, உடைவாளையுருவி அதனை இருதுண்டாகும்படி குத்தினார். நாணனும் காடனும் இறந்து கிடந்த அந்தப் பன்றியைக்கண்டு, திண்ணனாரை வியந்து வணங்கி, “நெடுந்தூரம் நடந்துவந்தபடியால் பசி நம்மை மிக வருத்துகின்றது. நாம் இந்தப்

பன்றியை நெருப்பிலே காய்ச்சித்தின்று, தண்ணீர் குடித்துக்கொண்டு, வேட்டைக்காட்டுக்கு மெல்லப் போவோம்" என்றார்கள். திண்ணனார் அவர்களை நோக்கி, "இவ்வனத்திலே தண்ணீர் எங்கே இருக்கின்றது" என்று கேட்க; நாணன் "அந்தத் தேக்கமரத்துக்கு அப்புறம் போனால், மலைப்பக்கத்திலே பொன்முகலியாறு ஓடுகின்றது" என்றான். அதைக் கேட்ட திண்ணனார் "இந்தப் பன்றியை எடுத்துக்கொண்டுவாருங்கள். நாம் அங்கேதானே போவோம்" என்று சொல்லி, அதை நோக்கி, நடந்து, அரைக்காதவழி தூரத்துக்கு அப்பால் இருக்கின்ற திருக்காளத்திமலையைக்கண்டு, நாணனை நோக்கி, நமக்கு முன்னாகத் தோன்றுகின்ற மலைக்குப்போவோம்" என்று சொல்ல; நாணன் "இந்த மலையிலே குடுமித்தேவர் இருக்கிறார். நாம் போனால் கும்பிடலாம்" என்றான்.

திண்ணனார் "இந்த மலையைக் கண்டு இதை அணுக அணுக என்மேல் ஏற்றப்பட்ட பெரிய பாரம் குறைகின்றது போலும். இனி உண்டாவது யாதோ! அறியேன்" என்று சொல்லி, அதிதீவிரமாகிய விருப்பத்தோடும் விரைந்து சென்று, பொன்முகலியாற்றை அடைந்து, அதன் கரையிலிருக்கின்ற மரநிழலிலே, கொண்டுவந்த பன்றியை இடுவித்து, காடனை நோக்கி, "தீக்கடைகோல் செய்து நெருப்பை உண்டாக்கு. நாங்கள் இம்மலையிலே ஏறி, சுவாமிதரிசனஞ் செய்துகொண்டு வந்து சேருவோம்" என்று சொல்லி, நாணனோடும் அந்தப் பொன்முகலிநதியைக் கடந்து, மலைச்சாரலை அடைந்து, மலையிலே நாணன் முன்னே ஏற, தாமும் அளவில்லாத பேராசையோடும் ஏறிச்சென்று, சிவலிங்கப்பெருமான் எழுந்தருளியிருந்த லைக் கண்டார். கண்டமாத்திரத்திலே, பரமசிவனுடைய திருவருட்பார்வையைப் பெற்று, இரும்பானது தரிசன வேதியினாலே உருவம் மாறிப் பொன்மயமானாற்போல

முன்னுள்ள குணங்கள் மாறிச் சிவபெருமானிடத்தில் வைத்த அன்புருவமானார். நெடுங்காலம் பிரிந்திருந்த தன் குழந்தையைக் கண்ட மாதாவைப்போலத் தாழாமல் விரைந்தோடி, தோள்கள் நெருங்கும்படி அக் கடவுளைத் தழுவி, மோந்து முத்தமிட்டார். நெடுநேரம் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு நின்று சரீரம் முழுதிலும் உரோமாஞ்சங் கொள்ள, இரண்டு கண்களினின்றும் நீர் சொரிய, வெயிலிடைப்பட்ட மெழுகுபோல மனங் கசிந்துருக, "இந்தச் சுவாமி அடியேனுக்கு அகப்பட்டது என்ன ஆச்சரியம்" என்று சொல்லி ஆனந்தங்கொண்டார். "ஐயையோ! சிங்கம் யானை புலி கரடி முதலிய துட்ட மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கின்ற காட்டிலே நீர் யாதொரு துணையுமின்றி வேடர்போலத் தனியே இருப்பது ஏது" என்று சொல்லித் துக்கித்து, தம்முடைய கையில் இருந்த வில்லுக் கீழே விழுந்ததையும் அறியாதவராகிப் பரவசமடைந்தார். பின் ஒருவாறு தெளிந்து, "இவருடைய முடியிலே நீரை வார்த்துப் பச்சிலையையும் பூவையும் இட்டவர் யாரோ" என்றார். அப்பொழுது சமீபத்திலே நின்ற நாணன் "நான் முற்காலத்திலே உம்முடைய பிதாவுடனே வேட்டையாடிக்கொண்டு இம்மலையிலே வந்தபொழுது, ஒரு பிராமணன் இவர் முடியிலே நீரை வார்த்து, இலையையும் பூவையும் சூட்டி, உணவை ஊட்டி, சில வார்த்தைகள் பேசினதைக் கண்டிருக்கின்றேன். இன்றைக்கும் அவனே இப்படிச் செய்தான்போலும்" என்றான். அதைக் கேட்ட திண்ணனார் அந்தச் செய்கைகளே திருக்காளத்தியப்பருக்குப் பிரீதியாகிய செய்கைகளென்று கடைப்பிடித்தார். பின்பு "ஐயோ! இவருக்கு அமுது செய்தற்கு இறைச்சி கொடுப்பார் ஒருவரும் இல்லை. இவர் இங்கே தனியே இருக்கின்றார். இறைச்சி கொண்டுவரும்பொருட்டு இவரைப் பிரியவோ மனமில்லை. இதற்கு யாது செய்வேன்? எப்படியும் இறைச்சி கொண்டுவரவேண்டும்" என்று சொல்லிக்கொண்டு, சுவாமியைப் பிரிந்து சிறிது தூரம் போவார். கன்றை விட்டுப் பிரிகின்ற தலையீற்றுப் பசுப்போல அவ

ரிடத்திற்குத் திரும்பி வருவார். கட்டி அணைத்துக்கொள்
வார். மீளப் போவார். சிறிது தூரம் போய் அத்தியந்த
ஆசையோடு சுவாமியைத் திரும்பிப் பார்த்து நிற்பார்.
"சுவாமீ, நீர் உண்பதற்கு மிருதுவாகிய நல்ல இறைச்
சியை நானே குற்றமறத் தெரிந்து கொண்டுவருவேன்"
என்பார். நீர் யாதொரு துணையுமின்றி இங்கே தனியே
இருக்கிறபடியால் நான் உம்மைப் பிரியமாட்டேன். உமக்
குப் பசி மிகுந்தபடியால் இங்கே நிற்கவும்மாட்டேன். ஐ
யையோ! நான் யாது செய்வேன்" என்று சொல்லிக்
கொண்டு கண்ணீர் இடைவிடாதுபொழிய நிற்பார். பின்பு
ஒருபிரகாரம் போய்வரத் துணிந்து, வில்லை எடுத்துக்
கொண்டு, கையினாலே கும்பிட்டு, சுவாமி சந்நிதானத்தை
அருமையாக நீங்கி, மலையினின்றும் இறங்கி, நாணன்
பின்னே வர, பிற விஷயங்களிலே உண்டாகும் ஆசை
பரமாணுப் பிரமாணமாயினும் இன்றி, அன்பு மயமாகி,
பொன்முகலியாற்றைக் கடந்து கரை ஏறி, அங்குள்ள
சோலையிலே புகுந்தார்.

அதுகண்டு காடன் எதிரேபோய்க் கும்பிட்டு, "நெருப்
புக் கடைந்து வைத்திருக்கின்றேன். பன்றியின் அவய
வங்கள் எல்லாவற்றையும் உம்முடைய அடையாளப்படி
பார்த்துக்கொள்ளும். திரும்பிப் போதற்கு வெகுநேரம்
சென்றுபோயிற்று. நீர் இவ்வளவுநேரமும் தாழ்த்தது
என்னை" என்றான். நாணன் அதைக் கேட்டு "இவர் மலை
யிலே சுவாமியைக் கண்டு அவரைத் தழுவிக்கொண்டு மரப்
பொந்தைப் பற்றி விடாத உடும்பைப்போல அவரை நீங்க
மாட்டாதவராய் நின்றார். இங்கேயும் அந்தச் சுவாமி
உண்ணுதற்கு இறைச்சி கொண்டுபோம்பொருட்டு வந்
திருக்கிறார். எங்கள் குலத்தலைமையை விட்டுவிட்டார்.
அந்தச் சுவாமிவசமாய் விட்டார்" என்றான். உடனே
காடன் "திண்ணரே, நீர் என்ன செய்தீர்? என்ன பைத்
தியங் கொண்டீர்" என்று சொல்ல, திண்ணனார் அவன்
முகத்தைப் பாராமல், பன்றியை நெருப்பிலே வதக்கி,

அதினுடைய இனிய தசைகளை அம்பினாலே வெவ்வேறாகக்
கிழித்து, அம்பிலே கோத்து நெருப்பிலே காய்ச்சி, பத
மாக வெந்தவுடனே, சுவை பார்க்கும்படி அவைகளைத்
தம்முடைய வாயிலே இட்டுப் பல்லினாலே மெல்ல மெல்லப்
பலமுறை அதுக்கிப் பார்த்து, மிக இனியனவாகிய இறைச்
சிகளெல்லாவற்றையும் தேக்கிலையினாலே தைக்கப்பட்ட
கல்லையிலே வைத்து, இனியனவல்லாத இறைச்சிகள் எல்
லாவற்றையும் புறத்திலே உமிழ்ந்தார். அதைக் கண்ட
நாணன் காடன் இருவரும், "இவர் மிகப் பைத்தியங்
கொண்டிருக்கின்றார். பெறுதற்கரிய இறைச்சியைக்
காய்ச்சிப் பல்லினால் அதுக்கி வீணாக உமிழுகின்றார்.
மற்றை யிறைச்சியைப் புறத்திலே எறிந்துவிடுகின்றார்.
தாம் மிகப் பசியுடையரா யிருந்தும், அதனை உண்கின்றா
ரில்லை. எங்களுக்குத் தருகின்றாருமில்லை. இவர் தெய்
வப் பைத்தியங் கொண்டிருக்கின்றார். இதனைத் தீர்க்கத்
தக்க வழி ஒன்றையும் அறியோம். தேவராட்டியையும்
நாகனையும் அழைத்துக் கொண்டுவந்து இதைத் தீர்க்க
வேண்டும். வேட்டைக் காட்டிலே நிற்கின்ற ஏவலாளரை
யும் கொண்டு நாங்கள் போவோம்" என்று நினைத்துக்
கொண்டு போனார்கள்.

திண்ணனார் அவ்விருவரும் போனதை அறியாதவ
ராகி, சீக்கிரம் கல்லையிலே மாமிசத்தை வைத்துக்
கொண்டு, திருமஞ்சனமாட்டும்பொருட்டு ஆற்றில் நீரை
வாயினால் முகந்து, பூக்களைக்கொய்து தலைமயிரிலே செருகி,
ஒரு கையிலே வில்லையும் அம்பையும், மற்றக் கையிலே
இறைச்சி வைத்த தேக்கிலைக் கல்லையையும் எடுத்துக்
கொண்டு "ஐயோ! என்னுயிர்த் துணையாகிய சுவாமி
மிகுந்த பசியினால் இளைத்தாரோ" என்று நினைந்து இரங்
கிப் பதைபதைத்து ஏங்கி, தன் குஞ்சுக்கு இரை அருத்து
தற்குத் தாழா தோடுகின்ற பறவைபோல மனோகதியும்
பின்னிட ஓடிப்போய்க் கடவுளை அடைந்தார். அடைந்து,
அவருடைய திருமுடிமேல் இருந்த பூக்களைத் தம்முடைய

காற் செருப்பால் மாற்றி, தம்முடைய வாயில் இருக்கின்ற திருமஞ்சனநீரைத் தம்முடைய மனசில் உள்ள அன்பை உமிழ்பவர்போலத் திருமுடியின்மேல் உமிழ்ந்து, தம்முடைய தலையில் இருந்த பூக்களை எடுத்துத் திருமுடியின்மேலே சாத்தி, தேக்கிலையிலே படைத்த இறைச்சியைத் திருமுன்னே வைத்து, "சுவாமீ, கொழுமையாகிய இறைச்சிகளெல்லாவற்றையுந் தெரிந்து, அம்பினாலே கோத்து நெருப்பிலே பதத்தோடு காய்ச்சிப் பல்லினால் அதுக்கி நாவினாலே சுவைபார்த்துப் படைத்தேன். இவ்விறைச்சி மிக நன்றாயிருக்கின்றது. எம்பெருமானே, இதை அமுது செய்தருளும் என்று சொல்லி, உண்பித்தார். பின்பு சூரியன் அஸ்தமயனமாயிற்று. திண்ணனார் அவ்விரவிலே துஷ்ட மிருகங்கள் சுவாமிக்குத் துன்பஞ் செய்தல்கூடுமென்று அஞ்சி, அம்பு தொடுக்கப்பட்ட வில்லைக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டு, மறந்தும் கண்ணிமையாமல் சுவாமிக்குப் பக்கத்திலே விழித்துக்கொண்டு நின்றார். அப்படி நின்ற திண்ணனார் வைகறையிலே சுவாமிக்கு இறைச்சி கொண்டுவரும்பொருட்டு வேட்டையாடுதற்கு மலைச்சாரலுக்குப் போனார். அது நிற்க;

அறிவு அருள் அடக்கம் தவம் சிவபத்தி முதலியவைகளெல்லாம் திரண்டொரு வடிவம் எடுத்தாற்போன்றவரும், நல்வினை தீவினைகளால் வரும் ஆக்கக்கேடுகளிலே சமபுத்தி பண்ணுகின்றவரும், யாவரையும் மோகிப்பிக்க வல்ல மகா சௌந்தரியமுள்ள பெண்கள் வலிய வந்து தம்மைத் தழுவினும் பரமாணுப் பரிமாணமாயினும் சித்தந் திரியாமல் அவர்களைத் தாயென மதிக்கும் மகாமுனிவரும், திருக்காளத்தியப்பரைத் தினந்தோறும் சைவாகம விதிப்படி அருச்சிப்பவருமாகிய சிவகோசரியார் என்பவர், பிராமி முகூர்த்தத்திலே எழுந்து போய், பொன்முகலியாற்றிலே ஸ்நானம்பண்ணி, சுவாமியை அருச்சிக்கும் பொருட்டுத் திருமஞ்சனமும் பத்திர புஷ்பமும் எடுத்து, சிவநாமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு, சுவாமி சந்நிதானத்திலே போனார்.

போம்பொழுது, அங்கே வெந்த இறைச்சியும் எலும்பும் கிடக்கக்கண்டு நடுநடுங்கி, குதித்துப் பக்கத்திலே ஓடினார். ஓடிநின்று, "தேவாதிதேவரே, தேவரீருடைய சந்நிதானத்தை அடைதற்கு அஞ்சாத துஷ்டராகிய வேட்டுவப் புலையர்களே இந்த அநுசிதத்தைச் செய்தார்கள் போலும். அவர்கள் இப்படிச் செய்துபோதற்குத் தேவரீர் திருவுளம் இசைந்தீரோ" என்று சொல்லி, பதறி அழுது விழுந்து புரண்டார். பின்பு "சுவாமிக்கு அருச்சனை செய்யாமல் தாழ்த்தலால் பயன்யாது" என்று நினைந்து, அங்கே கிடந்த இறைச்சியையும் எலும்பையும் கல்லையையும் திருவலகினால் மாற்றி, சம்புரோக்ஷணஞ் செய்து, மீளப் பொன்முகலியாற்றிலே ஸ்நானஞ்செய்து திரும்பி வந்து, வேதமந்திரத்தினாலே சுத்திசெய்து, உருத்திரசமக நமகத்தினால் சுவாமிக்கு அபிஷேகம்பண்ணி, பத்திரபுஷ்பங்களால் அருச்சனை செய்தார். செய்து, திருமுன்னே நின்று, இரண்டு கைகளையும் சிரசின்மேலே குவித்து, இரண்டு கண்களினின்றும் ஆனந்தபாஷ்பஞ்சொரிய, திருமேனியெங்கும் மயிர்பொடிப்ப, அக்கினியில் அகப்பட்ட மெழுகுபோல மனம் மிக உருகி இளக, நாத்தழும்ப, கீதநடையுள்ளதாகிய சாமவேதம் பாடினார். பாடிய பின் பலமுறை பிரதக்ஷிணஞ்செய்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து, அருமையாக நீங்கிப்போய், தபோவனத்தை அடைந்தார். அது நிற்க.

முன்னே வேட்டையாடுதற்கு மலைச்சாரலிலே சென்ற திண்ணனார் பன்றி மான் கலை மரை கடமை என்னும் மிருகங்களைக் கொன்று, அவைகளின் இறைச்சியை முன்போலப் பக்குவப்படுத்தி, தேக்கிலையில் வைத்து, கோற்றேனைப் பிழிந்து அதனோடு கலந்து, முன்போலத் திருமஞ்சனமும் புஷ்பமுங் கொண்டு, மலையிலே ஏறி, சுவாமி சந்நிதானத்தை அடைந்து, முன்போலப் பூசைசெய்து, இறைச்சிக் கல்லையைத் திருமுன்னே வைத்து, "இந்த இறைச்சி முன் கொண்டுவந்தது போலன்று. இவை பன்றி மான் கலை மரை கடமை என்கின்ற மிருகங்களின்

இறைச்சி. இவைகளை அடியேனும் சுவைத்துப் பார்த் திருக்கின்றேன். தேனும் கலந்திருக்கின்றது. தித்திக்கும்'' என்று சொல்லி, உண்பித்து, அவருக்குப் பக்கத்திலே பிரியாமல் நின்றார். அப்பொழுது முதனாட்போன நாண னும் காடனும் ஆகிய இருவராலும் தன் புத்திரராகிய திண்ணனாருடைய செய்கைகளை அறிந்த நாகன் ஊணும் உறக்கமுமின்றித் தேவராட்டியையுங் கொண்டுவந்து, திண்ணனாரைப் பற்பல திறத்தினாலே வசிக்கவும், அவர் வசமாகாமையைக் கண்டு, சிந்தைநொந்து, "இனி யாது செய்வோம்'' என்று சொல்லிக்கொண்டு, அவரை விட்டுத் திரும்பிப் போய்விட்டான்.

சிவபெருமானோடு ஒற்றுமைப்பட்டு அவ்விறைபணி யின் வழுவாது நிற்குந் திண்ணனார், பகற்காலத்திலே மிரு கங்களைக் கொன்று சுவாமிக்கு இறைச்சியை ஊட்டியும், இராக் காலத்திலே நித்திரை செய்யாமல் சுவாமிக்கு அரு கே நின்றும், இப்படித் தொண்டுசெய்து வந்தார். சிவ கோசரியாரும் தினந்தோறும் வந்து, சந்நிதானத்திலே இறைச்சி கிடத்தலைக் கண்டு, இரங்கிச் சுத்தி செய்து, சைவாகம விதிப்படி அருச்சித்துக்கொண்டு, "இந்த அநு சிதம் நிகழாமல் அருளல் வேண்டும்'' என்று பிரார்த்தித்து வந்தார். திருக்காளத்தியப்பர் அந்தச் சிவகோசரியா ருடைய மனத்துயரத்தை நீக்கும்பொருட்டு, ஐந்தாநாள் இராத்திரியில் அவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "அன்பனே, அவனை வேடுவன் என்று நினையாதே அவ னுடைய செய்கைகளைச் சொல்வோம், கேள், அவனுடைய உருவமுழுதும் நம்மேல் வைக்கப்பட்ட அன்புருவமே. அவனுடைய அறிவு முழுதும் நம்மை அறியும் அறிவே. அவனுடைய செய்கைகள் எல்லாம் நமக்கு இதமாகிய செய்கைகளே. நம்முடைய முடியின்மேல் உன்னாலே சாத் தப்பட்ட பூக்களை நீக்கும்படி அவன் வைக்கின்ற செருப் படி நம்முடைய குமாரனாகிய சுப்பிரமணியனுடைய காலி னும்பார்க்க நமக்கு மிகுந்த ஆனந்தத்தைத் தருகின் றது. அவன் தன் வாயினால் நம்மேல் உமிழுகின்ற ஜல

மானது, அன்புமயமாகிய அவனுடைய தேகமென்னும் கொள்கலத்தினின்றும் ஒழுகுகின்றபடியால், கங்கை முத லாகிய புண்ணியதீர்த்தங்களைப் பார்க்கினும் நமக்குப் பரி சுத்தமுள்ளதாய் இருக்கின்றது. அவன் தன்னுடைய தலை மயிரிலே செருகிக்கொண்டு வந்து நமக்குச் சாத்துகின்ற புஷ்பங்கள், அவனுடைய மெய்யன்பானது விரிந்து விழு தல்போல விழுதலால், பிரம விஷ்ணு முதலாகிய தேவர் கள் நமக்குச் சாத்தும் புஷ்பங்களும் அவைகளுக்குச் சற் றேனும் சமானமாகாவாம். அவன் நமக்குப் படைக்கின்ற மாமிசம், பதமாக வெந்திருக்கின்றதோ என்று அன் பினால் உருகி இளகிய மனசினோடும் மென்று சுவை பார்த் துப் படைக்கப்பட்டபடியால், வேதவிதிப்படி யாகம் செய் கின்றவர்கள் தரும் அவியிலும் பார்க்க நமக்கு அதிக மதுரமா யிருக்கின்றது. அவன் நம்முடைய சந்நிதானத் தில் நின்று சொல்லும் சொற்கள், நிஷ்களங்கமாகிய அன்பினோடும் நம்மையன்றி மற்றொருவரையும் அறியாது வெளிப்படுதலால், வேதங்களும் மகாமுனிவர்கள் மகிழ்ந்து செய்கின்ற ஸ்தோத்திரங்களும் ஆகிய எல்லாவற்றிலும் பார்க்க நமக்கு மிக இனியனவா யிருக்கின்றன. அவ னுடைய அன்பினால் ஆகிய செய்கைகளை உனக்குக் காட்டுவோம், நீ நாளைக்கு நமக்குப் பிற்பக்கத்திலே ஒளித் திருந்துபார்'' என்று சொல்லி மறைந்தருளினார். சிவ கோசரியார் சொப்பனாவத்தையை நீங்கிச் சாக்கிராவத் தையை அடைந்து, பரமசிவன் தமக்கு அருளிச்செய்த திருவார்த்தைகளை நினைந்து நினைந்து, "அறியாமையே நிறைந்துள்ள இழிவாகிய வேடுவர் குலத்திலே பிறந்த அவருக்கு வேதாகமாதி சாஸ்திரங்களிலே மகா பாண்டித் தியமுடைய மாமுனிவர்கள் தேவர்களிடத்திலுங் காணப் படாத உயர்வொப்பில்லாத இவ்வளவு பேரன்புவந்தது, ஐயையோ! எவ்வளவு அருமை அருமை'' என்று ஆச்சரிய மும், "இப்படிப்பட்ட பேரன்பர் செய்த அன்பின் செய்கை களைப் புழுத்த நாயினும் கடையனாகிய பாவியேன் அநு சிதம் என்று நினைந்தேனே! ஐயையோ! இது என்ன

கொடுமை'' என்று அச்சமும் அடைந்து, வைகறையிலே
போய்ப் பொன்முகலியாற்றிலே ஸ்நானம்பண்ணி மலை
யில் ஏறி, முன்போலச் சுவாமியை அருச்சித்து, அவருக்
குப் பிற்பக்கத்திலே ஒளித்திருந்தார்.

சிவகோசரியார் வருதற்கு முன்னே வேட்டையாடு
தற்குச் சென்ற திண்ணனார் வேட்டையாடி, இறைச்சியும்
திருமஞ்சனமும் புஷ்பமும் முன்போல அமைத்துக்
கொண்டு, அதிசீக்கிரந் திரும்பினார். திரும்பி வரும்பொ
ழுது, பலபல துர்ச்சகுனங்களைக்கண்டு, "இந்தச் சகுனங்க
ளெல்லாம் உதிரங் காட்டுகின்றன. ஆ கெட்டேன்! என்
கண்மணி போன்ற சுவாமிக்கு என்ன அபாயம் சம்பவித்
ததோ! அறியேனே'' என்று மனங்கலங்கி, அதிசீக்கிரம்
நடந்தார். அடியார்களுடைய பத்திவலையில் அகப்படு
கின்ற அருட்கடலாகிய பரமசிவன் திண்ணனாருடைய
அன்புமுழுதையும் சிவகோசரியாருக்குக் காட்டும் பொருட்
டுத் திருவுளங்கொண்டு, தம்முடைய வலக்கண்ணினின்றும்
இரத்தம் சொரியப்பண்ணினார். திண்ணனார் தூரத்திலே
கண்டு விரைந்தோடி வந்தார். வந்தவுடனே, இரத்தஞ்
சொரிதலைக் கண்டார். காண்டலும், வாயிலுள்ள திருமஞ்
சனம் சிந்த, கையில் இருந்த இறைச்சி சிதற, அம்பும்
வில்லும் விழ, தலைமயிரிலே செருகப்பட்ட புஷ்பங்கள்
அலைந்து சோர, ஆட்டுகின்ற கயிறு அற்றபொழுது வீழ்
கின்ற நாடகப்பாவைபோலச் சீக்கிரம் பதைபதைத்து
நிலத்திலே விழுந்தார். விழுந்தவர் எழுந்து போய், இரத்
தத்தைப் பலமுறை கையினாலே துடைக்க; அது காலுதல்
தவிராமையைக் கண்டு, அதற்கு இன்னது செய்வோம்
என்று அறியாதவராகி, பெருமூச்செறிந்து, திரும்பிப்
போய் விழுந்தார். நெடும்பொழுது உள்ளுயிர்த்தலின்றி
இறந்தவர்கள் போலக் கிடந்தார். பின் ஒருவாறு
தெளிந்து, "இப்படிச் செய்தவர்கள் யாவர்'' என்று சொல்
லிக்கொண்டு எழுந்தார். எங்கும் பார்த்தார். வில்லை
யெடுத்து அம்புகளைத் தெரிந்துகொண்டு, "என்னுடைய

சுவாமிக்கு இத்தீங்கு வந்தது எனக்குப் பகைவர்களாகிய
வேடுவர்களாலோ? இந்த வனத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற
துஷ்ட மிருகங்களாலோ? யாதென்று தெரியவில்லையே''
என்று சொல்லி, மலைப் பக்கங்களிலே நெடுந் தூரமட்டும்
தேடிப் போனார். வேடர்களையேனும் விலங்குகளையேனும்
காணாதவராகி, திரும்பி வந்து, குறைவில்லாத துன்பத்தி
னாலே மனம் விழுங்கப்பட்டு, சுவாமியைக் கட்டிக்கொண்டு,
இடியேறுண்ட சிங்கேறுபோல வாய்விட்டுக் கண்ணீர்
சொரிய அழுதார். "என்னுயிரினும் சிறந்தவரும்
அடைந்தவர்கள் அன்பினாலே பிரியமாட்டாதவரும் ஆகிய
சுவாமிக்கு எப்படி இந்தத் துன்பம் சம்பவித்ததோ!
இதைத் தீர்ப்பதற்கு மருந்தொன்றை அறியேனே! ஐ
யையோ! இதற்கு என்ன செய்வேன்'' என்றார். "இந்த
உதிரம் என்ன செய்தால் நிற்குமோ? இந்தத் தீங்கைச்
செய்தவர்களைக் காணேன். வேடர்கள் அம்பினாலாகிய
புண்ணைத் தீர்க்கின்ற பச்சிலை மருந்துகளை மலையடிவாரத்
திலே பிடுங்கிக் கொண்டுவருவேன்'' என்று சொல்லிக்
கொண்டு போனார். தன்னினத்தைப் பிரிந்து வந்த இட
பம்போலச் சுவாமியைப் பிரிந்து வந்ததினால் வெருட்
கொண்டு, வனங்களெங்குந் திரிந்து, பலவகையாகிய பச்
சிலைகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டு, சுவாமிமேல் வைத்த மன
சிலும் பார்க்க விரைந்து வந்து, அம்மருந்துகளைப் பிழிந்து
அவர் கண்ணிலே வார்த்தார். அதினால் அக்கண்ணிலிரத்
தம் தடைப்படாமையைக் கண்டு, ஆவி சோர்ந்து, "இனி
நான் இதற்கு என்ன செய்வேன்'' என்று ஆலோசித்
துக்கொண்டு நின்றார். நிற்க, "ஊனுக்கு ஊனிடல் **வேண்டும்**''
என்னும் பழமொழி அவருடைய ஆத்தியானத்திலே வந்
தது. உடனே, "இனி என்னுடைய கண்ணை அம்பினாலே
இடந்து அப்பினால் சுவாமியுடைய கண்ணினின்று பாயும்
இரத்தம் தடைப்படும்'' என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு மன
மகிழ்ச்சியோடும் திருமுன்னே இருந்து, அம்பை யெடுத்
துத் தம்முடைய கண்ணைத் தோண்டிச் சுவாமியுடைய
கண்ணிலே அப்பினார். அப்பினமாத்திரத்திலே இரத்தம்
தடைப்பட்டதைக் கண்டார். உடனே அடங்குதற்கரிய
சந்தோஷமாகிய கடலிலே அமிழ்ந்திக் குதித்துப் பாய்ந்
தார். மலைபோலப் பருத்த புயங்களிலே கைகளினாலே
கொட்டி ஆரவாரித்தார், கூத்தாடினார். "நான் செய்த

செய்கை நன்று நன்று'' என்று சொல்லி வியந்து, அத்தியந்த ஆனந்தத்தினாலே உன்மத்தர்போலாயினார். இப்படிச் சந்தோஷசாகரத்திலே உலாவும்பொழுது, திருக்காளத்தியீசுரர் அந்தத் திண்ணனாருடைய பேரன்பைச் சிவகோசரியாருக்குப் பின்னுங் காட்டுதற்குத் திருவுளங்கொண்டு, தம்முடைய மற்றை யிடக்கண்ணிலும் இரத்தஞ் சொரியப்பண்ணினார். அது திண்ணனாருடைய அளவில்லாத சந்தோஷசாகரத்தை உறிஞ்சியது. அக்கினி நிரயத்துள்ளே விழுந்து நெடுங்காலம் துன்பமுற்று அதனை நீங்கிச் சுவர்க்கத்தை அடைந்து இன்பமுற்றானொருவன் பின்னும் அந்நிரயத்திலே வீழ்ந்தாற்போல, திண்ணனார் உவகை மாறி, கரையில்லாத துன்பக் கடலிலே அழுந்தி ஏங்கி, பின்னர் ஒருவாறு தெளிந்து, "இதற்கு நான் அஞ்சேன். மருந்து கைகண்டுகொண்டேன். இன்னும் ஒரு கண் இருக்கின்றதே! அதைத் தோண்டி அப்பி இந்நோயைத் தீர்ப்பேன்'' என்று துணிந்து, தம்முடைய கண்ணைத் தோண்டியபொழுது சுவாமியுடைய கண் இவ்விடத்திலிருக்கின்றது என்று தெரியும்பொருட்டு, ஒரு செருப்புக்காலை அவர் கண்ணின் அருகிலே ஊன்றிக்கொண்டு, பின்னே மனசிலே பூர்த்தியாகிய விருப்பத்தோடும் தம்முடைய கண்ணைத் தோண்டும்படி அம்பை வைத்தார். தயாநிதியாகிய கடவுள் அதைச் சகிக்கலாற்றாதவராகி, வேதாகமங்கள் தோன்றிய தம்முடைய அருமைத் திருவாய்மலரைத் திறந்து, "நில்லு கண்ணப்ப நில்லு கண்ணப்ப - என்னன்புடைத் தோன்றல் நில்லு கண்ணப்ப'' என்று அருளிச்செய்து, அவருடைய கண்ணைத் தோண்டும் கையைத் தமது வியத்திஸ்தானமாகிய இலிங்கத்திற்றோன்றிய திருக்கரத்தினாலே பிடித்துக்கொண்டார். உடனே பிரமாதி தேவர்கள் சமஸ்தரும் வேதகோஷத்தோடும் நிலம் புதையக் கற்பகப் பூமாரி பெய்தார்கள். மகாஞானியாகிய சிவகோசரியார் இந்தச் சமாசாரம் முழுதையும் கண்டு, அத்தியந்த ஆச்சரியமடைந்து, சுவாமியை வணங்கினார். அற்றைநாள் முத

லாகப் பெரியோர்கள் சுவாமி சொல்லியபடியே அவருக்குக் கண்ணப்பர் என்னும் பெயரையே வழங்குகிறார்கள். நெடுங்காலமாக உஷ்ணமாகிய அக்கினி மத்தியில் நின்று ஐம்புலன்வழியே செல்லாதபடி மனசை ஒடுக்கி அருந்தவம் செய்கின்றவர்களுக்கும் கிட்டாத பரம்பொருளாகிய கடவுள், ஆறு நாளுக்குள்ளே பெருகிய அன்புமேலீட்டினாலே, தம்முடைய திருநயனத்தில் இரத்தத்தைக் கண்டு அஞ்சித் தம்முடைய கண்ணை இடந்து அத்திருநயனத்தில் அப்புந் திண்ணனாருடைய கையைத் தமது அருமைத் திருக்கரத்தினாலே பிடித்துக்கொண்டு, "நிஷ்களங்க பத்தியை யுடைய கண்ணப்பா, நீ நமக்கு வலப் பக்கத்திலே நில்'' என்று திருவருள் புரிந்தார். இதைப் பார்க்கிலும் பெறவேண்டிய பெரும் பேறு யாது?

திருச்சிற்றம்பலம்.

குங்குலியக்கலயநாயனார் புராணம்

சோழமண்டலத்திலே, திருக்கடவூரிலே, பிராமண குலத்திலே, சிவபத்தியிற் சிறந்த கலயர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் அந்தத் திருப்பதியிலே திருவீரட்டானமென்னுந் திருக்கோயிலில் வீற்றிருக்கின்ற பரமசிவனுக்குத் தினந்தோறும் குங்குலியத் தூபம் இட்டுவந்தார். இட்டுவருங் காலத்திலே, பரமசிவனுடைய திருவருளினாலே அவருக்கு வறுமை யுண்டாயிற்று. உண்டாகியும், அவர் தாஞ்செய்யுந் திருப்பணியைத் தவறாமல் நடத்திவந்தார். வறுமை மிகுதியினாலே நிலங்களை விற்றும், அடிமைகளை விற்றும், செலவழித்தார். இப்படி எல்லாம் செலவானமையால், அவருடைய மக்களும் சுற்றத்தார்களும் வருந்தினார்கள்.

ஒருநாள் அவர் மனைவியார், அரிசி முதலியன வாங்குதற்கு ஒன்றும் இல்லாமையால் இரண்டு நாளாகப் பட்

டினி யிருந்து வருந்துகின்ற புதல்வரையும் சுற்றத்தாரை
யும் பார்த்து இரங்கி, தம்முடைய தாலியை அக்கணவர்
கையிலே கொடுத்து, "இதற்கு நெல் வாங்கிக் கொண்டு
வாரும்" என்றார். குங்குலியக்கலய நாயனார் அந்தத்
தாலியை வாங்கிக்கொண்டு, நெல்லுக் கொள்ளும்படி
போனார். போம்பொழுது, வழியிலே ஒரு வணிகன் குங்
குலியப் பொதி கொண்டு தமக்கு எதிரே வரக் கண்டு,
மனம் மகிழ்ந்து, "சுவாமிக்குத் தூபம் இடும்படி குங்குலி
யத்தைப் பெற்றுக்கொண்டேன். இதிலும் பார்க்க
மேலாகிய பேறு உண்டோ" என்று சொல்லி, தம்
முடைய கையில் இருந்த தாலியைக் கொடுத்து, அந்தக்
குங்குலியப் பொதியை வாங்கிக்கொண்டு, ஆலயத்துக்கு
விரைந்து சென்று, அங்குள்ள பண்டாரத்திலே அக்குங்
குலியத்தை வைத்துவிட்டு, சுவாமியைத் துதித்துக்
கொண்டு அங்கே இருந்தார். அவர் அங்கே இருக்க,
வீட்டிலே அவர் மனைவியாரும் மக்களும் பசியினாலே வாடி,
அன்றிராத்திரியிலே இளைப்புற்று நித்திரை செய்யும்
பொழுது; கருணாகரராகிய கடவுள் அவ்வீடு முழுதிலும்,
பொற் குவியலும் நெற் குவியலும் அரிசிக் குவியலும்
பிற வளங்களும் நிறைந்து கிடக்கும்படி அருள் செய்து,
அம்மனைவியாருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, அநுக்
கிரகஞ் செய்தார். உடனே அவர் விழித்தெழுந்து,
அங்கே இருக்கின்ற செல்வத்தைக் கண்டு, பரமசிவ
னுடைய திருவருளை வியந்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்து
கொண்டு; தம்முடைய நாயகராகிய குங்குலியக்கலய நாய
னாருக்குத் திருவமுது பாகம்பண்ணப் பிரயத்தனஞ் செய்
தார். கிருபாநிதியாகிய பரமசிவன் குங்குலியக்கலய நாய
னாருக்குத் தோன்றி, "நீ மிகப் பசிகொண் டிருக்கின்றாய்,
உன் வீட்டுக்குப் போய்ப் பாலும் அன்னமும் உண்டு துன்
பத்தை ஒழி" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். குங்குலி
யக்கலயநாயனார் அதைக் கேட்டுக் கைகூப்பி வணங்கி,
அவருடைய ஆஞ்ஞையை மறுத்து இருத்தற்கு அஞ்சி,
அதனைச் சிரசின்மேலே வகித்து, திருக்கோயிலினின்றும்

நீங்கிப் போய்த் தம்முடைய வீட்டினுள்ளே புகுந்தார்.
புகுந்த நாயனார் அவ்வீடெங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற நிதிக்
குவைகளைக் கண்டு, மனைவியாரை நோக்கி, "இந்தச்
சம்பத்துக்களெல்லாம் எப்படி வந்தன" என்று கேட்க;
அவர் "எம்பெருமானுடைய திருவருளினால் வந்தன" என்
றார். அது கேட்ட நாயனார் "ஒன்றுக்கும் பற்றாத சிறி
யேனையும் ஆட்கொள்ளும்பொருட்டு நமது கடவுளுடைய
கருணை இருந்தபடி இப்படியோ!" என்று கடவுளை வணங்
கினார். மனைவியார் விரைவிலே கணவரையும் சிவனடி
யார்களையும் விதிப்படி தூப தீபங்களால் ஆராதனை
செய்து, திருவமுது செய்வித்தார். குங்குலியக்கலய நாய
னார் பரமசிவனுடைய திருவருளினாலே பெருஞ் செல்வ
முடையவராகி, சிவனடியார்களைத் தயிர் நெய் பாலோடு
திருவமுது செய்வித்து வந்தார்.

இப்படி நடக்குங் காலத்திலே, திருப்பனந்தாளென்
னும் திருப்பதியில் வீற்றிருக்கின்ற சிவலிங்கம் சாய்ந்
திருக்கின்றமையால், அதனை நிமிரப்பண்ணிக் கும்பிடு
தற்கு விரும்பி, இராஜாவானவர் தம்முடைய யானைக
ளெல்லாவற்றையும் பூட்டி இழுப்பித்தார். இழுப்பித்தும்,
அது நிமிராமையால் அகோராத்திரம் தீராத கவலையுற்
றிருந்தார். குங்குலியக்கலயநாயனார் அந்தச் சமாசாரத்
தைக் கேள்வியுற்று, சுவாமி தரிசனஞ் செய்யும் பொருட்
டுத் திருப்பனந்தாளை அடைந்தார். அங்கே சிவலிங்கத்தை
நிமிரப்பண்ண வேண்டுமென்கின்ற ஆசையால் இராஜா
வருத்தமுறுதலையும், சேனைகள் யானைகளோடு சிவலிங்
கத்தை இழுத்துத் தங்கள் கருத்து முற்றாமையால் பூமி
யின்மேலே வலி குறைந்து விழுந்து இளைத்தலையும்
கண்டு, மனசிலே துன்பங்கொண்டு, "அடியேனும் இளைப்
பைத் தருகின்ற இந்தத் திருப்பணியைச் செய்ய வேண்
டும்" என்று விரும்பி, சிவலிங்கத்திலே கட்டப்பட்ட
கயிற்றைத் தம்முடைய கழுத்திலே கட்டிக்கொண்டு
இழுத்தார். உடனே சிவலிங்கம் நிமிர்ந்தது. அப்படி

நிமிர்ந்தது அவர் புறத்திலே கட்டி இழுத்த அக்கயிற்றினாலோ! அன்று; அகத்திலே கட்டி இழுத்த அன்புக் கயிற்றினாலேயாம். அதுகண்டு, இராஜாவும் சேனைகளும் மிகுந்த களிப்பை யடைந்தார்கள். இராஜா குங்குலியக் கலயநாயனாரை நமஸ்கரித்து வியந்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணி, சுவாமிக்கு வேண்டிய திருப்பணிகள் பலவற்றை நிறைவேற்றிக்கொண்டு, தம்முடைய நகரத்துக்குப் போய்விட்டார்.

குங்குலியக்கலயநாயனார் சிலநாள் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு அங்கே இருந்து, பின் தமது வாசஸ்தானமாகிய திருக்கடவூருக்குப் போய், தாஞ்செய்யுந் திருப்பணியைச் செய்துகொண் டிருந்தார். இருக்குநாளிலே, அந்த ஸ்தலத்திற்கு எழுந்தருளிவந்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரையும் திருநாவுக்கரசு நாயனாரையும் எதிர்கொண்டு, தமது வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய், திருவமுது செய்வித்து, அவர்களுடைய திருவருளையும் பரமசிவனுடைய திருவருளையும் பெற்றார். பின்னுஞ் சிலகாலம் அன்பு மேன்மேலும் பெருகப் பல திருப்பணிகளையுஞ் செய்துகொண்டிருந்து, சிவபதமடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மானக்கஞ்சாறநாயனார் புராணம்

கஞ்சாறூரிலே, வேளாளர்குலத்திலே, அரசர்களிடத்திற் பரம்பரையாகச் சேனாதிபதி நியோகத்தில் இருக்கின்ற குடியிலே, சிவபத்தி அடியார்பத்திகளிற் சிறந்த மானக்கஞ்சாறநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சிலகாலம் பிள்ளைப் பேறின்மையால் அதிதுக்கங் கொண்டு, பிள்ளைப்பேற்றின் பொருட்டுப் பரமசிவனை உபாசனை பண்ணி, அவருடைய திருவருளினால் ஒரு பெண் குழந்தையைப் பெற்றார். அந்தப்பெண் வளர்ந்து

மணப்பருவம் அடைய; ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனார் சில முதியோர்களை மானக்கஞ்சாறநாயனா ரிடத்தில் அனுப்பி, அந்தப் பெண்ணைத் தமக்கு விவாகஞ்செய்து தரும்படி பேசுவித்து, அவர் அதற்கு உடன்பட்டமையை அறிந்து, சோதிடர்களாலே நிச்சயிக்கப்பட்ட சுபதினத்திலே மணக்கோலங்கொண்டு, சுற்றத்தார்களோடும் கஞ்சாறூருக்குச் செல்லும்படி பிரஸ்தானமானார்.

அவர் கஞ்சாறூருக்கு வருதற்குமுன்னே, கருணாநிதியாகிய பரமசிவன் ஒரு மகாவிரதி வடிவங்கொண்டு மானக்கஞ்சாறநாயனார் வீட்டுக்குச் சென்றார். அந்நாயனார் அவரைக் கண்டு எதிர்கொண்டு, உபசார வார்த்தைகளைச் சொல்லி, வணங்கினார். மகாவிரதியார் அந்நாயனாரை நோக்கி, "இங்கே என்ன மங்கலகிருத்தியம் நடக்கப் போகின்றது" என்று வினவ; நாயனார் "அடியேனுடைய புத்திரியின் விவாகம் நடக்கப்போகின்றது" என்றார். மகாவிரதியார் "உமக்குச் சோபனம் உண்டாகுக" என்று ஆசீர்வதித்தார். நாயனார் உள்ளே போய், மணக்கோலங் கொண்டிருந்த தமது புத்திரியை அழைத்துவந்து, மகாவிரதியாரை வணங்கும்படி செய்தார். மகாவிரதியார் தம்மை வணங்கி எழுந்த பெண்ணினுடைய கூந்தலைப் பார்த்து, மானக்கஞ்சாறநாயனாரை நோக்கி, "இந்தப் பெண்ணினுடைய தலைமயிர் நமக்குப் பஞ்சவடிக்கு * உதவும்" என்றார். உடனே நாயனார் தம்முடைய உடைவாளை உருவி, "இவர் இது கேட்டற்குச் சிறியேன் என்ன புண்ணியஞ் செய்தேனோ" என்று, அந்தப் பெண்ணினுடைய கூந்தலை அடியிலே அரிந்து, அம்மகாவிரதியார் கையிலே நீட்ட; கடவுள் தாங்கொண்டு வந்த மகாவிரதி வடிவத்தை ஒழித்து, ஆகாயத்திலே உமாதேவியாரோடும் இடபாரூடராய்த் தோன்றினார். அது கண்டு, மானக்கஞ்சாறநாயனார் பரவசமாகி, அடியற்ற மரம்போல விழுந்து நமஸ்கரித்து

* பஞ்சவடியாவது மயிரினால் ஆகலமாகச் செய்யப்பட்டு மார்பிலே பூணூலாகத் தரிக்கப்படும் வடமாம். பஞ்சம்-விரிவு. வடி-வடம்.

எழுந்து, அஞ்சலியஸ்தராகி நின்றார். சிவபெருமான் அம்மானக்கஞ்சாற நாயனாருக்குத் தம்முடைய சந்நிதானத்திலே தம்முடைய பெருங்கருணைத் திறத்தைப் புகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பெரும்பேற்றைக் கொடுத்து அந்தர்த்தானமாயினார்.

கலிக்கர்மநாயனார் கஞ்சாறூரிலே வந்து சேர்ந்து, அங்கே நிகழ்ந்த சமாசாரத்தைக் கேள்வியுற்று, மனமகிழ்ந்து, திருவருளைத் துதித்து, "முண்டிதஸ்திரியை விவாகம்பண்ணுதல் சாஸ்திரவிரோதமன்றோ" என்று மனந்தளர்ந்து, அதற்குச் சிவபெருமான் "கலிக்காமா, நீ மனந்தளரவேண்டாம். இந்தப் பெண்ணுக்குக் கூந்தலை மீளக் கொடுத்தருள்கின்றோம்" என்று அருளிச் செய்த திருவாக்கைக் கேட்டு, மனத்தளர்ச்சி நீங்கி, முன்போலக் கூந்தலைப் பெற்ற அப்பெண்ணை விவாகஞ் செய்து கொண்டு, தம்முடைய ஊருக்குப் போய்விட்டார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அரிவாட்டாய நாயனார் புராணம்

சோழமண்டலத்திலே, கணமங்கலம் என்கின்ற ஊரிலே, வேளாளர்குலத்திலே, சிவபத்தியிற் சிறந்தவரும், இல்லறத்தை ஒழுங்காக நடத்துகின்றவரும், மிகுந்த செல்வமுள்ளவருமாகிய தாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பரமசிவனுக்குச் செந்நெலரிசியும் செங்கீரையும் மாவடுவும் தினந்தோறுங் கொண்டுபோய், திருவமுது செய்வித்து வருவார். இப்படி நிகழுங்காலத்திலே, கடவுளுடைய திருவருளினால் அவருக்கு வறுமை உண்டாயிற்று. உண்டாகியும், அவர் கூலிக்கு நெல் அறுப்பவராகி, தாங் கூலியாகப் பெற்ற செந்நெலெல்லாம் சுவாமிக்குத் திருவமுது செய்வித்து, கார்நெல்லைக்கொண்டு தாஞ்சீவனஞ் செய்து வந்தார். செய்யுநாளிலே, பரமசிவன் அவ்வூரிலிருக்கின்ற வயல்களிலுள்ள நெல்லெல்லாம் செந்நெல்லாகும்படி அருள்செய்ய; தாயனார் மனமகிழ்ந்து, தினந்தோறும் வயல்களுக்குப்போய் நெல்லறுத்து, கூலிவாங்கி, "இப்படிக் கிடைத்தது அடியேன் செய்த புண்ணியத்தால்" என்று சுவாமிக்கு மிகத் திருவமுது செய்விப்பாராயினார்.

இப்படி நடக்கின்றபடியால், நாடோறும் உணவில்லாமைபற்றி, மனைவியார் வீட்டின் பின்புறத்திலுள்ள தோட்டத்திற்குப் போய், இலைக்கறி கொய்து சமைத்து வைக்க; தாயனார் அதையுண்டு முன்போலத் தாஞ் செய்யுந் திருப்பணியைச் செய்தார். செய்யுநாளிலே, தோட்டத்திலுள்ள இலைக்கறியெல்லாம் அற்றுப்போக, மனைவியார் தண்ணீர் வார்க்க, அதனைப் பானம்பண்ணி, திருப்பணியைச் செய்துவந்தார். இப்படிச் செய்துவருநாளிலே ஒருநாள், முன்போலச் சுவாமிக்குத் திருவமுது செய்விக்கும் பொருட்டுச் செந்நெலரிசியும் செங்கீரையும் மாவடுவும் கூடையில் வைத்துச் சுமந்துகொண்டு போக; மனைவியார் பஞ்சகவ்வியங்கொண்டு அவருக்குப் பின்னாக நடந்தார். முன் செல்கின்ற தாயனார் பசியினாலே கால் தள்ளாடித் தவறி விழ, மனைவியார் பஞ்சகவ்வியக் கலயத்தை மூடியிருந்த கையினால் அவரை அணைத்தார். அணைத்தும், எல்லாம் கமரிலே சிந்திப்போகக் கண்டு, தாயனார், "இனித் திருக்கோயிலுக்குப் போவதினாற் பயன் யாது" என்று துக்கித்து, "இங்கே சிந்திய செந்நெல்லரிசியையும் செங்கீரையையும் மாவடுவையும் கடவுள் திருவமுது செய்தருளும் பேற்றைப் பெற்றேனில்லையே" என்று அரிவாளினாலே தம்முடைய ஊட்டியை அரியத் தொடங்கினார். அப்பொழுது அவ்வடியார் தம்முடைய கழுத்தை அரிகின்ற கையைத் தடுக்கும்பொருட்டுச் சிதசித்துப் பிரபஞ்சமெங்கும் வியாபித்திருக்கின்ற பரமசிவன் உயர நீட்டிய திருக்கரமும் மாவடுவைக் கடித்தலால் உண்டாகுகின்ற விடேல் விடேல் என்னும் ஓசையும், கமரினின்றும் ஒக்க எழுந்தன. தாயனார், பரமசிவனுடைய திருக்கரம் வெளியில் வந்து அரிவாள் பிடித்த தம்முடைய கையைப் பிடித்தபொழுது, பயங்கொண்டு, முந்திய துன்பம் நீங்கி, மனம் மிக மகிழ்ந்து, அவர் தமக்குச் செய்த திருவருளை வியந்து அஞ்சலிசெய்து ஸ்தோத்திரம்பண்ணிக்கொண்டு நின்றார். சிவபெருமான் இடபாரூடராய்த் தோன்றி, "நீ நம்மேல் வைத்த அன்பினாலே செய்த செய்கை நன்றாயிருக்கின்

றது. நீ உன் மனைவியோடு வந்து நமது சிவலோகத்தில் வாழ்ந்திரு" என்று சொல்லி, அவர்கள் உடன் செல்ல, போயருளினார். அந்தத் தாயரென்பவர் "இங்கே சிந்தியவைகளைப் பரமசிவன் திருவமுதுசெய்யப் பெற்றேனில்லையே" என்று துக்கித்து, அரிவாளினாலே தமது கழுத்தை அரிதலுற்றபடியால் அவருடைய பெயர் அரிவாட்டாய நாயனார் என்றாயிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆனாய நாயனார் புராணம்

மழநாட்டிலே, மங்கலவூரிலே, ஆயர்குலத்திலே, சிவபத்தியிற் சிறந்த ஆனாயர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தம்முடைய ஏவலாளராகிய மற்றை இடையர்களோடும் பசுநிரைகளைக் காட்டுக்குக் கொண்டுபோய் மேய்த்துக்கொண்டும், காந்தருவவேதத்திலே சொல்லியபடி செய்யப்பட்ட வேய்ங்குழலினாலே ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தைச் சத்தசுரம் பொருந்த வாசித்து ஆன்மாக்களுக்குத் தம்முடைய இசையமுதத்தைச் செவித் துவாரத்தினாலே புகட்டிக்கொண்டும் வருவார்.

கார்காலத்திலே ஒருநாள், இடையர்கள் பசுநிரைகளைச் சூழ்ந்துகொண்டு செல்ல, அவ்வானாய நாயனார் கையிலே கோலும் வேய்ங்குழலுங் கொண்டு நிரை காக்கும்படி காட்டுக்குச் சென்றபொழுது; அவ்விடத்திலே மாலையைப்போல நீண்ட பூங்கொத்துக்களைத் தாங்கிக்கொண்டு புறத்திலே தாழ்கின்ற சடையினையுடைய பரமசிவனைப்போல நிற்கின்ற ஒரு கொன்றை மரத்துக்குச் சமீபத்திலே போய், அதைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்று, அன்பினாலே உருகி இளகிய மனசையுடையவராகி, வேய்ங்குழலினாலே இசைநூலிலே விதித்தபடி ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை வாசித்தார். அவர் பஞ்சாக்ஷரத்தை அமைத்து வாசிக்கின்ற அதிமதுரமாகிய இசை வெள்ளமானது எவ்வகைப்பட்ட உயிர்களின் செவியிலும் தேவதருவின் பூந்தேனைத் தேவாமிர்தத்தோடு கலந்து வார்த்தாற்போலப் புகுந்தது. புற்களை மேய்ந்த பசுக்கூட்டங்

கள் அசைவிடாமல் அவரை அடைந்து, உருக்கத்தினாலே மெய்ம்மறந்து நின்றன; பால் குடித்துக்கொண்டு நின்ற கன்றுகளெல்லாம் குடித்தலை மறந்துவிட்டு, இசை கேட்டுக்கொண்டு நின்றன; எருதுகளும் மான் முதலாகிய காட்டு மிருகங்களும் மயிர் சிலிர்த்துக்கொண்டு அவர் சமீபத்தில் வந்தன; ஆடுகின்ற மயிற் கூட்டங்கள் ஆடுதலொழிந்து அவர்பக்கத்தை அடைந்தன; மற்றைப் பலவகைப் பட்சிகளும் தங்கள் செவித் துவாரத்தினாலே புகுந்த கீதம் நிறைந்த அகத்தோடும் அவரருகிலே வந்து உருகி நின்றன; மாடு மேய்த்துக்கொண்டு நின்ற இடையர்களெல்லாரும் தங்கள் தொழிலை மறந்து கானத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு நின்றார்கள்; விஞ்சையர்களும் சாரணர்களும் கின்னரர்களும் தேவர்களும் மெய்ம்மறந்து விமானங்களி லேறிக்கொண்டு வந்தார்கள்; வருத்துகின்ற உயிர்களும் வருத்தப்படுகின்ற உயிர்களும் அவ்விசையைக் கேட்டு அதன்வசமானபடியால், பாம்புகள் மயங்கிப் பயமின்றி மயில்களின்மேலே விழும்; சிங்கமும் யானையும் ஒருங்கே கூடிவரும்; மான்கள் புலிகளின் பக்கத்திலே செல்லும்; மரக் கொம்புகள்தாமும் சலியாதிருந்தன. இப்படியே சரம் அசரம் என்னும் ஆன்ம வர்க்கங்களெல்லாம் ஆனாயநாயனாருடைய வேய்ங்குழல் வாசனையைக் கேட்டு இசைமயமாயின. அவ்விசையைப் பொய்யன்புக் ககப்படாத பரமசிவன் கேட்டு, பார்வதி தேவியாரோடும் இடபாரூடராய் ஆகாய மார்க்கத்தில் எழுந்தருளிவந்து நின்று, அவ்வானாயநாயனார்மீது திருவருணோக்கஞ் செய்து, "மெய்யன்பனே, நம்முடைய அடியார்கள் உன்னுடைய வேய்ங்குழலிசையைக் கேட்கும்பொருட்டு, நீ இப்பொழுது இவ்விடத்தில் நின்றபடியே நம்மிடத்துக்கு வருவாய்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி, அவ்வானாயநாயனார் வேய்ங்குழல் வாசித்துக்கொண்டு பக்கத்திலே செல்லத் திருக்கைலாசத்தை அடைந்தருளினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இலைமலிந்த சருக்க முற்றுப்பெற்றது.

மூன்றாவது

மும்மையாலுலகாண்ட சருக்கம்.

மூர்த்திநாயனார் புராணம்

பாண்டிநாட்டிலே, மதுராபுரியிலே, வைசியர் குலத்திலே, சிவபத்தியே ஒரு வடிவெடுத்தாற்போலும் மூர்த்திநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் அந்த ஸ்தலத்திலே வீற்றிருக்கின்ற சோமசுந்தரக் கடவுளுக்குத் தரிக்கும் பொருட்டுத் தினந்தோறும் சந்தனக் காப்புக் கொடுத்துவருங் காலத்திலே, கருநடதேசத்தரசன் சதுரங்க சேனைகளோடும் அம்மதுரைக்கு வந்து, பாண்டியனோடு யுத்தஞ்செய்து அவனை வென்று, அந்நகருக்கு அரசனாயினான். அவன் புறச் சமயிகளாகிய சமணர்களுடைய போதனாசக்தியினாலே ஆருகதமதத்திற் பிரவேசித்து, சிவனடியார்களுக்கு இடுக்கண் செய்வானாயினான். ஆயினும் மூர்த்திநாயனார் தாஞ்செய்யுந் திருப்பணியைத் தவறாது செய்துவந்தார்.

அது கண்டு, அரசன் அவரை ஆருகதமதத்திலே பிரவேசிப்பித்தற்கு உத்தேசித்து, அவருக்குப் பல கொடுஞ்செய்கைகளைச் செய்தான். செய்தும், அவர் தம்முடைய திருப்பணியினின்றும் சிறிதும் வழுவாதவராயினார். அது பற்றி அவ்வரசன் அவர் சந்தனக்கட்டை வாங்குமிடங்களிலெல்லாம் அவருக்குக் கொடுக்கவொட்டாமற் றடுத்தான். அதனால் அவர் மனநொந்து, "இப்பாண்டிநாடு துர்ச்சமயமாகிய ஆருகதசமயத்திலே பிரவேசித்துச் சிவபுண்ணியத்துக்கு இடையூறு செய்கின்ற அதிபாதகனாகிய இவ்வரசன் இறக்க, சற்சமயமாகிய சைவசமயத்தை வளர்க்கின்ற அரசரைச் சாருங்காலம் எக்காலம்" என்று நினைந்து துக்கித்து, பகற்காலமுழுதும் சந்தனக்கட்டை தேடித் திரிந்து, எங்கும் பெறாமையால் ஆலயத்துக்கு வந்து, "சுவா

மிக்குத் தரிப்பதற்குத் தேய்த்துக்கொடுக்கும் பொருட்டுச் சந்தனக்கட்டைக்கு இன்றைக்கு முட்டு வந்தாலும், அக்கட்டையைப் போலத் தேய்க்கத்தக்க கைக்கு ஒரு முட்டும் இல்லை" என்று ஒரு சந்தனக்கல்லிலே தம்முடைய முழங்கையை வைத்து, தோலும் நரம்பும் எலும்பும் தேய்ந்து குறையும்படி தேய்த்தார். தேய்த்தலும், உதிரம் ஒழுகி நாற்புறத்திலும் பெருகி, எலும்பினுள்ளே இருக்கும் துவாரந்திறந்து மூளை வெளியிலே வந்தது. அப்பொழுது "அன்பனே, நீ பத்தியினது உறுதிப்பாட்டினால் இப்படிப்பட்ட செய்கையைச் செய்யாதே. உனக்கு இடுக்கண்செய்த கொடுங்கோலரசன் பெற்ற இந்த நாடு முழுதையும் நீயே கைக்கொண்டு, இதற்குமுன் இவ்விடத்திலே அவனாலுண்டாகிய கொடுமைகள் யாவற்றையும் நீக்கி, பரிபாலனஞ் செய்து, உன்னுடைய பணியை நடப்பித்து, பின்பு நம்முடைய சிவலோகத்தை அடைதி" என்று ஒரு அசரீரி வாக்கு எழுந்தது. மூர்த்திநாயனார் அதைக் கேட்டு, அஞ்சி, கையைத் தேய்த்தலை ஒழிந்து எழுந்தார். உடனே அவர் கையானது தேய்த்ததனாலாகிய ஊறு நீங்கி முன்போலாயிற்று.

அவ்விரவிலே அந்தக் கருநடராஜன் இறந்து, சிவனடியார்களுக்கு வருத்தஞ்செய்த அதிபாதகத்தினாலே கொடுமையாகிய நரகத்திலே விழுந்தான். மற்றநாள் பிராதக் காலத்திலே மந்திரிமார்கள் கூடி, தகனசம்ஸ்காரஞ் செய்து, பின்னர்த் தங்கள் அரசனுக்குப் புத்திரர் இல்லாமையால் வேறொருவரை அரசராக நியோகித்தற்கு உபாயத்தை ஆலோசித்து, "யானையைக் கண்கட்டி விடுவோம்! அந்த யானை எவரை எடுத்துக்கொண்டு வருமோ அவரே இந்நாட்டுக்கு அரசராவார்" என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, யானையை விதிப்படி அருச்சித்து, "நீ இந்த நாட்டை ஆளுதற்கு வல்ல ஒருவரை யெடுத்துக் கொண்டு வா" என்று சொல்லி, அதை வஸ்திரங் கொண்டு கண்ணைக் கட்டிவிட்டார்கள். அந்த யானை அந்தப் பட்டணத்து வீதிகளிலே

திரிந்து சென்று, சொக்கநாத சுவாமியுடைய ஆலயத்தின் கோபுரத்துக்கு முன்னே போயிற்று. மூர்த்திநாயனார் இரவிலே தமக்குச் செவிப்புலப்பட்ட அசரீரிவாக்கினால் மனத்துயரம்நீங்கி, "நமது கடவுளாகிய பரமசிவனுக்குத் திருவுளமாகில் அடியேன் இந்த நாட்டை ஆளுதற்கு உடன்படுவேன்" என்று நினைத்துக்கொண்டு, திருக்கோயிற் புறத்திலே நின்றார். யானையானது அவர் திருமுன்னே சென்று தாழ்ந்து, அவரை எடுத்து, முதுகின்மேல் வைத்துக்கொண்டது. அதுகண்ட மந்திரிமார்கள் அவரை நமஸ்கரித்து, யானையின் முதுகினின்றும் இறக்கி, முடிசூட்டு மண்டபத்திலே கொண்டுபோய், ஒரு சிங்காசனத்தின்மேல் இருத்தி, முடிசூட்டுக்கு வேண்டும் மங்கல கிருத்தியங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். மூர்த்தி நாயனார் அவர்களை நோக்கி, "ஆருகதமதம் நீங்கிச் சைவசமயம் விருத்தியாயின் நான் இந்நாட்டை ஆளுதற்கு உடன்படுவேன்" என்றார். அதைக் கேட்ட மந்திரிமார்களும் சாஸ்திரபரிசயமுள்ள பிறரும் அவரை வணங்கி நின்று, "சுவாமீ, தேவரீருடைய ஆஞ்ஞையின்படியே யன்றி அதற்கு மாறாக யாவர் செய்வார்கள்" என்று சொன்னார்கள். பின்பு மூர்த்திநாயனார் "நான் அரசாள்வேனாகில், எனக்கு விபூதியே அபிஷேகத்திரவியமும், உருத்திராக்ஷமே ஆபரணமும், சடாமுடியே கிரீடமும் ஆகுக" என்றார். அவர்கள் "தேவரீர் அருளிச்செய்தபடியே ஆகுக" என்று சொல்லி, மகுடாபிஷேகத்துக்கு வேண்டுஞ் செய்கைகளைச் செய்து நிறைவேற்றினார்கள்.

மூர்த்திநாயனார் சடைமுடி தரித்து ஆலயத்திற் சென்று சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கிக்கொண்டு, யானையின்மேல் ஏறி, இராசமாளிகையைச் சேர்ந்தார். அங்கே அத்தாணிமண்டபத்திலே இரத்தின சிங்காசனத்தின்மேலே தவளச்சத்திர நிழலிலே வீற்றிருந்துகொண்டு, பொய்ச்சமயமாகிய ஆருகதம் நீங்கவும், மெய்ச்சமயமாகிய சைவசமயமே எங்கும் விளங்கவும், பெண்ணாசை சிறிது

மின்றி, நெடுங்காலம் விபூதி உருத்திராக்ஷம் சடைமுடி என்கின்ற மூன்றினாலும் அரசாண்டு, பின் சிவபதப் பிராப்தியானார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முருகநாயனார் புராணம்

சோழமண்டலத்திலே, திருப்புகலூரிலே, பிராமண குலத்திலே, சிவபத்தியிற் சிறந்தவராகிய முருகநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தினந்தோறும் சூரியோதயத்துக்கு முன் எழுந்து ஸ்நானம்பண்ணிச் சந்தியாவந்தனம் முடித்துக்கொண்டு போய், கோட்டுப்பூ கொடிப்பூ நீர்ப்பூ நிலப்பூ என்கின்ற நால்வகைப் பூக்களில் உரிய பூக்களைக் கொய்து திருப்பூங்கூடைகளில் இட்டுக்கொண்டு வந்து, தனியிடத்திலிருந்து, பலவகைப்பட்ட திருமாலைகள் செய்து, அந்த ஸ்தலத்திலுள்ள வர்த்தமானீச்சரம் என்னும் ஆலயத்தில் வீற்றிருக்கின்ற பரமசிவனுக்குச் சாத்தி அருச்சனை செய்தும், திவ்விய மந்திரமாகிய ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபித்தும் வருவார்.

இப்படிச் செய்துவருங் காலத்திலே திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனாருக்குச் சிநேகராகிய பெருமையையும் பெற்றார். பெற்ற அம்முருகநாயனார் அந்தத் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனாருடைய திருமணத்திலே தம்முடைய சிவபூசாபலத்தினாலே போய், பரமசிவனுடைய திருவடிநிழலை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

உருத்திர பசுபதி நாயனார் புராணம்

சோழநாட்டிலே, திருத்தலையூரிலே, பிராமணகுலத்திலே, பரமசிவனுடைய திருவடிகளிலே, பதிந்த அன்பே தமக்குச் செல்வமெனக் கொண்ட பசுபதி என்பவர் ஒரு

வர் இருந்தார். அவர் தாமரைத் தடாகத்திலே அகோராத்திரம் கழுத்தளவினதாகிய தண்ணீரிலே நின்றுகொண்டு, இரண்டு கைகளையும் சிரசின்மேலேறக் குவித்து, பரமசிவனுடைய திருவடிகளை மறவாத சிந்தனையோடு வேதபுருஷனுக்குக் கண்ணாகிய ஸ்ரீ ருத்திரத்தை ஓதி, சிலநாட் சென்றபின் சிவபதத்தை அடைந்தார். அதனால் அவர் பெயர் உருத்திர பசுபதி நாயனார் என்றாயிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

——

திருநாளைப்போவார் நாயனார் புராணம்

சோழமண்டலத்திலே, கொள்ளிடநதியின் பக்கத்துள்ள மேற்காநாட்டிலே, ஆதனூரிலே, புலையர்குலத்திலே, நந்தனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பரமசிவனுடைய திருவடிகளையே யன்றி மற்றொன்றையும் மறந்தும் நினையாதவர்; அவ்வூரிலே தமக்கு வெட்டிமைக்காக விடப்பட்டிருக்கின்ற மானியமாகிய நிலத்தின் விளைவினாலே சீவனஞ்செய்துகொண்டு, தாஞ்செய்யவேண்டும் தொழிலை நடத்துகின்றவர்; சிவாலயங்கடோறும், பேரிகைமுதலாகிய ஒருமுகக் கருவிகளுக்கும் மத்தளமுதலாகிய இருமுகக் கருவிகளுக்கும் தோலும் வாரும், வீணைக்கும் யாழுக்கும் நரம்பும், அருச்சனைக்குக் கோரோசனையும் கொடுக்கின்றவர்; ஆலயங்களின் திருவாயிற்புறத்தில் நின்றுகொண்டு அன்பின்மேலீட்டினால் கூத்தாடிப் பாடுகின்றவர்.

அவர் ஒருநாள் திருப்புன்கூரிலே போய்ச் சுவாமிதரிசனம் பண்ணித் திருப்பணி செய்தற்கு விரும்பி அங்கே சென்று திருக்கோயில் வாயிலிலே நின்றுகொண்டு, சுவாமியை நேரே தரிசித்துக் கும்பிடவேண்டும் என்று நினைத்தார். சுவாமி அவருடைய விருப்பத்தின்படியே தமக்கு முன்னிருக்கின்ற இடபதேவரை விலகும்படி செய்து, அவருக்குக் காட்சி கொடுத்தருளினார். நந்தனார் அந்த ஸ்தலத்திலே ஒரு பள்ளத்தைக் கண்டு, பெரியகுளமாக வெட்டித் தம்முடைய ஊருக்குத் திரும்பினார்.

அவர் இப்படியே பல ஸ்தலங்களுக்கும் போய் வணங்கித் திருப்பணி செய்துவந்தார். ஒருநாள், சிதம்பர ஸ்தலத்திற்குப் போகவேண்டும் என்று ஆசைகொண்டு, அவ்வாசை மிகுதியினாலே அன்றிரவு முழுதும் நித்திரை செய்யாதவராகி, விடிந்தபின் "நான் சிதம்பர ஸ்தலத்திற்குப் போனால் திருக்கோயிலினுள்ளே பிரவேசிக்கும் யோக்கியதை என் சாதிக்கு இல்லையே" என்று துக்கித்து, "இதுவும் சுவாமியுடைய அருள்தான்" என்று சொல்லிப் போகாதொழிந்தார். பின்னும் ஆசை வளர்தலால் "நாளைக்குப் போவேன்" என்றார். இப்படியே "நாளைக்குப் போவேன் நாளைக்குப் போவேன்" என்று அநேக நாட்கள் கழித்தார். அதனால் அவருக்குத் திருநாளைப் போவார் என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று.

ஒருநாள் அவர் சிதம்பர தரிசனம் பண்ணவேண்டும் என்னும் ஆசைபிடித் துந்துதலால் தம்முடைய ஊரினின்றும் பிரஸ்தானமாகி, சிதம்பரத்தின் எல்லையை அடைந்தார். அத்திருப்பதியைச் சுற்றிய திருமதில் வாயிலிலே, புகுந்து அங்குள்ள பிராமணர்களுடைய வீடுகளிலே ஓமஞ் செய்யப்படுதலைக் கண்டு, உள்ளே போதற்கு அஞ்சி, அங்கே நமஸ்கரித்து அத் திருவெல்லையை வலஞ்செய்து கொண்டு போவார். இப்படி இராப்பகல் வலஞ்செய்து, உள்ளே போகக்கூடாமையை நினைந்து வருந்துகின்ற திருநாளைப்போவார் "சபாநாயகரை எப்படித் தரிசிக்கலாம்? இந்த இழிந்த பிறப்பு இதற்குத் தடை செய்கின்றதே" என்று துக்கத்தோடும் நித்திரை செய்தார். சபாநாதர் அவருடைய வருத்தத்தை நீக்கி அவருக்கு அருள் செய்யத் திருவுளங்கொண்டு, அவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "நீ இந்தப் பிறப்பு நீங்கும்படி நெருப்பிலே மூழ்கி எழுந்து, பிராமணர்களோடும் நம்முடைய சந்நிதானத்தில் வருவாய்" என்று அருளிச்செய்து, தில்லைவாழந்தணர்களுக்கும் சொப்பனத்திலே தோன்றி, அந்தத் திருநாளைப்போவார் பொருட்டு நெருப்பை வளர்க்கும்படி ஆஞ்

ஞாபித்து, மறைந்தருளினர். தில்லைவாழந்தணர்கள் எல்லாரும் விழித்தெழுந்து, திருக்கோயில் வாயிலிலே வந்து கூடி, "சபாநாயகர் ஆஞ்ஞாபித்தபடி செய்வோம்" என்று சொல்லி, திருநாளைப்போவாரிடத்திலே சென்று, "ஐயரே, சபாநாயகருடைய ஆஞ்ஞையினலே இப்பொழுது உம்பொருட்டு நெருப்பு வளர்க்கும்படி வந்தோம்" என்ருர்கள். அதைக் கேட்ட திருநாளைப்போவார் "அடியேன் உய்ந்தேன்" என்று சொல்லி வணங்கினர். பிராமணர்கள் தென் மதிற்புறத்திலே கோபுர வாயிலுக்கு முன்னே ஒரு குழியிலே நெருப்பு வளர்த்து, அதைத் திருநாளைப்போவாருக்குப் போய்த் தெரிவித்தார்கள். திருநாளைப்போவார் அந் நெருப்புக்குழியை அடைந்து, சபாநாயகருடைய திருவடிகளை மனசிலே தியானம்பண்ணி, அதனை வலஞ்செய்து கும்பிட்டுக்கொண்டு, அதனுள்ளே புகுந்தார். புகுந்த நாயனர் அந்தத் தேகத்தை ஒழித்து, புண்ணியமயமாகிய பிராமணமுனி வடிவங் கொண்டு உபவீதத்தோடும் சடைமுடியோடும் எழுந்தார். அது கண்டு தில்லைவாழந்தணர்களும் மற்றைச் சிவபத்தர்களும் அஞ்சலி செய்து களிப்படைந்தார்கள். திருநாளைப்போவார், அவர்கள் உடன்செல்லச் சென்று, கோபுரத்தை அணுகி, அதனை நமஸ்கரித்து எழுந்து, உள்ளே போய்க் கனகசபையை அடைந்தார். பின் அவரை அங்கு நின்ற பிராமணர் முதலியோர் யாவரும் காணமையால் ஆச்சரியங் கொண்டு ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள். சபாநாயகர் திருநாளைப்போவாருக்குத் தம்முடைய ஸ்ரீ பாதங்களைக் கொடுத்தருளினர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனுர் புராணம்

தொண்டைமண்டலத்திலே, காஞ்சீபுரத்திலே, ஏகாலியர் குலத்திலே, சிவனடியார்களுடைய திருக்குறிப்பையறிந்து அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்கின்றமையால்

திருக்குறிப்புத் தொண்டர் எனப் பெயர்பெற்ற ஒரு பெரியவர் இருந்தார். அவர் மிகுந்த விருப்பத்தோடு சிவபத்தர்களுக்கு வஸ்திரம் ஒலித்துக் கொடுத்துவருங் காலத்திலே, ஏகாம்பரநாதசுவாமி குளிர்காலத்திலே ஒரு சிவபத்தர் வேடங்கொண்டு மெலிந்த சரீரத்தையுடைய ஒரு வறியவர்போலாகி, அழுக்கடைந்த கந்தையுடன் அவரிடத்திற் சென்ருர். திருக்குறிப்புத்தொண்ட நாயனர் அவரைக் கண்டு எதிர்கொண்டு வணங்கி, பல உபசார வார்த்தைகளைச் சொல்லி, அவருடைய குறிப்பை யறிந்து, "உந்தக் கந்தையைத் தந்தருளும்; ஒலித்துத் தருகின்றேன்" என்ருர். சிவபத்தர் வேடங்கொண்ட கடவுள் "இந்தக் கந்தை அழுக்கு அதிகமாக ஏறப்பெற்றுத் தரிக்கப்படுதற்குத் தகுதியில்லாததா யிருந்தாலும், குளிர் மிகுதியினல் வருத்தமுறுகின்றபடியால் கைவிடுதல் கூடாது. அஸ்தமயனத்திற்கு முன் தருவீராகில், கொண்டுபோய்ச் சீக்கிரம் ஒலித்துக் கொண்டுவாரும்" என்ருர். திருக்குறிப்புத்தொண்ட நாயனர் "அடியேன் தாழ்க்காமல் ஒலித்து அஸ்தமயனத்துக்கு முன் கொண்டுவந்து தருகின்றேன்; தந்தருளும்" என்று சொல்ல; சுவாமி "விரைவிலே ஒலித்து உலர்த்தித் தராதொழிவீராயில் இந்தத் தேகத்துக்குத் துன்பஞ் செய்தீர்" என்று சொல்லி, அக்கந்தையை அவர் கையிற் கொடுத்தார்.

திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனர் அதை வாங்கிக் கொண்டு ஒரு குளத்திற் சென்று, முன் சிறிதழுக்குப் போக்கி வெள்ளாவியில் வைத்து, பின் ஒலிக்கப் புகுந்தார். அப்பொழுது பரமசிவனுடைய திருவருளினல் நண்பகலொழிந்து பின்பகல்போலத் தோன்றும்படி மேகங்கள் இருண்டு ஆகாயவெளியெல்லாம் மறைத்து மழை பெய்தன. அதுகண்டு, திருக்குறிப்புத் தொண்டர் சிவபத்தருக்குத் தாம் வாக்குச் செய்ததை நினைந்து, "இனி நான் யாது செய்வேன்" என்று கவலையுற்று, விரைவிலே மழை விடவுங் கூடுமென்று அங்கேதானே நின்ருர்.

அது விடவில்லை. பின் இராக்காலம் வர, திருக்குறிப்புத் தொண்டர் "குளிரினாலே திருமேனி நடுங்குகின்ற சிவ பத்தருக்கு நான் செய்ய விரும்பிய பணிவிடை ஐயையோ! தவறிப்போயிற்றே" என்று கீழே விழுந்தார். "மழை விடாது, சிவபத்தர் கட்டிய காலமோ நீங்கிற்று. முன்னேயே ஒலித்து வீட்டிலே காற்றினால் உலரும்படி கட்டி விட்டேனுமில்லை. சிவபத்தரது திருமேனி குளிரினால் வருந்தும்படி தீங்கு செய்த சிறியேனுக்கு இனி யிதுவே செயல்" என்று எழுந்தார். "வஸ்திரங்களைப் புடைக்கின்ற கற்பாறையிலே எனது தலையைச் சிதறும்படி மோதுவேன்" என்று போய்க் கற்பாறையிலே தமது சிரசை மோத; சர்வ வியாபகராகிய பரமசிவனுடைய திருக்கரம் அந்தக் கற்பாறையின் பக்கத்திலே தோன்றி, அவரைப் பிடித்துக்கொண்டது. ஆகாயத்தினின்று சொரிந்த நீர்மழை நீங்கிப் பூமழை பொழிந்தது. பரமசிவன் உமாதேவியாரோடும் இடபாரூடராய்க் காட்சி கொடுத்தருளினார். திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார் மிகுந்த அன்பினோடு விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து, அஞ்சலி செய்துகொண்டு நின்றார். பரமசிவன் அவரை நோக்கி, "உனது பத்தி வலிமையை மூவுலகத்தார்களுக்குந் தெரிவித்தோம். இனி நீ நம்முடைய உலகத்தை யடைந்து பேரின்பம் பெற்று வாழ்ந்திரு" என்று திருவருள் புரிந்து சென்றருளினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சண்டேசுரநாயனார் புராணம்

சோழமண்டலத்திலே, திருச்சேய்ஞலூரிலே, பிராமண குலத்திலே, காசிப கோத்திரத்திலே, எச்சதத்தன் என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்கு அவன் மனைவியாகிய பவித்திரை வயிற்றிலே, விசாரசருமர் என்பவர் திருவவதாரஞ் செய்தார். அவருக்கு, ஐந்து வயசிலே,

வேதங்களையும், வேதாங்கங்களையும், சைவாகமங்களையும் பூர்வசன்மத்து அறிவுத் தொடர்ச்சியினாலே கற்பிப்பார் இன்றித் தாமே அறியுமறிவு உண்டாயிற்று. தந்தை தாயர்கள் அவருக்கு ஏழு வயசிலே உபநயனச் சடங்கு செய்து, தகுந்த ஆசாரியர்களைக்கொண்டு வேதாத்தியயனஞ் செய்விப்பிக்கத் தொடங்கினார்கள். அவ்வாசாரியர்கள் வேதங்களையும் பிற கலைகளையும் ஓதுவித்தற்கு முன்னமே அவ்விசாரசருமருக்குத் தாமே அறிந்துகொள்ளும்படி அமைந்திருக்கின்ற புத்தியின் றிறத்தைக் கண்டு, ஆச்சரியம் அடைந்தார்கள்.

பாலியதசையிலே சான்றோர்க்கு உரிய குணத்தை அடைந்திருக்கின்ற அவ்விசாரசருமர், ஆன்மாக்களாகிய நாமெல்லாம் அநாதிமலபெத்தர் என்பதும், நமக்கு அம்மல சத்தியைக் கெடுத்து நித்தியமாகிய பேரின்பத்தைத் தரும்பொருட்டுச் சிருட்டி திதி சங்காரம் திரோபவம் அநுக்கிரகம் என்கின்ற பஞ்சகிருத்தியங்களையும் செய்வாராகிய ஒரு பதி உண்டு என்பதும், அப்பதிக்குத் தம்வயத்தராதல், தூய வுடம்பினராதல், இயற்கை யுணர்வினராதல், முற்று முணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை என்னும் எட்டுக் குணங்களும் இன்றியமையாதன என்பதும், அக்குணங்க ளெல்லாம் உடைய பதி சிவபெருமானே என்பதும், அவர் அத்தொழில் இயற்றுதல் தம்மோ டொற்றுமையுடைய சிவசத்தியா லாகும் என்பதும், அதுபற்றி அவ்விருவருமே நமக்குப் பரம பிதா மாதாக்கள் என்பதும், அதனால் அவர்களிடத்தேயே நாம் அன்புசெய்யவேண்டும் என்பதும், அவ்வன்பை மற்றோர் பிறவியில் செய்குவமெனின் அதற்குக் கருவியாய்ச் சிறந்துள்ள இம்மானுடப் பிறவி பெறுதற் கரியது என்பதும், அப்படியாகில் இப்பிறவியிற்றானே இன்னுஞ் சிலநாட் சென்றபின் செய்குவமெனின் இப்பிறவி நீங்குமவதி அறிதற் கரியது என்பதும், அங்ஙனமாகையால் அவ்

வன்பு செய்தற்கேயன்றி மற்றொன்றிற்கும் சமயமில்லை என்பதும், அது செய்யுமிடத்தும் நமக்கு ஒரு சாமர்த்திய முளதெனக் கருதி அதனை முன்னிடாது திருவருளையே முன்னிட்டு நின்று செய்யவேண்டும் என்பதுவே வேதாகம முதலிய நூல்களெல்லாவற்றானும் துணியப்படும் மெய்ப்பொருள் என்று சந்தேக விபரீதமறத் துணிந்துகொண்டார். அந்த யதார்த்தமாகிய துணிவு தோன்றவே, அவருக்குச் சிவபெருமானிடத்தே மெய்யன்பு கலைதோறும் வளர்வதாயிற்று.

ஒருநாள் அவர் தம்மோடு அத்தியயனஞ் செய்கின்ற பிள்ளைகளோடும் அவ்வூரவர்களுடைய பசுநிரைகளுடன் கூடிச் சென்றபொழுது, ஓரீற்றுப்பசு ஒன்று மேய்ப்பானாகிய இடையனைக் குத்தப் போயிற்று. அவ்விடையன் சிறிதும் பாவத்துக்கு அஞ்சாமல் அப்பசுவைக் கோலினால் அடித்தான். மெய்யறிவுடைய அவ்விசாரசருமர் அது கண்டு மிகுந்த பதைபதைப்போடும் அவன் சமீபத்திற் சென்று, மகாகோபங்கொண்டு பின்னும் அடியாதபடி அவனைத் தடுத்து நின்று, பசுக்கள் சிவலோகத்தினின்றும் பூமியில் வந்த வரலாற்றையும், அவைகளின் உறுப்புக்களிலே தேவர்களும் முனிவர்களும் தீர்த்தங்களும் இருத்தலையும், அவை தரும் பஞ்சகவ்வியங்கள் சிவபிரானுக்கு அபிஷேகத் திரவியமாதலையும், சிவசின்னமாகிய விபூதிக்கு மூலம் அவற்றின் சாணமாதலையும், சிந்தித்து, அந்தப் பசுக்களைத் தாமே மேய்க்கும்படி விரும்பி, அவ்விடையனை நோக்கி, “இப்பசுநிரையை இனி நீ மேய்க்க வேண்டியதில்லை. நானே மேய்ப்பேன்” என்றார். இடையன் அதைக் கேட்டுப் பயந்து கும்பிட்டுக்கொண்டு போய் விட்டான்.

விசாரசருமர் பசுக்களை அவ்வவற்றிற்குரிய பிராமணர்களின் சம்மதி பெற்று, தினந்தோறும் மண்ணியாற்றங்கரையில் இருக்கின்ற காடுகளிலும், வயலோரங்களி

லும், புல்லு நிறைந்திருக்கும் இடத்திற் கொண்டுபோய், வேண்டுமட்டும் மேய விட்டும், தண்ணீ ரூட்டியும், வெய்யிலெறிக்கும்பொழுது நிழலிருக்கு மிடங்களிலே செலுத்தியும், நன்றாகக் காப்பாற்றி, சமித்துக்கள் ஒடித்துக் கொண்டு, அஸ்தமயனத்துக்கு முன் அவ்வப் பசுக்களை அவரவர் வீட்டுக்கு ஓட்டிக்கொண்டுபோய் விட்டு, தம்முடைய வீட்டுக்குப் போவார்.

இப்படிச் செய்யுங் காலத்திலே, பசுநிரைகளெல்லாம் அழகோடு மிகப் பெருகி, போசன பானங்களிலே குறைவில்லாமையால், மகிழ்ச்சி யடைந்து, இராப் பகல் மடிசுரந்து பாலை மிகப் பொழிந்தன. பிராமணர்கள் நித்திய ஓமாகுதியின்பொருட்டு விட்டிருக்கின்ற தங்கள் பசுக்கள் விசாரசருமர் மேய்க்கத் தொடங்கியபின் முன்னிலும் அதிகமாகக் கறக்கக் காண்கையால் மிகுந்த சந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். பசுக்கள் எல்லாவகை உபசரிப்பினாலும் அளவிறந்த களிப்பை அடைந்து, வீட்டிலே கட்டப்பட்டிருக்கின்ற தங்கள் கன்றுகள் பிரிந்தாலும் சிறிதும் வருத்தமுறாதவைகளாகி, மிகுந்த அன்போடு தங்களை மேய்க்கின்ற விசாரசருமர் சற்றாயினும் பிரிவாராகில் அப்பிரிவாற்றாமல் தாய்போல உருகி, அவர் சமீபத்திலே சென்று கனைத்து, மடி சுரந்து ஒருவர் கறக்காமல் தாமே பால் பொழியும். அது கண்ட விசாரசருமர் அப்பால் பரமசிவனுக்குத் திருமஞ்சனமாந் தகுதியுடைமையை நினைந்தார். நினையவே, அவருக்குச் சிவார்ச்சனையினிடத்தே பேராசை தலைப்பட்டது. உடனே அவர் மண்ணியாற்றின் கரையி லிருக்கின்ற ஒரு மணற்றிட்டையிலே திருவாத்திமரத்தின் கீழே மணலினாலே ஒரு சிவலிங்கங் குவித்து, திருக்கோயிலும் கோபுரமும் மதிலும் வகுத்து, திருவாத்திப்பூ முதலிய புஷ்பங்களும் பத்திரங்களும் பறித்துத் திருப்பூங்கூடையி லிட்டுக் கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டு, புதிய குடங்களைத் தேடி வாங்கிக் கொண்டுவந்து, கறவைப் பசுக்கள் ஒவ்வொன்றினிடத்தி

னும் சென்று முலையைத் தீண்டினர். அவைகள் கனைத்துப் பாலைப் பொழிந்தன. பாலினலே நிறைவுற்ற அக்குடங்களைக் கொண்டுபோய் ஆலயத்திலே வைத்துப் பத்திர புஷ்பங்களால் சுவாமியை அருச்சித்து, பாலினல் அபிஷேகஞ் செய்தார். பரமசிவன் அவ்விலிங்கத்தினின்று அவ்விசாரசருமர் அன்போடு செய்யும் அருச்சனையைக் கொண்டருளினர். விசாரசருமர் சிவபூசைக்கு அங்கமாகிய திருமஞ்சனம் முதலிய பொருள்களுள், கிடையாதவைகளை மானசமாகக் கிடைத்தனவாகக் கொண்டு நிறைவுசெய்து, விதிப்படி அருச்சித்து வணங்கிவந்தார். பசுக்கள் அபிஷேகத்தின்பொருட்டு இவ்விசாரசருமர் கொண்டுவரும் குடங்கள் நிறையப் பாலைச் சொரிந்தும், பிராமணர்க்கும் முன்போலக் குறைவுதீரப் பாலைக் கொடுத்து வந்தன.

இப்படி நெடுநாளாகப் பார்ப்பவர்களுக்கு விளையாட்டுப்போலத் தோன்றுகின்ற சிவார்ச்சனையைச் செய்து வரும்பொழுது, அதைக் கண்ட ஒருவன் அதின் உண்மையை அறியாதவனகி, அதை அவ்வூர்ப் பிராமணர்களுக்குத் தெரிவித்தான். அவர்கள் அதைச் சபையாருக்குத் தெரிவிக்க, சபையார் எச்சதத்தனை அழைத்து, "பிராமணர்கள் ஓமாகுதியின்பொருட்டுப் பால் கறக்கும் பசுக்களையெல்லாம் உம்முடைய புத்திரனகிய விசாரசருமன் அன்புடனே மேய்ப்பவன்போலக் கொண்டுபோய்ப் பாலைக் கறந்து விருதாவாக மணலிலே சொரிந்து விளையாடுகின்றான்" என்றார்கள். எச்சதத்தன் அதைக்கேட்டுப் பயந்து, "சிறு பிள்ளையாகிய விசாரசருமன் செய்கின்ற இந்தச் செய்கையை இதற்கு முன் நான் சிறிதாயினும் அறிந்திலேன், அக் குற்றத்தை நீங்கள் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்" என்று குறையிரந்து வணங்கி, "இனி அவன் அப்படிச் செய்வானயின், அக் குற்றம் என்மேலதாகும்" என்று சொல்லி அச் சபையாரிடத்திலே அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு, வீட்டுக்குப் போய்விட்டான்.

மற்றநாட் காலையில் அந்தச் சமாசாரத்தைச் சோதித்தறிய விரும்பி விசாரசருமர் பசுமேய்க்கப் போன பின்பு, அவர் அறியாதபடி அவர்பின்னே சென்றான். விசாரசருமர் பசுக்களை ஓட்டி மண்ணியாற்றின் மணற்றிட்டையிலே கொண்டுபோனதைக் கண்டு, எச்சதத்தன் அருகில் இருந்த ஒரு குராமரத்தில் ஏறி, அங்கே நிகழ்வதை அறியும்படி ஒளித்திருந்தான். விசாரசருமர் ஸ்நானம்பண்ணி முன்போல மணலினலே திருக்கோயிலுஞ் சிவலிங்கமுஞ் செய்து, பத்திர புஷ்பங்கள் பறித்துக் கொண்டுவந்து வைத்து, பின்பு பாற்குடங்களைக் கொண்டுவந்து, தாபித்து, அருச்சனைக்கு வேண்டிய பிறவற்றையும் அமைத்து, மிகுந்த அன்பினேடு பூசைக்கு ஆரம்பித்து, சிவலிங்கத்துக்குப் பத்திர புஷ்பங்களைச் சாத்தி, பாற்குடங்களை எடுத்து அபிஷேகம் பண்ணினர். குராமரத்தில் ஏறியிருந்த எச்சதத்தன் அதைக் கண்டு, மிகுந்த கோபங்கொண்டு, சீக்கிரம் இறங்கிப்போய்த் தன் கையிலிருந்த தண்டினல் அவ்விசாரசருமருடைய திருமுதுகிலே அடித்துக் கொடுஞ் சொற்களைச் சொல்ல; அவருடைய மனம் பூசையிலேயே முழுவதும் பதிந்து கிடந்தமையால், அது அவருக்குப் புலப்படவில்லை. பின்னும் எச்சதத்தன் கோபங்கொண்டு பலமுறை யடிக்க; விசாரசருமர் அவ்வடியாலாகிய வருத்தந் தோன்றப்பெருதவராகி, அபிஷேகத் திருத்தொண்டினின்றுந் தவரு திருந்தார். அவருடைய உள்ளன்பை அறியாத எச்சதத்தன் மிகக் கோபித்துத் திருமஞ்சனப் பாற்குடத்தைக் காலினல் இடறிச் சிந்தினன். உடனே விசாரசருமர் அதைக் கண்டு அது செய்தவன் பிதாவும் பிராமணனும் குருவுமாகிய எச்சதத்தனென்பதை அறிந்தும், அவன் செய்தது அதிபாதகமாகிய சிவாபராதமாதலால், அவன் காலைத் துணிக்கக் கருதித் தமக்குமுன், கிடந்த ஒரு கோலை எடுக்க, அது மழுவாயிற்று. அதினலே அவன் கால்களை வெட்டினர். சிவபூசைக்கு வந்த அவ்விடரை நீக்கினவராகிய விசாரசரு

மர் முன்போல அருச்சனை செய்ய; சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடும் இடபாரூடராய்த் தோன்றியருளினார். விசாரசருமர் அதுகண்டு மனங்களித்து விழுந்து நமஸ்கரித்தார். பரமசிவன் அவரைத் தம்முடைய திருக்கரங்களினால் எடுத்து, "நீ நம்பொருட்டு உன்னைப் பெற்ற பிதாவை வெட்டினாய். இனி உனக்கு நாமே பிதா" என்று அருளிச்செய்து, அவரை அணைத்து, அவருடைய திருமேனியைத் தடவி உச்சிமோந் தருளினார். சிவபிரானுடைய திருக்கரத்தினாலே தீண்டப்பட்ட அவ்விசாரசருமருடைய திருமேனி சிவமயமாகித் திவ்வியப்பிரகாசத்தோடு விளங்கிற்று. பரமசிவன் அவரைநோக்கி, "நாம் நம்முடைய தொண்டர்களுக் கெல்லாம் உன்னைத் தலைவனாக்கி, நாம் ஏற்றுக்கொண்ட அமுதும் பரிவட்டமும் புஷ்பமும் உனக்கே கிடைக்கும்படி சண்டேசுரபதத்தைத் தந்தோம்" என்று திருவாய்மலர்ந்து, தம்முடைய சடையிலே தரித்திருக்கின்ற கொன்றைமாலையை எடுத்து அவருக்குச் சூட்டியருளினார். அவ்விசாரசருமர், சமஸ்தரும் ஆரவாரிக்கவும், எவ்விடத்தும் புஷ்பமழை பொழியவும், சிவகணங்கள் பாடியாடிக் களிகூரவும், வேதங்கள் கோஷிக்கவும், நானாபேத வாத்தியங்கள் முழங்கவும், சைவசமயம் நிலைபெறும்படி பரமசிவனைக் கும்பிட்டு, அவராலே தரப்பட்ட சண்டேசுரபதத்தை அடைந்தார். எச்சதத்தர் சிவத்துரோகஞ்செய்தும், சண்டேசுரநாயனாராலே தண்டிக்கப்பட்டமையால், அக்குற்றம் நீங்கிச் சுற்றத்துடன் சிவலோகத்தை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மும்மையா லுலகாண்டசருக்க முற்றுப்பெற்றது.

நான்காவது

திருநின்ற சருக்கம்

திருநாவுக்கரசுநாயனார் புராணம்

திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே, திருவாமூரிலே, வேளாளர் குலத்திலே, குறுக்கையர் குடியிலே, புகழனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் மனைவியார் பெயர் மாதினியார். அம்மாதினியார் வயிற்றிலே திலகவதியார் என்கிற புத்திரியார் பிறந்தார். அவர் பிறந்து சிலவருஷஞ் சென்றபின், சைவசமயம் அபிவிருத்தியாகும்படி மருணீக்கியார் என்கின்ற புத்திரர் அவதரித்தார். அவருக்குத் தந்தையார் உரிய பருவத்திலே வித்தியாரம்பஞ் செய்வித்தார். மருணீக்கியார், தந்தையாருக்குப் பெருமகிழ்ச்சி யுண்டாகும்படி, பல கலைகளையுங் கிரமமாகக் கற்று வல்லவராயினார்.

திலகவதியாருக்குப் பன்னிரண்டு வயசு ஆனபொழுது, அப்புகழனார் மரபிற்கு ஒத்த மரபினையுடையவரும், சிவபத்தியிலே சிறந்தவரும், இராஜாவிடத்திலே சேனாதிபதியா யுள்ளவருமாகிய கலிப்பகையார் என்பவர், அப்புகழனாரிடத்திலே சில முதியோர்களை அனுப்பி, திலகவதியாருக்குந் தமக்கும் மணம் பேசுவித்தார். புகழனார் அதற்கு இசைந்தமைகண்டு, அம்முதியோர்கள் மீண்டு சென்று, கலிப்பகையாருக்குத் தெரிவித்தார்கள். கலிப்பகையார் தாம் விவாகஞ் செய்தற்கு முன், தம்முடைய அரசனது ஆஞ்ஞையினாலே சேனைகளோடும் சில நாளிலே அவன் பகைஞராகிய வடதேசத்தரச ரிருக்கு மிடத்தைச் சேர்ந்து, அவர்களோடு நெடுநாள் யுத்தஞ் செய்தார். அங்கே அப்படி நிகழுங்காலத்திலே, இங்கே புகழனார் தேகவியோகம் அடைந்தார். அப்பொழுது அவர் மனைவியாராகிய மாதினியார் சககமனஞ்செய்தார். அவர்கள் பிள்ளைகளாகிய திலகவதியாரும் மருணீக்கியாரும், சுற்றத்தார்களோடு மிக மனக்கவலையுற்று, சுற்றத்தாருள் அறிவால் அமைந்த பெரியோர்கள் ஒருவாறு தேற்றத்தேறி, தந்தை தாயர்களுக்குச் செய்யவேண்டும் அந்திய கருமங்களை முடித்தார்கள்.

இங்கே இப்படி நிகழ, அங்கே கலிப்பகையார் யுத்தகளத்திலே தம்முடைய பூதவுடம்பை விட்டுப் புகழுடம்பைப் பெற்றுக் கொண்டார். அந்தச் சமாசாரந் திலகவதியாருக்குச் செவிப்புலப்பட அவர் "என்னுடைய பிதா மாதாக்கள் என்னை அவருக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்க உடன்பட்டிருந்தமையால், இவ்வுயிர் அவருக்கே உரியது. ஆதலால் இவ்வுயிரை அவருயிரோடும் இசைவிப்பேன்" என்று சாவத்துணிந்தார். அது கண்ட மருணீக்கியார் வந்து, அத்திலகவதியாருடைய இரண்டு பாதங்களிலும் விழுந்து அழுது, "அடியேன் நம்முடைய பிதாமாதாக்கள் இறந்த பின்னும் உம்மையே அவர்களாகப் பாவித்துப் பூசிக்கலாம் என்றன்றோ உயிர்வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். அடியேனைத் தனியே கைவிட்டிறப்பீராயின், அடியேன் உமக்கு முன்னமே இறந்து விடுவேன்" என்றார். திலகவதியார் அதைக்கேட்டு, தம்பியார் உயிரோடு இருக்க வேண்டும் என்னும் ஆசையால் தமது கருத்தைத் தடுத்து உயிர்தாங்கி, வேறொருவரையும் விவாகஞ்செய்து கொள்ளாமல், சீவகாருண்ணியம் உள்ளவராகி, வீட்டிலே தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்.

மருணீக்கியார் யாக்கை நிலையாமையையும் செல்வநிலையாமையையும் நினைந்து, தருமஞ்செய்ய விரும்பி, அன்புடனே திரவியங்களைச் செலவழித்து, அறச்சாலைகளையும் தண்ணீர்ப் பந்தர்களையும் அமைத்தார்; சோலைகளை வைப்பித்தார்; குளங்களைத் தோண்டுவித்தார்; விருந்தினரை உபசரித்தார்; புலவர்களுக்குக் கனகமாரி பொழிந்தார். பிரபஞ்ச வாழ்வினது அநித்தியத்துவத்தை அறிந்து இல்வாழ்க்கையிலே புகாமல் எல்லாவற்றையும் துறந்தார். எல்லாச் சமயங்களுள்ளும் சற்சமயம் இது என்று அறியுமறிவு அவருக்குத் தலைப்படவில்லை. அவர் பாடலிபுத்திரம் என்னும் நகரத்திற் சென்று, சமணர்களுடைய பள்ளியையடைந்து, அங்குள்ள சமணர்களுடைய போதனாசத்தியினாலே அவர்கள் அநுட்டிக்கின்ற ஆருகதசமயமே முத்தியை அடைதற்குத் தகுந்த நெறியென்று துணிந்து, அந்தச் சமயத்திலே பிரவேசித்தார். பிரவேசித்த அம்மருணீக்கியார் அந்தச் சமணசமய நூல்களெல்லாவற்றையும் கற்று, அவைகளிலே மகாபாண்டித்தியம் உடையவ

ராயினார். அதுகண்ட சமணர்கள் அவருக்குத் தருமசேனர் என்று பெயரிட்டு, அவரைத் தங்கள் மதாசாரியராகக்கொண்டு வழிபட்டார்கள். அவர் தமது வித்தியா சாமர்த்தியத்தினாலே பௌத்தர்களை வாதிலே வென்று புகழ்பெற்று, ஆருகதசமயாசாரியர்களுக்குள்ளே சிரேஷ்டராய் இருந்தார். அது நிற்க.

திருவாமூரிலே இருந்த திலகவதியார் சிவபெருமானிடத்திலே பத்திமிகுந்து, சிவபுண்ணியங்கள் செய்யவிரும்பி, கெடிலநதிக்கு வடகரையில் இருக்கின்ற திருவதிகைவீரட்டானம் என்னுந் திருப்பதியிற் சென்று பரமசிவனை வணங்கி, சிவசின்னங்களைத் தரித்து, தினந்தோறும் சூரியோதயத்துக்கு முன்னே திருக்கோயிலின் உள்ளும் புறமும் திருவலகிடுதல், கோமயத்தினாலே மெழுகுதல், திருநந்தனவனங்களிற் சென்று புஷ்பங்களைப் பறித்துக் கொண்டுவந்து திருமாலை தொடுத்துச் சுவாமிக்குச் சாத்தக்கொடுத்தல் முதலாகிய சிவபுண்ணியங்களைச் செய்து வந்தார். செய்துவருநாளிலே, தம்முடைய தம்பியாராகிய மருணீக்கியார் கபடமார்க்கமாகிய ஆருகதத்திலே பிரவேசித்தமையை நினைந்து, துக்கசாகரத்தில் அமிழ்ந்தி, வீரட்டானேசுரரை வணங்கி, "சர்வாபீட்டவரதரே, தேவரீர் அடியேனை ஆட்கொள்பவர் என்பது சத்தியமாயின், தவமென்று சொல்லிப் பாயை இடுக்கித் தலைமயிரைப் பறித்தெறிந்துவிட்டு நின்றுகொண்டே உண்கின்ற சமணர்களுடைய கபடமார்க்கமாகிய படுகுழியிலே விழுந்த தமியேனுடைய தம்பியை அதினின்றும் தூக்கிக் காப்பாற்றியருளல்வேண்டும்" என்று பலமுறை விண்ணப்பஞ் செய்தார். பரமசிவன் திலகவதியாருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "தபோதனியே, நீ உன் மனக்கவலையை ஒழி. உன்னுடைய தம்பி துறவியாகி நம்மை அடையும்பொருட்டுப் பூர்வசன்மத்திலே தவஞ்செய்திருக்கின்றான். அந்தத் தவத்திற் சிறிது வழுவுற்றதினாலே அந்நிய மதத்திலே பிரவேசித்தான். இனி அவனைச் சூலைநோயினால் வருத்தி ஆட்கொள்வோம்" என்று சொல்லி மறைந்தருளினார்,

பரமசிவன் திருவாய்மலர்ந்தருளியபடியே, அவருடைய திருவருளினாலே, தருமசேனருடைய வயிற்றிலே

கொடிய சூலைநோய் உண்டாகிக் குடலைக் குடைதலுற்றது. அதனால் அவர் வருந்தி நடுக்கமுற்று, சமண்பாழியறையில் விழுந்தார். தமக்குக் கைவந்த சமணசமய மந்திரோச்சாரணத்தால் தடுக்கவும், அச்சூலைநோய் தடைப்படாமல் மேற்கொண்டது. மேற்கொள்ளவே, சர்ப்பவிஷந் தலைக்கொண்டாற்போல மயங்கி மூர்ச்சை அடைந்தார். அது கண்ட சமணர் பலர் வந்துகூடி, "இந்தச் சூலைநோய் போலக் கொடிய நோய் முன்னொருபோதும் கண்டறியோம். இதற்கு யாது செய்வோம்" என்று துக்கமுற்று, பின் கமண்டலத்தில் இருக்கின்ற ஜலத்தை அபிமந்திரித்துக் குடிப்பித்தார்கள். அதனாலே தணியாமையால், மயிற்பீலிகொண்டு காலளவும் தடவினார்கள். அதினாலுந் தணியாமல், சூலைநோய் முன்னிலும் அதிகப்பட; தருமசேனர் அதைச் சகிக்கலாற்றாதவராய்த் துன்பப்பட்டார். சமணர்கள் அதுகண்டு, "ஐயோ! இதற்கு நாம் யாது செய்வோம்" என்று மனங்கலங்கி, "இந்நோயை நீக்குதற்கு நாம் வல்லமல்லேம்" என்று சொல்லிக்கொண்டு, அவரைக் கைவிட்டுப்போயினார்கள். பின் தருமசேனர் தம்முடைய சகோதரியாகிய திலகவதியாரை நினைந்து அவரே தமக்கு உதவி செய்யவல்லர் எனத்துணிந்து தம்முடைய சமாசாரத்தை அவருக்கு உணர்த்தும்பொருட்டு, தம்முடைய பாகுகனை அவரிடத்துக்கு அனுப்பினார். அப்பாகுகன் திருவதிகையிற்சென்று, அத்திலகவதியாரை ஒரு திருநந்தனவனத்துக்குச் சமீபத்திலே கண்டு வணங்கி, "நான் உம்முடைய தம்பியார் ஏவலினால் இவ்விடத்துக்கு வந்தேன்" என்று சொல்ல; திலகவதியார் "தம்பியாருக்கு யாதாயினும் தீங்கு உண்டா" என்றார். அதற்கு அவன் "ஆம், அவர் கொடிய சூலைநோயினால் மிக வருந்துகின்றார். சமணர்களெல்லாரும் அந்நோயைத் தீர்த்தற்கு வன்மையின்மையால், அவரைக் கைவிட்டு விட்டார்கள். அவர் அது கண்டு, என்னை நோக்கி அந்தச் சமாசாரத்தைச் சகோதரியாகிய உமக்குத் தெரிவித்து, தாம் உய்யும் நெறியைக் கேட்டுக்கொண்டு இரவிலே தம்மிடத்துக்கு வரும்பொருட்டு என்னை ஏவினார்" என்றான். திலகவதியார் "பதிதராகிய சமணர்களுடைய பள்ளிக்கு நான் வரேன். இதைத் தம்பிக்குச் சொல்லு" என்றார். அதுகேட்ட

பாகுகன் மீண்டு தருமசேனரிடத்திற் சென்று, அதைத் தெரிவிக்க; தருமசேனர் "இனி இதற்கு யாதுசெய்வேன்" என்று சோகித்தார்.

அப்பொழுது சிவபெருமானுடைய திருவருள் கூடுதலால், மருணீக்கியார் "இந்தத் துர்ச்சமயமாகிய ஆருகத மார்க்கப் பிரவேசத்தால் என்னை வருத்தும் இந்நோய் நீங்கும்படி, சற்சமயமாகிய சைவசமயத்தை அநுட்டிக்கின்ற திலகவதியாருடைய திருவடிகளை அடைவேன்" என்று கருதினார். அக்கருத்துப் பிடித்தெழுப்ப எழுந்து, சமணர்களுடைய ஸ்தானத்தைக் கடந்து, உடுத்த பாயையும் உறியில் உற்ற கமண்டலத்தையும் மயிற் பீலியையும் நீக்கி வஸ்திரந் தரித்து, தமக்குப் பற்றுக்கோடாகக் கைதந்து வருகின்றவர்களைப் பற்றிக்கொண்டு, ஒருவருங் காணாதபடி இரவிலே ஆருகதமார்க்கப் பிரவேசத்தால் தமக்குக் கிடைத்தவைகளில் சூலைநோய் ஒன்றுமாத்திரம் உடன்றொடர, திருவதிகையிற் சென்று, திலகவதியாருடைய திருமடத்தை அடைந்து, அவருடைய திருவடிகளை நமஸ்கரித்து, "நமதுகுலத்தார் செய்த தவப்பயனெல்லாம் திரண்டு ஒரு வடிவெடுத்தாற்போலும் அம்மே, அடியேன் கொடிய சூலைநோயைச் சகிக்கலாற்றாமையால், உம்மையே கதியென்று அடைந்தேன். இனித் தமியேன் உய்ந்து கரையேறும் வழியை அருளிச்செய்யும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்து, பாதத்திலே விழுந்து அயர்ந்தார். திலகவதியார் தம்பியாரை நோக்கி, தமக்குச் சொப்பனத்திலே பரமசிவன் அருளிச்செய்தபடி முடித்ததை நினைந்து, மனங்கசிந் துருகிக்கடவுளை அஞ்சலி செய்துகொண்டு, "அறியாமையினாலே பரசமயப் படுகுழியில் விழுந்து கொடுந் துயரத்தை அனுபவிக்கின்ற தம்பியாரே எழுந்திரும்" என்றார். தம்பியார் சூலைநோயுடனே நடுக்கமுற்று எழுந்து, அஞ்சலிசெய்தார். திலகவதியார் "இது பரமசிவனுடைய திருவருளே, தம்முடைய திருவடிகளை யடைந்த மெய்யன்பர்களுக்கு இன்னருள்புரியும் அக்கடவுளையே வணங்கி அவருக்கே திருத்தொண்டு செய்யும்" என உபதேசித்தார். உடனே மருணீக்கியார் அவ்வுபதேசத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, வணங்கி நிற்க, திலகவதியார் திருவருளை நினைந்து, அவருக்கு விபூதியை ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஓதிக்கொடுத்

தார். மருணீக்கியார் மிகுந்த ஆசையோடு வணங்கி அவ் விபூதியை வாங்கி, சரீர முழுதிலும் அணிந்து கொண்டார்.

திலகவதியார் திருப்பள்ளியெழுச்சியிலே, திருவலகும் திருமெழுக்கும் தோண்டியும் எடுத்துக்கொண்டு, திருக்கோயிலுக்குத் தம்பியாரை அழைத்துக்கொண்டு போனார். மருணீக்கியார் வீரட்டானேசுரரைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, சந்நிதானத்திலே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று, அவருடைய திருவருளினாலே தமிழ்ச் செய்யுள் பாடுஞ் சத்தி உண்டாகப்பெற்று, தம்முடைய சூலைநோய் நீங்கும்பொருட்டும், பிற்காலத்திலே அன்போடு ஓதுகின்ற யாவருடைய துன்பமும் நீங்கும்பொருட்டும், சிவபெருமான் மேல் "கூற்றாயின வாறுவிலக்ககிலீர்" என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். உடனே சூலைநோய் நீங்கிற்று. அப்பொழுது மருணீக்கியார் தமக்கு உயிரையுந்தந்து முத்திநெறியையுந்தந்த சிவபெருமானுடைய திருவருளாகிய கடலில் அமிழ்ந்தி, திருமேனி முழுதிலும் உரோமாஞ்சங் கொள்ள, இரண்டு கண்ணினின்றும் ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிய, நிலத்திலே விழுந்து, புரண்டு, "சமணசமயப் படுகுழியிலே விழுந்து எழுமாறு அறியாது மயங்கிய பாவியேன் சிவபெருமானுடைய திருவடியை அடைதலாகிய இந்தப் பேரின்ப வாழ்வைப் பெறும்படி செய்த சூலைநோய்க்கு என்ன பிரதியுபகாரஞ் செய்வேன்" என்றார். இப்படி நிகழும்பொழுது, வீரட்டானேசுரருடைய திருவருளினால், "நீ அற்புத சின்மய மதுரமாகிய தேவாரப் பதிகத்தைப் பாடினபடியால், உனக்கு நாவுக்கரசு என்னும் பெயரே சத்தலோகங்களினும் வழங்குக" என்று சமஸ்தருக்கும் ஒரு வியப்புத் தோன்றும்படி ஓர் அசரீரிவாக்கு ஆகாயத்திலே தோன்றிற்று. அதைக் கேட்ட திருநாவுக்கரசுநாயனார் "சிவபெருமான் இத்தனை நெடுங்காலமாகத் தம்மை நிந்தித்த சிறியேனுக்கு இந்தப் பெருவாழ்வைத் தந்தருளினாரே" என்று களிகூர்ந்து, அத்தன்மையனாகிய இராவணனுக்கு அருளிய கருணையின் மெய்த்தன்மையை அறிந்து துதிப்பதையே மேற்கொண்டு வணங்கினார். "திருநாவுக்கரசுநாயனார் சமணசமயம் பொய்மார்க்கம் என்பது யாவருக்கும் புலப்படும்படி சைவசமயத்திலே பிரவேசித்து

அருள் பெற்றபடியால் உலகம் உய்ந்தது உய்ந்தது" என்று சொல்லி, திருவதிகையிலுள்ள சமஸ்த சனங்களுங் களிப்புற்றார்கள். திருநாவுக்கரசு நாயனார், மனம் வாக்குக் காயம் என்னுந் திரிகரணங்களாலும் திருத்தொண்டு செய்யவேண்டும் என்னும் ஆசை மிகுதலால், சிவசின்னங்களைத் தரித்துக்கொண்டு, தியானமறாவுணர்வும் தடையின்றி யெழுகின்ற துதிரூபமாகிய வாசகமும் உழவாரப் பணிவிடையும் உடையவராயினார். திலகவதியார் தம்முடைய வேண்டுகோளின்படி சிவபெருமான் தம்முடைய தம்பியாரை ஆட்கொண்ட பெருங்கருணைத் திறத்தை நினைந்து மகிழ்ந்து வணங்கினார்.

இந்தச்சமாசாரத்தைப் பாடலிபுத்திரத்தில் இருக்கின்ற சமணர்கள் கேள்வியுற்று, பொறாமைகொண்டு, "மாறுபட்ட பல சமயங்களையும் வாதில்வென்று நமது சமயத்தை ஸ்தாபித்த தருமசேனர் தமக்கு வந்த சூலைநோய் இங்கே ஒருவராலும் நீங்காமையால் உய்யும் நெறியை நாடித் திருவதிகையிற் சென்று, முன்போலச் சைவத்திலே பிரவேசித்து, அந்நோய் நீங்கி உய்ந்துவிட்டார். இனி நமது சமயம் அழிந்தது அழிந்தது" என்று துக்கித்து, தலையும் பீலியுந் தாழ ஓரிடத்திலே ஒருங்கு கூடினார்கள். கூடிய சமணர்கள் "தருமசேனருக்கு வந்த சூலைநோய் நம்மொருவராலும் நீங்காமல் சைவசமயப் பிரவேசத்தால் நீங்கிவிட்ட உண்மையை நம்முடைய அரசன் அறிந்தானாகில், நம்மேற் கோபங்கொண்டு, தானுஞ் சைவனாகி, நம்முடைய விருத்தியையும் தவிர்ப்பான். இனி இதற்கு யாது செய்வோம்" என்று சொல்லித் தங்களுள்ளே ஆலோசித்து, வஞ்சனையாகிய ஒருபாயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, பல்லவராஜனுடைய நகரத்திற் சென்று, அரமனையினுள்ளே புகுந்து, அவ்வரசனை நோக்கி; "மகாராஜாவே, எங்களெல்லாருக்குந் தலைவராய் இருந்த தருமசேனர், தம்முடைய சகோதரியாராகிய திலகவதியார் சைவசமயத்திலே நிற்கின்றபடியால், தாமும் அவர்போலாக விரும்பி, தமக்குச் சூலைநோய் வந்ததாகக் காட்டி, அது நம்மாலே தீர்ந்திலது என்று அவரிடத்திற் சென்று, முன்போலச் சைவசமயத்திலே பிரவேசித்து, நம்முடைய கடவுளை நிந்தை செய்தனர்" என்று சொன்னார்கள். உடனே பல்லவராஜன்

கோபங்கொண்டு, "இதற்கு யாதுசெய்யலாம்" என்றான். அதுகேட்ட சமணர்கள் "உத்தமமாகிய நமது சமய மகிமையைக் கெடுத்து உம்முடைய ஆஞ்ஞையையுங் கடந்த அந்தத் தருமசேனரை நீர் அழைப்பித்துத் தண்டிக்கவேண்டும்" என்றார்கள். அப்பொழுது அரசன் மந்திரிமாரை நோக்கி, "இம்முனிவர்களாற் சுட்டப்பட்ட தீயோனைப் பிடித்துக்கொண்டு வாருங்கள்" என்று ஆஞ்ஞாபித்தான்.

உடனே மந்திரிமார் சேனைகளோடு போய், திருவதிகையை அடைந்து, திருநாவுக்கரசு நாயனாரிடத்திற் சென்று, "எங்கள் அரசன் இன்றைக்கு உம்மை அழைத்துக்கொண்டுவரும்படி எங்களை அனுப்பினான் வாரும்" என்றார்கள். அதுகேட்ட திருநாவுக்கரசுநாயனார் "**நாமார்க்குங் குடியல்லோம்**" என்னும் மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகத்தைப் பாடி, "நாம் நீங்கள் அழைத்தபடியே வரக்கடவேமல்லேம்" என்றார். அதுகேட்ட மந்திரிமார்கள் அவரை வணங்கிப் பிரார்த்தித்து அழைக்க; "அவர் அடியேனுக்கு வரும் அபாயங்களுக் கெல்லாம் சிவபெருமான் இருக்கின்றார்" என்று போதற்கு உடன்பட்டார். அவர்கள் அழைத்துக் கொண்டுபோய், அரசனெதிர் சென்று அறிவித்தார்கள். அரசன் அதைக்கேட்டு, பக்கத்திலிருந்த சமணர்களை நோக்கி, "இனி இவனுக்கு யாதுசெய்வோம்" என்று கேட்க; சமணர்கள் நீற்றறையில் இடல்வேண்டும்" என்றார்கள். அரசன் சமீபத்தில் நின்ற ஏவலாளர்களை நோக்கி, "இவனை இவர்கள் சொல்லியபடியே செய்யுங்கள்" என்று ஆஞ்ஞாபிக்க; அவர்கள் அந்நாயனாரைச் சூட்டினையுடைய நீற்றறையினுள்ளே விட்டுக் கதவைப் பூட்டினார்கள். திருநாவுக்கரசுநாயனார் பரமசிவனுடைய திருவடி நிழலைத் தலைக்கொண்டு, "சிவனடியார்களுக்கு இவ்வுலகத்திலே துன்பம் வருவதுண்டோ" என்று அக்கடவுளைத் தியானித்து, "**மாசில் வீணையு மாலை மதியமும்**" என்னுந் திருக்குறுந்தொகையைப் பாடித் தொழுதுகொண்டு, அந்த நீற்றறையினுள்ளே எழுந்தருளி யிருந்தார். அந்நாயனார் சிவபெருமானுடைய திருவடிநீழலாகப் பாவித்த அந்நீற்றறை, வீணாகானமும் சந்திரனும் தென்றலும் இளவேனிலும் பொய்கையும் போலக் குளிர்ந்தது.

ஏழுநாட் சென்றபின், பல்லவராஜன் சமணர்களை அழைதது, "நீற்றறையைத் திறந்து பாருங்கள்" என்று சொல்ல; அவர்கள் நீற்றறையைத் திறந்து, நாயனார் யாதொரு ஊனமும் இன்றிக் களிப்புற்றிருத்தலைக் கண்டு, ஆச்சரிய மடைந்து, அரசனிடத்திற் சென்று, "அவன் முன்னே நம்முடைய சமயத்தில் இருந்து செய்த மந்திர சாதகத்தினாலே வேவாமற் பிழைத்துக்கொண்டான். இனி அவனுக்கு நஞ்சு ஊட்டுவதே தகும்" என்றார்கள். அரசன் "அப்படியே செய்யுங்கள்" என்று சொல்ல; அவர்கள் நாயனாருக்கு நஞ்சுகலந்த பாற்சோற்றை உண்ணக் கொடுத்தார்கள். நாயனார் அவர்களுடைய வஞ்சனையை அறிந்து, "நஞ்சை அமுதாகக் கொண்ட கடவுளுடைய அடியார்களுக்கு நஞ்சும் அமுதாம்" என்று நஞ்சு கலந்த அந்தப் பாற்சோற்றை உண்டு இருந்தார். சமணர்கள் அதைக்கண்டு, "இவனுக்கு நஞ்சும் அமுதமாயிற்று. இவ்விடத்திலே இவன் பிழைப்பானாயில் நமக்கெல்லாம் நாசமுண்டாகும்" என்று பயந்து, அரசனிடத்திற் சென்று, "நாம் நஞ்சைச் சோற்றிலே கலந்து உண்பித்தும், நம்முடைய சமயநூல்களிலே கற்றுக்கொண்ட மந்திர வலியினாலே பிழைத்துவிட்டான். அவன் இறவாதிருப்பானாகில், எங்கள் உயிரும் உம்முடைய அரசாட்சியும் நீங்குவது திடம்" என்றார்கள்.

அரசன் அதைக்கேட்டு, "இனி அவனைக் கொல்லுதற்கு உபாயம் யாது" என்று கேட்க; சமணர்கள் "உம்முடைய யானையை அவனுக்கு எதிரே விடுவதே உபாயம்" என்றார்கள். அரசனும் அப்படிச் செய்யும்பொருட்டு ஆஞ்ஞாபிக்க; துஷ்டர்களாகிய சைனர்கள் நாயனாருக்கு எதிரே யானையைக் கொண்டுவந்து விட்டார்கள். நாயனார் சிறிதும் பயமின்றி சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்து, அவ்யானையை நோக்கி, "**சுண்ணவெண் சந்தனச் சாந்தும்**" என்று திருப்பதிகமெடுத்து, திருப்பாட்டிறுதி தோறும், "**கெடிலப்புனலு முடையா ரொருவர் தமர்நா மஞ்சுவதி யாதொன்றுமில்லை யஞ்ச வருவது மில்லை**" என்று பாடியருளினார். யானையானது அந்நாயனாரை வலஞ்செய்து, எதிராக நிலத்திலே தாழ்ந்து இறைஞ்சி எழுந்து அப்புறம் போக; அதின்மேலிருந்த பாகர்கள் அதனை அங்குசத்தினாலே

குத்தித் திருப்பி அவரைக் கொல்லவேண்டும் என்கின்ற குறிப்பைக் காட்டினார்கள். அது அப்படிச் செய்யாமல், துதிக்கையினால் அவர்களை எடுத்து வீசிக் கொன்றுவிட்டு, வெவ்வே றிடங்களிலுள்ள சமணர்களைத் தேடித் தேடி ஓடி, அவர்களைத் தள்ளி மிதித்துக் கிழித்தெறிந்து கொன்று, அந்நகரத்தில் உள்ளவர்க ளெல்லாரும் கலங்கும்படி அரசனுக்கு ஆகுலத்தை விளைவித்தது.

அவ்யானைக்குத் தப்பிய சமணர்க ளெல்லாரும் மான மழிந்து மயங்கி மனம் வருந்தி, அரசனையடைந்து, "தருமசேனன் நம்முடைய சமயநூல்களிலே கற்றுக்கொண்ட மந்திரத்தின் பலத்தினாலே நாங்கள் விட்ட யானையைக் கொண்டே எங்கள் வலிமையைச் சிதைத்தான்" என்று சொல்லிப் புலம்பினார்கள். அரசன் கோபங்கொண்டு, "இனி அவனுக்கு யாது செய்யவேண்டும்" என்று கேட்க; சமணர்கள் "அவனைக் கல்லோடு சேர்த்துக் கயிற்றினாலே கட்டிக் கடலிலே தள்ளவேண்டும்" என்றார்கள். அரசன் கொலைத்தொழில் செய்வோரை நோக்கி, "தருமசேனனைக் காவலோடு கொண்டுபோய், ஒரு கல்லோடு சேர்த்துக் கயிற்றினாலேகட்டி ஒருபடகில்ஏற்றி, சமுத்திரத்திலே விழும்படி தள்ளிவிடுங்கள்" என்று ஆஞ்ஞாபித்தான். கொலைத்தொழில்செய்வோர் அதைக்கேட்டு, சமணர்களும் உடன்செல்ல, அச்சஞ் சிறிதுமில்லாத திருநாவுக்கரசுநாயனாரைக் கொண்டுபோய், அரசன் சொல்லியபடியே கடலிலே தள்ளிவிட்டுத் திரும்பினார்கள்.

சமுத்திரத்திலே தள்ளிவிடப்பட்ட திருநாவுக்கரசுநாயனார் "அடியேனுக்கு யாது நிகழினும் நிகழுக. அடியேன் எம்பெருமானைத் தோத்திரம்பண்ணுவேன்" என்று நினைந்து, "**சொற்றுணை வேதியன்**" என்று நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்தைப் பாட; சமுத்திரத்திலே கல்லானது நாயனார் மேற்பக்கத்திலிருக்கத் தெப்பமாய் மிதந்தது. கட்டிய கயிறே அறுந்துபோயிற்று. வருணபகவான் கல்லே சிவிகையாக அந்நாயனாரைத் தாங்கிக்கொண்டு திருப்பாதிரிப்புலியூர் என்னுஞ் சிவஸ்தலத்தின் பக்கத்திலே சேர்த்தான். நாயனார், அந்தத் திருப்பதியினின்றும் அரகரவென்னு மோசையுடன் தம்மை எதிர்கொண்ட சிவ

னடியார்களோடு, ஆலயத்திற் சென்று, சுவாமியை வணங்கி, "**ஈன்றாளுமாய்**" என்னுந் திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு, அங்கே சிலநாள் எழுந்தருளியிருந்தார்.

பின் திருவதிகைவீரட்டானேசுரரைத் தரிசிக்கவேண்டும் என்னும் பேராசையினால் அவ்விடத்தினின்றும் பிரஸ்தானமாகி, திருமாணிகுழியையும் திருத்தினைநகரையும் வணங்கிக்கொண்டு, திருக்கெடில நதியைக் கடந்து சென்றார். அந்நாயனார் சமணர்கள் செய்த இடர்களனைத்தையும் ஜயித்து வருதலைக் கேள்வியுற்ற திருவதிகைவாசிகள் சமஸ்தரும் அவ்வூரை மிக அலங்கரித்து, மங்கலவாத்தியங்கள் முழங்க அவரை எதிர்கொண்டு நமஸ்கரித்தார்கள். விபூதியை உத்தூளனஞ் செய்த திருமேனியையும் தாழ்வடத்தையும் சிவனுடைய திருவடிகளை மறவாத சிந்தையையும் ஆனந்தபாஷ்பம் பொழிகின்ற கண்களையும் திருப்பதிகங்கள் தோன்றுகின்ற திருவாயையு முடைய நாயனார், தம்மை எதிர்கொண்ட சனங்களோடு ஆலயத்திற் சென்று, சுவாமியை வணங்கி "**வெறிவிரவுகூவிளம்**" என்னும் ஏழைத் திருத்தாண்டகத்தை எடுத்து "**ஏழையேனான் பண்டிகழ்ந்த வாறே**" என்று பாடினார்.

நாயனார் வீரட்டானேசுரர்மேலே பின்னும் பல திருப்பதிகங்களைப் பாடிப் பணிசெய்துகொண் டிருக்குநாளிலே, சமணர்களுடைய துர்ப்போதனைக்கு இசைந்து தீங்குசெய்துகொண்டிருந்த பல்லவராஜன் அத்திருவதிகையிலே வந்து, நாயனாரை வணங்கி, சைவசமயத்திலே பிரவேசித்தான். சமணசமயம் பொய்யென்றும் சைவசமயமே மெய்யென்றும் அறிந்துகொண்ட காடவனென்பவனும் பாடலிபுத்திரத்திலிருந்த சமணருடையபள்ளிகளையும் பாழிகளையும் இடித்து, அவைகளின் கற்களைத் திருவதிகையிலே கொண்டுவந்து, பரமசிவனுக்குக் குணதரவீச்சரம் என்னுங் கோயிலைக் கட்டினான்.

அந்நாட்களிலே திருநாவுக்கரசுநாயனார் சிவஸ்தலங்கள் பலவற்றிற்குஞ் சென்று சுவாமிதரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகம் பாட விரும்பி, அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி, திருவெண்ணெய்நல்லூர், திருவாமாத்தூர், திருக்கோவலூர் முதலிய திருப்பதிகளை வணங்கிப் பதிகம் பாடிக்

கொண்டு, பெண்ணாகடத்திற் சென்று, திருத்தூங்கானைமாடமென்னும் ஆலயத்திற் பிரவேசித்து, சுவாமியை வணங்கி, "சுவாமீ, அடியேன் இழிவினையுடைய சமண சமயத் தொடக்குண்டு வருந்திய இத்தேகத்துடனே உயிர் வாழ்தற்குத் தரியேன். அடியேன் றரிக்கும்பொருட்டுத் தேவரீருடைய இலச்சினை o யாகிய சூலத்தையும் இடபத்தையும் அடியேன்மேற் பொறித்தருளவேண்டும்" என்னுங் கருத்தால் "பொன்னார் திருவடிக் கொன்றுண்டு விண்ணப்பம்" என்னுந் திருப்பதிகம் பாடினார். உடனே பரமசிவனுடைய திருவருளினால் ஒரு சிவபூதம் மற்றொருவருக்குந் தெரியாதபடி அவ்வாகீசருடைய திருத்தோளிலே சூலக்குறியையும் இடபக்குறியையும் பொறித்தது. நாயனார் தம்முடைய திருத்தோளிலே பொறிக்கப்பட்ட இலச்சினைகளைக் கண்டு மனமகிழ்ந்து, திருவருளை நினைந்து கண்ணீர் சொரிய விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்தார். அவர் அந்த ஸ்தலத்தில் இருக்கின்ற நாளிலே, திருவரத்துறைக்கும் திருமுதுகுன்றுக்கும் போய், சுவாமி தரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகம் பாடி, கிழக்கே நிவாக்கரையின் வழியாக நடந்து சிதம்பரத்திலே சென்று, கனகசபையிலே ஆனந்ததாண்டவஞ் செய்தருளுகின்ற சபாநாயகரைத் தரிசித்து விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து, இரண்டு கைகளும் சிரசின்மேலேறிக் குவிய, இரண்டு கண்களினின்றும் ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிய, அக்கினியிற்பட்ட வெண்ணெய்போல மனங் கசிந்துருக, என்று வந்தாய் என்னுந் திருக்குறிப்போடு நிருத்தஞ் செய்கின்ற சுவாமியுடைய திருநயனத்தினின்றும் பொழிகின்ற திருவருளாலாகிய ஆனந்தமேலீட்டினாலே "கருநட்டகண்டனை" என்னுந் திருவிருத்தமும் "பத்தனாய்ப் பாடமாட்டேன்" என்னுந் திருநேரிசையும் பாடினார். அவர் சுவாமிதரிசனம் பண்ணி, திருக்கோயிற் றிருமுற்றத்தினும் திருவீதிகளினும் உழவாரப் பணி செய்துகொண்டு சிலநாள் அங்கே எழுந்தருளியிருந்தார். அப்பொழுது "அன்னம் பாலிக்குந் தில்லைச் சிற்றம்பலம்" என்னுந் திருக்குறுந்தொகை பாடினார். பின் திருவேட்களத்துக்குச் சென்று, சுவாமிதரிசனஞ்செய்து திருப்பதிகம் பாடி, திருக்கழிப்பாலையை அடைந்து சுவாமிதரிசனஞ்

o இலச்சினை - முத்திரை.

செய்து, திருப்பதிகங்கள் பாடிக்கொண்டு, சிலநாள் அங்கே இருந்தார். பின் அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி, வழியிலே "பனைக்கை மும்மத வேழ முரித்தவன்" என்று எடுத்து "அம்பலக் கூத்தனைத்—தினைத்தனைப்பொழுதும் மறந்துய்வனோ" என்னுந் திருக்குறுந்தொகை பாடிக்கொண்டு, சிதம்பரத்தை அடைந்து, "அரியானை அந்தணர்தஞ் சிந்தையானை" என்னும் பெரிய திருத்தாண்டகம் பாடிக்கொண்டு திருக்கோயிலிற் சென்று, சபாநாதரைத் தரிசித்து வணங்கி, "செஞ்சடைக் கற்றை முற்றந் திளநிலா வெறிக்கும்" என்னுந் திருநேரிசை பாடினார்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார் அங்கே பாடற்றொண்டும் உழவாரத் தொண்டுஞ் செய்துகொண்டிருக்கு நாளில், ஒரு நாள், சீர்காழியிலே பரமசிவனது திருவருளினால் உமாதேவியார் ஞானப்பாலை ஊட்ட உண்டு வேதார்த்தங்களைத் தமிழிலே தேவாரமாகப் பாடியருளுகின்ற திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய மகிமையை அடியார்கள் சொல்லக் கேள்வியுற்று, அவருடைய திருவடிகளை வணங்கல் வேண்டும் என்னும் ஆசை மிகுதியினால், சபாநாயகரைத் தொழுது அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டு, திருவீதியிலே அங்கப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, அத்திருப்பதியின் எல்லையைக் கடந்து, திருநாரையூரைப் பணிந்து பாடி, சீர்காழிக்குச் சமீபித்தார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் சீர்காழிக்குத் திருநாவுக்கரசுநாயனார் வருதலைக் கேள்வியுற்று, அத்தியந்த ஆசையோடு அடியார்கள் பக்கத்திலே சூழ அவரை எதிர்கொண்டார். திருநாவுக்கரசுநாயனார் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரிக்க; அவர் தம்முடைய திருக்கரங்களினால் இவருடைய திருக்கரங்களைப் பிடித்துஎடுத்து, தாமும் அஞ்சலி செய்து, "அப்பரே" என்றார். அதற்குத் திருநாவுக்கரசுநாயனார் "அடியேன்" என்றார். அவ்விருவரும் தாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் காணப்பெற்றதனால் மிக மன மகிழ்ந்து, ஆலயத்திற் சென்று, சுவாமியை வலங்கொண்டு நமஸ்கரித்து எழுந்தார்கள். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் அப்பமூர்த்தியை நோக்கி, "அப்பரே

"உம்முடைய சுவாமியைப்பாடும்" என்று சொல்ல இவர் திருப்பதிகம் பாடி, திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய திருமடத்திற் சென்று, அவரோடு அளவளாவிப் பலநாள் இருந்தார்.

ஒருநாள் திருநாவுக்கரசுநாயனார் சோழமண்டலத்திலுள்ள சிவஸ்தலங்களெல்லாவற்றையும் வணங்கவேண்டும் என்று தமது திருவுள்ளத்தே தோன்றிய ஆசையைத் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து, அவரோடும் திருக்கோலக்காவிற்குச் சென்று, சுவாமிதரிசனம் பண்ணினார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அவ்விடத்தினின்றும் மீண்டருளினார். அப்பமூர்த்தி, திருக்கருப்பறியலூர், திருப்புன்கூர், திருநீடூர், திருக்குறுக்கை, திருநின்றியூர், திருநனிபள்ளி முதலிய ஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, காவேரியாற்றின் இருகரை வழியாகவுஞ் சென்று, திருச்செம்பொன்பள்ளி, திருமயிலாடுதுறை, திருத்துருத்தி, திருவேள்விக்குடி, திருவெதிர்கொள்பாடி, திருக்கோடிகா, திருவாவடுதுறை, திருவிடைமருதூர், திருநாகேச்சரம், திருப்பழையாறை என்கின்ற ஸ்தலங்களைப் பணிந்து பாடி, திருச்சத்திமுற்றத்தை அடைந்தார். அங்கே சுவாமிதரிசனஞ் செய்து "கோவாய் முடுகி யடுதிறற் கூற்றங் குமைப்ப தன்முன் — பூவாரடிச்சுவடென்மேற் பொறித்துவை" என்னுந் திருப்பதிகம் பாடவும்; பரமசிவன் "நல்லூருக்கு வா வா" என்று அருளிச்செய்தார். அப்பமூர்த்தி திருநல்லூரிலே சென்று, சுவாமியை வணங்கி எழுந்தார். எழும்பொழுது, சுவாமி "உன்னுடைய நினைப்பை முடிக்கின்றோம்" என்று சொல்லி, தம்முடைய திருவடிகளை அவர் சிரசின்மேலே சூட்டியருளினார். அப்பமூர்த்தி "நினைந்துருகு மடியாரை" என்று திருத்தாண்டக மெடுத்து, திருப்பாட்டிறுதிதோறும் "திருவடி யென்றலைமேல் வைத்தார் நல்லூரெம பெருமானார் நல்லவாறே" என்று பாடியருளினார். இன்னுந் திருப்பதிகங்கள் பாடிக்கொண்டு, சிலநாள் அங்கிருந்தார். இருக்குநாட்களிலே, திருக்கருகாவூர், திருவாவூர், திருப்பாலைத்துறை முதலாகிய ஸ்தலங்களுக்குப் போய், சுவாமிதரிசனஞ் செய்துகொண்டு, திருநல்லூருக்குத் திரும்பிவிடுவார்.

சிலநாட் சென்றபின், அப்பமூர்த்தி திருநல்லூரினின்றும் நீங்கி, திருப்பழனத்தை வணங்கிக்கொண்டு, திங்களூரின் வழியாகச் சென்றார். செல்லும்பொழுது, அவ்வூரிலே அப்பூதியடிகணாயனார் என்பவர் தம்முடைய புத்திரர்களுக்குத் திருநாவுக்கரசு என்னும் பெயரைத் தரித்தும், தம்முடைய அன்னசத்திரம் கிணறு குளம் தண்ணீர்ப்பந்தல் முதலியவற்றிலும் தனித்தனியே "இது திருநாவுக்கரசு நாயனாருடையது" என்று தீட்டியுமிருத்தலைக் கேள்வியுற்று, அவருடைய வீட்டிற்கு எழுந்தருளினார். அப்பூதிநாயனார் அப்பமூர்த்தியைத் தம்முடைய மனைவியார் புத்திரர் முதலாயினாரோடும் வணங்கி, அங்கே திருவமுது செய்யும்படி பிரார்த்தித்து, அதற்கு அந்நாயனார் உடன்பட்டது கண்டு, அமுது சமைப்பித்து, தமது புத்திரராகிய மூத்ததிருநாவுக்கரசை நோக்கி, "தோட்டத்திற் சென்று வாழைக்குருத்து அரிந்துகொண்டு வா" என்று சொல்லியனுப்பினார். அவர் விரைந்து வாழைக்குருத்து அரியப் புகுந்தபொழுது, ஒருபாம்பு அவரைத் தீண்டிற்று, அதை அவர் பேணாமல், அப்பமூர்த்தி திருவமுது செய்யும்படி குருத்தை அரிந்துகொண்டு, விரைவிலே திரும்பிவந்து, விஷந் தலைக்கொள்கையால் மயக்கமடைந்து, வாழைக்குருத்தைத் தம்முடைய தாயார் கையிலே கொடுத்துவிட்டு, கீழே விழுந்து இறந்தார். அதுகண்டு அப்பூதி நாயனாரும், அவர் மனைவியாரும், "ஐயோ! இனி நாயனார் திருவமுது செய்யாரே" என்று துக்கித்து சவத்தை மறைத்துவைத்து, சிறிதும் தடுமாற்றமின்றி அப்பமூர்த்தியிடத்திற் சென்று, "சுவாமி, எழுந்துவந்து திருவமுது செய்தருளல் வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார்கள். அப்பமூர்த்தி அங்கு நிகழ்ந்த உண்மையைத் திருவருளினால் அறிந்துகொண்டு, அவர்களுடைய அன்பை நினைந்து திருவருள் சுரந்து, சவத்தைச் சிவாலயத்தின்முன் கொணர்வித்து, "ஒன்றுகொலா மவர் சிந்தை" என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். உடனே அப்புத்திரர் உணர்வுபெற்று எழுந்தார். அப்பூதி நாயனார் தம்முடைய புத்திரர் பிழைத்ததைக் கண்டும்,

அதைக்குறித்துச் சந்தோஷியாமல், அப்பமூர்த்தி திருவமுது செய்யாதிருந்தமையைக் குறித்துத் துக்கித்து வருந்தினார். அவ்வருத்தத்தை நீக்கும்பொருட்டு, அப்பமூர்த்தி அவருடைய வீட்டிற் சென்று, திருவமுது செய்து, அங்கே எழுந்தருளியிருந்தார். சிலநாட் சென்றபின், திங்களூரினின்றும் நீங்கி, திருப்பழனத்திற்குப் போய், சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, "சொன்மாலை பயில்கின்ற" என்னுந் திருப்பதிகம் பாடினார். அத்திருப்பதிகத்திலே அப்பூதி நாயனாரை "அழலோம்பு மப்பூதி குஞ்சிப்பூவாய் நின்ற சேவடியாய்" எனச் சிறப்பித்தருளினார். அங்கே எழுந்தருளியிருக்கு நாளிலே, திருச்சோற்றுத்துறை முதலாகிய ஸ்தலங்களுக்கும் போய் வருவார்.

வெகுநாட் சென்றபின் அப்பமூர்த்தி திருநல்லூருக்குச் சென்று, சிலநாள் அங்கே வசித்து, பின் திருவாரூருக்குப் போகக் கருதி, அதனை நீங்கி, பழையாறை, திருவலஞ்சுழி, கும்பகோணம், நாலூர், திருச்சேறை, திருக்குடவாயில், திருநறையூர், திருவாஞ்சியம், பெருவேளூர், திருவிளமர் முதலிய தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, திருவாரூரை அடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகங்கள் பாடிக்கொண்டிருந்தார். ஒரு திருப்பதிகத்திலே, நமிநந்தியடிகள் நீரினால் விளக்கேற்றினமையைச் சிறப்பித்துப் பாடினார். அந்தத் திருப்பதியில் இருக்கின்ற அரனெறியென்னும் ஆலயத்தையும் வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடினார். அங்கிருக்கு நாட்களிலே திருவலிவலம், கீழ்வேளூர், கன்றாப்பூர் என்னும் ஸ்தலங்களுக்கும் போய், திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு, அவ்விடத்திற்குத் திரும்பிவிட்டார். திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்திலே வீதிவிடங்கப்பெருமானுடைய திருவிழாவை அடியார்களுடன் சேவித்து, மகிழ்ந்து இருந்தார். அந்நாட்களிலே திருப்புகலூருக்குப் போம்படி கருதி, திருவாரூரினின்றும் நீங்கி, பல தலங்களையும் பணிந்து சென்றார். அந்நாளிலே திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் திருப்புகலூருக்கு வந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு முருகநாயனாருடைய திருமடத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார். ஒருநாள் அப்பமூர்த்தி திருவாரூரினின்றும் திருப்புகலூரை நோக்கி எழுந்தருளி வருகின்றார் என்று கேள்வியுற்று, அடியார் கூட்டத்தோடுஞ் சென்று, அவரை எதிர்கொண்டார். அப்பமூர்த்தி திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரை வணங்க; திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும் அப்பமூர்த்தியை வணங்கி, "அப்பரே, நீர் வரும் நாளிலே திருவாரூரிலே நடந்த பெருமையைச் சொல்லும்" என்றார். அப்பமூர்த்தி திருவாதிரைச் சிறப்பை, "முத்து விதான மணிப்பொற் கவரி" என்னுந் திருப்பதிகத்தினாலே சொல்லியருளினார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அதைக்கேட்டு, "நான் திருவாரூருக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு இவ்விடத்திற்கு வருவேன்" என்று சொல்லித் திருவாரூருக்கு எழுந்தருள; அப்பமூர்த்தி திருப்புகலூருக்கு வந்து சுவாமிதரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டிருந்தார். திருச்செங்காட்டங்குடி, திருநள்ளாறு, சாத்தமங்கை, திருமருகல் என்னுந் தலங்களுக்கும் போய்த் தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, திருப்புகலூருக்குத் திரும்பினார். சிலநாட் சென்றபின், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருவாரூரினின்றும் நீங்கி, திருப்புகலூருக்கு எழுந்தருளிவந்தார். அப்பமூர்த்தி அவரை எதிர்கொண்டு அழைத்துவந்து, முருகநாயனாருடைய திருமடத்தில் அவரோடும் எழுந்தருளியிருந்தார். இருக்குநாளிலே, சிறுத்தொண்டநாயனாரும், திருநீலநக்கநாயனாரும், அவர்களிடத்திற்கு வந்து, அவர்களோடு இருந்தார்கள்.

சிலநாளாயினபின், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும் அப்பமூர்த்தியும் திருப்புகலூரினின்றும் நீங்கி, திருநீலநக்கநாயனாரும் சிறுத்தொண்டநாயனாரும் முருகநாயனாரும் மற்றையடியார்களும் அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு போய்விட, திருவம்பர் என்னுந் தலத்தை அடைந்து வணங்கி, திருக்கடவூரிற் சென்று வீரட்டானேசுரரைப் பணிந்து, குங்

குலியக்கலயநாயனாரால் அவருடைய திருமடத்திலே திருவமுது செய்விக்கப்பட்டு, திருக்கடவூர் மயானத்தையும் வணங்கி, திருவாக்கூர் முதலிய திருப்பதிகளைத் தரிசித்து, திருவீழிமிழலையை அடைந்து, சுவாமிதரிசனஞ் செய்துகொண்டு அங்கே எழுந்தருளி யிருந்தார்கள். சிலநாட் சென்றபின், மழையின்மையாலும் காவேரிப் பெருக்கு இன்மையாலும் பஞ்சம் உண்டாக; அதனால் உயிர்களெல்லாம் வருத்தமுற்றன. அக்காலத்திலே பரமசிவன் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருக்கும் திருநாவுக்கரசு நாயனாருக்கும் தோன்றி, "காலபேதத்தினாலே நீங்கள் மனவாட்டம் அடையீர்களாயினும், உங்களை வழிபடுகின்ற அடியார்களுக்குக் கொடுக்கும்பொருட்டு, நாம் உங்களுக்குப் படிக்காசு தருகின்றோம்" என்று திருவாய்மலர்ந்து, திருக்கோயிலின் கிழக்குப்பீடத்திலும் மேற்குப்பீடத்திலும், தினந்தோறும் படிக்காசு வைத்தருளினார். அவ்வடியார்களிருவரும் தாங்கள் பெற்ற படிக்காசுகளை அனுப்பிப் பண்டங்கள் வாங்குவித்து, அமுது சமைப்பித்து, "சிவனடியார்கள் எல்லாரும் வந்து போசனம் பண்ணக்கடவார்கள்" என்று இரண்டுகாலங்களிலும் பறைசாற்றித் தெரிவித்து, அன்னமிட்டார்கள். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் தாம் பரமசிவனுக்குக் குமாரராகையாலும் பாடற்றொண்டுமாத்திரஞ் செய்கையாலும் தாம்பெற்ற படிக்காசை வட்டங்கொடுத்து மாற்றப்பெற்றார். அப்பமூர்த்தியோ, தாம் அக்கடவுளுக்கு அடியாராகையாலும், பாடற்றொண்டோடும் கைத்தொண்டுஞ் செய்கையாலும், தாம் பெற்ற படிக்காசை வட்டங்கொடாது மாற்றப்பெற்றார். இருவருடைய திருமடங்களினும், நாடோறுஞ் சிவனடியார்கள் போசனம்பண்ணி மகிழ்ந்திருக்குங் காலத்திலே எங்கும் மழைபெய்து, தானிய முதலியவைகள் மிக விளைந்தமையால், பஞ்சம் நீங்கிற்று.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும் திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் திருவீழிமிழலையினின்றும் நீங்கி, திருவாஞ்சிய முதலிய ஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, வேதாரணி

யத்தை அடைந்து, ஆலயத்திலே பிரவேசித்து வலஞ்செய்து, வேதங்கள் அருச்சித்துத் திருக்காப்புச்செய்த அந்நாண்முதல் இந்நாள்வரைக்கும் அடைக்கப்பட்டேயிருக்கின்ற திருக்கதவுக்குமுன் வந்து, வேதங்களாலே திருக்காப்புச் செய்யப்பட்ட அத்திருக்கதவை அடியார்கள் நீக்கப்பெறாமையினால் வேறோர் பக்கத்திலே ஒரு வாயிலிட்டு அதன்வழியே செல்கின்றார்கள் என்பதைக் கேட்டறிந்தார்கள். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அப்பமூர்த்தியை நோக்கி, "அப்பரே, நாம் எப்படியும் சுவாமியை அபிமுகத்திருவாயில் வழியே சென்று தரிசிக்கவேண்டும். ஆதலால் இந்தத் திருக்கதவு திறக்கப்படும் பொருட்டு நீரே திருப்பதிகம் பாடும்" என்றார். அப்பமூர்த்தி "பண்ணினேர் மொழியாள்" என்னுந் திருப்பதிகத்தைக் கதவுதிறக்கப்படும் பொருட்டுப் பாட; அது திறக்கப்படாமல் தாழ்த்தது. அது கண்டு "இரக்கமோன்றிலீர்" என்று திருக்கடைக்காப்பிலே பாடி வணங்கினார். உடனே வேதாரணியேசுரருடைய திருவருளினாலே திருக்கதவு திறக்கப்பட்டது. அப்பொழுது நாயன்மாரிருவரும் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள். அடியார்களெல்லாரும் ஆனந்தகோஷஞ் செய்தார்கள். நாயன்மாரிருவரும் பேரின்ப வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்தி எழுந்து, உள்ளே புகுந்து, சுவாமி தரிசனஞ்செய்து திருப்பதிகங்கள் பாடி அரிதில் வெளியே வந்தார்கள். அப்போது திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரை நோக்கி, "சுவாமியுடைய திருவருளினாலே இந்தத் திருக்கதவு திறக்கப்பட்டும் அடைக்கப்பட்டும் என்றும் வழங்கும்பொருட்டு, தேவரீர் இது அடைக்கப்படும்படி திருப்பதிகம் பாடியருளும்" என்றார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருப்பதிகத்திலே முதற் பாட்டுப் பாடியமாத்திரத்திலே திருக்கதவு அடைக்கப்பட்டது. அதுகண்டு, நாயன்மாரிருவரும், திருவருளை வியந்து களிப்புற்று வணங்கினார்கள். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தாம் எடுத்த திருப்பதிகத்தை முடித்தருளினார். அன்றுதொடுத்து அந்தத் திருக்கதவு திறத்தலும் அடைத்தலுமாகிய வழக்கம் என்

றும் நிகழ்ந்தது. அங்கே நிகழ்ந்த அற்புதத்தைக் கண்ட அடியார்களெல்லாரும் ஆச்சரியங்கொண்டு, உரோமாஞ்சங் கொள்ள, கண்ணீர் சொரிய நாயன்மாரிருவருடைய திருவடிகளிலும் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள்.

நாயன்மாரிருவரும் திருமடத்தை அடைந்தபின், திருநாவுக்கரசுநாயனார், தாம் திருப்பதிகம் முழுவதும் பாடிய பின்னே திருக்கதவு திறந்த அருமையையும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் முதற்பாட்டைப் பாடினவுடனே கதவு அடைத்த எளிமையையும் நினைந்து, "சுவாமியுடைய திருவுள்ளம் இதுவென்று அறியமாட்டாமல் அயர்கின்றேன்" என்று கவன்று, மிக அஞ்சி, திருமடத்தில் ஒருபக்கத்திலே போய், வேதாரணியேசுரருடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டு அருநித்திரை செய்தார். அப்பொழுது பரமசிவன் அவரிடத்திற் சென்று, "நாம் வாய்மூரில் இருப்போம். அவ்விடத்திற்குத் தொடர்ந்து வா" என்று அருளிச்செய்தார். அப்பமூர்த்தி, "எங்கே யென்னை யிருந்திடந் தேடிக்கோண்—டங்கேவந் தடையாள மருளினார்—தெங்கே தோன்றுந் திருவாய்மூர்ச் செல்வனா—ரங்கே வாவென்று போனார தென்கோலோ" என்னுந் திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு எழுந்து, வேதாரணியத்தினின்றும் புறப்பட்டு விரைந்துபோக; சுவாமி அவருக்கு முன்னாகத் தாம் அவருக்குமுன் காட்டியருளிய திருக்கோலத்தோடும் நடந்தருளினார். நெடும்பொழுது பரமசிவனுக்குப் பின்னாகச் செல்கின்ற அப்பமூர்த்தி அவரைச் சமீபிக்கப்பெற்றிலர். சுவாமி சமீபத்திலே காட்சி கொடுப்பவர்போல ஒருதிருக்கோயிலை எதிரே காண்பித்து, அதனுள்ளே புகுந்தருள; அப்பமூர்த்தியும் அவ்விடத்திலே விரைந்து தொடர்ந்தார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரும் அப்பமூர்த்தி திருவாய்மூருக்குப் போகின்றார் என்று கேள்வியுற்று, வந்து சேர்ந்தார். அப்பமூர்த்தி சுவாமி மறைந்தமையைக் குறித்துத் துக்கித்து, "அடியார்களிற் சிறந்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரே திறக்கவேண்டும் என்பதை நினையாமல் திறந்து

குற்றஞ் செய்த சிறியேனுக்கு ஒளிக்கலாம். ஒரு திருப்பதிகத்தின் முதற் பாட்டாலேயே திருக்கதவை அடைப்பித்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் இங்கே வந்திருக்கின்றார். அவருக்கு எப்படி ஒளிக்கலாம்" என்றார். உடனே பரமசிவன் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருக்குக் காட்சி கொடுத்தருளினார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தரிசித்து ஸ்தோத்திரம்பண்ணி, அப்பமூர்த்தியுங் காணும்படி காட்ட; அப்பமூர்த்தியும் தரிசித்து, "பாடவடியார் பரவக் கண்டேன்" என்னுந் திருப்பதிகம் பாடினார். சுவாமி அத்திருப்பதிகத்தை ஏற்றுக்கொண்டு எழுந்தருள; நாயன்மா ரிருவரும் திருவாய்மூரை அடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, சிலநாள் அங்கிருந்து, பின் வேதாரணியத்துக்குத் திரும்பிவந்து, அங்கே சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

இருக்குநாளிலே, திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், மதுரையில் இருக்கின்ற பாண்டியனுடைய மனைவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியாரும் மந்திரியாராகிய குலச்சிறைநாயனாரும் அனுப்பிய தூதர்களாலே பாண்டிநாட்டிலே, ஆருகத சமயம் பரம்பச் சைவம் குன்றிய சமாசாரத்தைக் கேள்வியுற்று, சமணர்களை வென்று சைவஸ்தாபனஞ் செய்யும்பொருட்டு அவ்விடத்திற்குச் செல்ல எழுந்தார். அப்பொழுது திருநாவுக்கரசுநாயனார் சமணர்களுடைய கொடுமையை நினைந்து, மதுரைக்குப் போகாதிருக்கும்படி திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரைத் தடுக்க; திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் அதற்கு இசையாமல் பாண்டிநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார் வேதாரணியத்திலே சிலநாள் இருந்து, பின் அதனை நீங்கி, திருநாகைக்காரோணம் முத

விய ஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, திருவீழிமிழலையை அடைந்து, சிலநாள் அங்கிருந்து, பின் திருவாவடுதுறையிற் சென்று, சுவாமிதரிசனம் பண்ணி, திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருக்கு ஒரு திருப்பதிகத்தின் பொருட்டு ஆயிரஞ் செம்பொன் கொடுத்தருளிய திறத்தை "மாயிருஞாலமெல்லாம்" என்னுந் திருப்பதிகத்தினாலே புகழ்ந்து பாடி, பழையாறையிற் சென்றார். அங்கே வடதளி என்னும் ஆலயத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சிவலிங்கப்பெருமானைச் சமணர்கள் மறைத்திருத்தலைக் கேள்வியுற்று, சமீபமாகிய ஓரிடத்திற் சென்று, திருவமுது செய்யாமல் சுவாமியைத் தியானித்து, "சுவாமீ, அடியேன் தேவரீருடைய திருவுருவைக் கண்டு வணங்கியன்றிப் போகேன். அந்தத் திருவுருவை மறைத்த சமணர்களுடைய செய்கையைக் கெடுத்தருளும்" என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். சிவபெருமான் அரசனுக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "நாம் சமணர்களால் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றோம். நாவுக்கரசன் நம்மை வெளிப்படக்கண்டு கும்பிடவேண்டும் என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். நீ அந்தச் சமணர்களை அழித்து நமக்கு ஆலயஞ் செய்யவேண்டும்" என்று அருளிச்செய்து, தாம் இருக்கின்ற இடத்தின் அடையாளங்களைத் தெரிவித்து, மறைந்தருளினார். அரசன் விழித்தெழுந்து ஆச்சரியமடைந்து மந்திரிமாரோடும் விரைவிலே திருக்கோயிலிற் சென்று, சுவாமி அருளிச்செய்த அடையாளத்தின் வழி கண்டு, சமணர்கள் செய்த வஞ்சனையை உணர்ந்து, அப்பமூர்த்தியை வணங்கி, அந்தச் சமணர்களை யானைகளாலே மிதிப்பித்துக் கொன்று, பரமசிவனுக்கு விமானஞ்செய்து, நிபந்தங்கள் அமைத்தான். அப்பமூர்த்தி உள்ளே புகுந்து, சுவாமியைத் தரிசித்து, "தலையெலாம்பறிக் குஞ்சமண் கையரு—ணிலையி னான்மறைத் தான் மறைக் கொண்ணுமே—யலையி னார்பொழி லாறை வடதளி—நிலையி னானடியே நினைந் துய்மினே" என்னுந் திருப்பதிகம் பாடி, சிலநாள் அங்கிருந்தார்.

பின் அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி, திருவானைக்கா, எறும்பியூர், திருச்சிராப்பள்ளி, கற்குடி, திருப்பராய்த்துறை என்னுந் தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, திருப்பைஞ்ஞீலியை நோக்கிச் சென்றார். செல்லும் வழியிலே, பசியினாலும் தாகத்தினாலும் மிக வருந்தி இளைத்தார். இளைத்தும் சித்தமலையாமல் நடக்க; பரமசிவன் அவருடைய வருத்தத்தை நீக்கும்பொருட்டு வழியிலே ஒரு சோலையையும் குளத்தையும் உண்டாக்கி, ஒருபிராமண வடிவங்கொண்டு பொதிசோறு வைத்துக்கொண்டிருந்தார். திருநாவுக்கரசு நாயனார் தமக்குச் சமீபத்தில் வந்தவுடனே ஐயர், அவரை நோக்கி, "நீர் வழிநடந்து மிக இளைத்துப்போனீர். என்னிடத்திலே பொதிசோறு இருக்கின்றது. புசித்து இந்தக் குளத்திலே சலபானம் பண்ணி இளைப்பு நீக்கிக்கொண்டு போம்" என்று சொல்லி, பொதிசோற்றைக் கொடுத்தார். அப்பமூர்த்தி அதை வாங்கிப் புசித்துச் சலபானம் பண்ணிக்கொண்டு, இளைப்பு நீங்கி இருந்தார். சுவாமி அவரை நோக்கி, "நீர் எங்கே போகின்றீர்" என்று கேட்க; வாகீசர் "நான் திருப்பைஞ்ஞீலிக்குப் போகின்றேன்" என்று சொல்லிப்போனார். சிவபிரான் "நானும் அங்கேதான் போகின்றேன்" என்று சொல்லி, அவருடனே கூடிச் சென்று, திருப்பைஞ்ஞீலியைச் சமீபித்தவுடனே மறைந்தருளினார். அப்பமூர்த்தி அதுகண்டு திருவருளை வியந்து, கண்ணீர் பொழிந்தழுது, விழுந்து, நமஸ்கரித்து எழுந்து, ஆலயத்திற்சென்று சுவாமியை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடி, கைத்தொண்டு செய்து கொண்டிருந்தார். சிலநாளாயினபின், அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி, திருவண்ணாமலைக்குச் சென்று சுவாமிதரிசனஞ் செய்துகொண்டு, தொண்டைநாட்டை அடைந்து திருவோத்தூரை வணங்கிக்கொண்டு, காஞ்சீபுரத்திற் சென்று, திருவேகம்பம், திருக்கச்சிமயானம், திருமேற்றளி, திருமாற்பேறு என்னுந் தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, சிலநாள் அங்கிருந்தார். பின் அங்குநின்றும் புறப்பட்டு, திருக்கழுக்குன்று, திருவான்மியூர், திருமயிலாப்பூர், திருவொற்றியூர், திருப்பாசூர், திருவாலங்காடு, திருக்காரிகரை என்னுந் தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, தென்கைலாசமாகிய திருக்காளத்திமலையை அடைந்தார். அங்கே பொன்முகலியிலே ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டு, மலையின் மேல்ஏறி, சுவாமியை

வணங்கித் திருப்பதிகம்பாடி, அவருடைய வலப்பக்கத்திலே நிற்கின்ற கண்ணப்பநாயனாருடைய திருவடிகளை வணங்கி, சிலநாள் அந்தஸ்தலத்திலே வசித்தார்.

பின் உத்தரகைலாசத்திலே பரமசிவன் வீற்றிருக்கின்ற திருக்கோலத்தைத் தரிசிக்க விரும்பி, திருக்காளத்திமலையினின்று நீங்கி, உத்தரதிசையி லிருக்கின்ற திருப்பருப்பதத்தை அடைந்து வணங்கி, திருப்பதிகம் பாடிச் சென்று, காசியை வணங்கிக்கொண்டு, அதற்கு அப்பால் இருக்கின்ற கற்சுரத்திலே சாகமூலபலங்கள் புசித்தலையும் ஒழிந்து, திருக்கைலாச தரிசனஞ் செய்யல்வேண்டுமென்னும் பேராசையால் இராப்பகல் விடாது நடந்தார். அதனால் அவருடைய பாதங்கள் பரடுவரைக்குந் தேய்ந்தன. தேய்ந்தும், ஆசை மேலீட்டினால் தம்முடைய இரண்டு கைகளையும் ஆதரவாகக்கொண்டு தாவிச்சென்றார். அந்தக் கைகளும் மணிக்கட்டு அசைந்து கரைந்து சிதைந்தன. பின்னும் ஆசை சிறிதுங் குன்றுதலின்றி மேலிடுதலால், கொடிய நெருப்பை யொத்த வெவ்விய பருக்கைக் கற்கள் பொருந்திய மார்க்கத்தில் மார்பினால் நகர்ந்துபோயினார். மார்பும் தசை நைந்து சிந்த, எலும்புகளும் முறிய லுற்றன. பின் புரண்டு புரண்டு போயினார். அதனால் தேகமுழுதும் அரைய, நாயனார் திருக்கைலாசகிரியி னிடத்தே பதிந்த அன்பின் உறுதியினால் மெல்ல நகருதற்கு முயன்றும், கூடாமையால் வழியிலே கிடந்தார். அப்பொழுது பரமசிவன், அப்பமூர்த்தியை மீளவும் தமிழ்நாட்டிற் செலுத்தி அந்நாட்டிலுள்ளோர் உய்யும் பொருட்டுத் தமிழ் வேதமாகிய தேவாரம் பாடுவித்தற்கும், அவ்வப்பமூர்த்தியுடைய கருத்தையும் மாறின்றி முடித்தற்கும், திருவுளங்கொண்டு அவ்விடத்தில் ஒரு தடாகத்தை உண்டாக்கி, ஒரு முனிவர் வடிவங்கொண்டு, அந்நாயனாருக்கு முன்வந்து நின்று, "நீர் அங்கங்கள் எல்லாம் அழிந்துபோக வருத்தத்தோடும் இந்தக் கொடிய காட்டில் எதன்பொருட்டு வந்தீர்" என்று கேட்டார். அப்பமூர்த்தி மரவுரியாடையையும் யஞ்ஞோபவீதத்தையும் சடைமுடியையும் விபூதி தாரணத்தையு முடைய அந்த முனிவரைக் கண்டபொழுதே பேசுதற்கு அற்பசத்தி யுண்டாக, அவரை நோக்கி, "முனிவரே, நமது கடவுளாகிய பரமசிவன் உத்

தரகைலாசத்திலே உமாதேவி சமேதராய் வீற்றிருக்கின்ற திருக்கோலத்தைத் தரிசித்து வணங்கும்பொருட்டு விரும்பி வந்தேன்" என்றார். அதற்கு முனிவர் "தேவர்களாலும் அடையப்படுதற்கு அரியதாகிய திருக்கைலாசகிரி மனிதர்களால் அடையப்படுதற்கு எளிதா! நீர் இந்தக் கொடுஞ் சுரத்திலே வந்து என்செய்தீர்! இனித் திரும்பிவிடுதலே உத்தமம்" என்றார். உடனே அப்பமூர்த்தி "திருக்கைலாசகிரியில் இருக்கின்ற சிவபெருமானுடைய திருக்கோலத்தைத் தரிசித்தன்றி அநித்தியமாகிய இந்தத் தேகத்தைக் கொண்டு திரும்பேன்" என்று மறுத்தார். சுவாமி அவருடைய துணிவைக் கண்டு மறைந்தருளி ஆகாயத்தில் அசரீரியாகி நின்று, "நாவுக்கரசனே, எழுந்திரு" என்றார். உடனே அப்பமூர்த்தி அழிந்த உறுப்புக்களெல்லாம் முன்போல நிரம்பப் பெற்றுச் சிறந்த திருமேனியோடும் எழுந்து, "சுவாமீ, தேவரீர் திருக்கைலாசகிரியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருக்கோலத்தை அடியேன் தரிசித்து வணங்கும்பொருட்டு அருள்செய்யும்" என்று பிரார்த்தித்து, நமஸ்காரம் பண்ணினார். அப்பொழுது பரமசிவன் "நீ இந்தத் தடாகத்திலே முழுகித் திருவையாற்றை அடைந்து, நம்மைக் கைலாசகிரியில் வீற்றிருந்தபடி அந்தஸ்தலத்திலே தரிசித்து வணங்கு" என்று பணித்தருளினார்.

அப்பமூர்த்தி அப்பணியைச் சிரமேற்கொண்டு, ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஓதி, தடாகத்திலே முழுகி, திருவையாற்றி லிருக்கின்ற ஒரு வாவியின்மேலே தோன்றிக் கரையி லேறி, வழியிலே அந்தத் திருப்பதியிலுள்ள சராசரங்கள் தங்கள் தங்கள் துணையோடும் பொலிதலைக் கண்டு, அவைகளைச் சிவமுஞ் சத்தியுமாகப்பார்த்து வணங்கிக்கொண்டு, ஆலயத்துக்கு முன்னே சென்றார். அவ்வாலயம் திருக்கைலாசகிரியாக, அதனிடத்தே, வேதங்களும் சிவாகமங்களும் இருபக்கத்திலும் வாழ்த்தவும், தும்புரு நாரதரென்னும் இருவரும் யாழ் வாசிக்கவும், பிரம விஷ்ணுக்க ளிருவரும் வஸ்திரத்தை ஒதுக்கி வாயைக் கையினாலே, பொத்திக்கொண்டு, ஒதுங்கிநின்று தத்தங் குறைகளைச் சொல்லவும், பூதகணங்கள் கடைதோறும் காக்கவும், தேவர் சித்தர் அசுரர் சாரணர் காந்தருவர் கின்னரர் இயக்கர் விஞ்சையர் முதலாகிய கணத்தவர்கள்

துதிக்கவும், திருநந்திதேவர் கையிலே பிரம்பைத் தரித்துக்கொண்டு பணிசெய்யவும், காருண்ணிய ஸ்வரூபியாகிய சிவபெருமான் ஒரு திவ்வியாசனத்தின்மேலே அநந்த கோடி சூரியப் பிரகாசத்தோடும் பார்வதி சமேதராய் வீற்றிருந்தருளினார். அப்படி யிருத்தலை அப்பமூர்த்தி கண்ட மாத்திரத்திலே விழுந்து நமஸ்கரித்து, உரை தடுமாற, உரோமஞ் சிலிர்ப்ப, ஆனந்த வருவி சொரிய, கரையிறந்த அருட்பெருங்கடலிலே அன்புநதி ஈர்த்துச் செல்ல, மிதந்து போய், தெவிட்டுத லில்லாத அளவிறந்த சிவானந்தாமிர்தத்தைப் பருகி, சந்நிதானத்திலே ஆனந்தக் கூத்தாடித் திருத்தாண்டகங்கள் பாடினார். திருக்கைலாச பதியாகிய கடவுள் தம்முடைய திருக்கோலத்தை இப்படி அப்பமூர்த்திக்குத் தரிசிப்பித்து, பின் மறைந்தருள; அவ்வப்பமூர்த்தி மனம் வருந்தி, பின் ஒருவாறு தெளிந்து, திருப்பதிகங்கள் பாடிக்கொண்டு அந்தத் திருப்பதியில் இருந்தார்.

சிலநாட் சென்றபின், திருவையாற்றினின்றும் நீங்கி, நெய்த்தானம், மழபாடி முதலிய தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, திருப்பூந்துருத்தியைஅடைந்து சுவாமிதரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகங்கள் பாடி, அங்கே ஒரு திருமடங் கட்டுவித்து, பல்வகைத் தாண்டகம், தனித் திருத்தாண்டகம், அடைவு திருத்தாண்டகம், திருவங்கமாலை முதலிய திருப்பதிகங்களைப் பாடிக்கொண்டிருந்தார். இருக்கும்பொழுது, பாண்டிநாட்டிற் சென்று சமணர்களை வாதில் வென்று சைவ ஸ்தாபனம்பண்ணிப் பாண்டியராஜனுடைய கூனை நிமிர்த்தருளிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அந்நாட்டினின்று நீங்கி, சோழமண்டலத்தை அடைந்து, அப்பமூர்த்தி திருப்பூந்துருத்தியி லிருத்தலைக் கேள்வியுற்று, அதற்குச் சமீபத்திலே வந்தருளினார். அதை அப்பமூர்த்தி அறிந்து மனமகிழ்ந்து, அவரை எதிர்கொண்டு வணங்கும்படி சென்று, அவர் வரும் எல்லையை அடைந்து, திருச்சின்னத்தின் ஓசையைக் கேட்டு, அவரைத் தரிசிக்கும்படி சூழ்ந்த அடியார்களுடைய நெருக்கத்தினாலே, தம்மை ஒருவரும் இன்னாரென்று அறியாதபடி உட்புகுந்து, அவர் ஏறிவரும் முத்துச் சிவிகையைத் தாங்குகிறவர்களோடு தாமும் ஒருவராய்த் தாங்கிக்

கொண்டு வந்தார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருப்பூந்துருத்திக்கு மிகச் சமீபித்தவுடனே, "அப்பர் எங்குற்றார்" என்று வினவ, அதைக் கேட்ட அப்பமூர்த்தி "அடியேன் தேவரீரைத் தாங்கிவரும் பெருவாழ்வைப் பெற்று இங்குற்றேன்" என்றார். உடனே திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அதிசீக்கிரஞ் சிவிகையினின்றும் இறங்கி, மனப்பதைப்போடு அப்பமூர்த்தியை வணங்க; இவரும் தம்மை அவர் வணங்குதற்கு முன் தாம் அவரை வணங்க; அதுகண்ட அடியார்க ளெல்லாரும் வணங்கி, ஆனந்தகோஷஞ் செய்தார்கள். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் வாகீசரோடும் திருப்பூந்துருத்தியிற் சென்று, சுவாமிதரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் தாம் பாண்டிநாட்டிற் சென்று சமணர்களை வாதில் வென்றதையும், பாண்டியனுடைய கூனை நிமிர்த்ததையும், அந்நாடெங்கும் விபூதியை வளர்த்ததையும், பாண்டிமாதேவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியார் மந்திரியாராகிய குலச்சிறைநாயனார் என்கின்ற இருவருடைய பெருமையையும், வாகீசருக்குச் சொல்லியருளினார். வாகீசர் தாந் தொண்டைநாட்டுக்குச் சென்று அங்குள்ள சிவஸ்தலங்களை வணங்கியதைத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருக்குச் சொல்லியருளினார்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தொண்டைநாட்டுக்கு யாத்திரைசெய்ய விரும்பித் திருப்பூந்துருத்தியினின்றும் புறப்பட; வாகீசர் பாண்டிநாட்டுக்கு யாத்திரைசெய்ய விரும்பிப் புறப்பட்டு, அப்பாண்டிநாட்டை அடைந்து, திருப்புத்தூரை வணங்கிக்கொண்டு, மதுரையிற் சென்று சுவாமிதரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகம் பாடி, பாண்டிமாதேவியாரும் கூனிமிர்ந்த பாண்டியரும் குலச்சிறை நாயனாரும் வணங்கித் துதிக்கச் சிலநாள் அங்கிருந்தார். பின் மதுரையை நீங்கி, திருப்பூவணம், இரேமேச்சரம், திருநெல்வேலி, திருக்கானப்பேர் முதலாகிய ஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, சோழமண்டலத்துக்குத் திரும்பிவந்து, திருப்புகலூரை அடைந்தார்.

திருப்புகலூரிலே தினந்தோறும் சுவாமிதரிசனம் பண்ணி திருமுன்றிலிலே கைத்தொண்டு செய்துகொண்டிருந்தார். இருக்குநாட்களிலே, நின்றதிருத்தாண்டகம்,

தனித்திருத்தாண்டகம், க்ஷேத்திரக்கோவை, குறைந்த திருநேரிசை, தனித்திருநேரிசை, நினைந்த திருநேரிசை, ஆருயிர்த் திருவிருத்தம், தசபுராணத்தடைவு, பாவநாசப் பதிகம், சரக்கறைத் திருவிருத்தம் முதலிய திருப்பதிகங்களைப் பாடினார். பரமசிவன் அந்நாயனாருடைய வைராக்கியத்தை யாவருக்கும் காட்டுதற்குத் திருவுளங்கொண்டு, அவர் திருமுன்றிலிலே கைத்தொண்டு செய்யும்பொழுது உழவாரம் நுழைந்தவிடங்களெங்கும் பொன்னும் நவரத்தினங்களும் பிரகாசித்துக் கிடக்கும்படி அருள் செய்தார். நாயனார் அவைகளைக் கண்டு, அவைகளை அங்கே கிடக்கின்ற பருக்கைக் கற்களோடு சமமாக எண்ணி உழவாரத்தில் ஏந்திக் குளத்திலே விழ எறிந்துவிட்டார்.

பின்பு கடவுளுடைய திருவருளினால் அரம்பையர்கள் சுவர்க்கத்தினின்றும் இறங்கி வந்து, நாயனார் திருமுன்னின்று, இசைபாடியும், கூத்தாடியும், அவர்மேற் பூக்களைப் பொழிந்தும், அவரை அணைபவர்கள் போலச் சமீபித்தும், அளகம் அவிழ இடை நுடங்க ஓடியும், திரும்பியும், வஸ்திரம்அசைய நின்றும், இப்படி அவரை மோகிப்பித்தற்கு யத்தினஞ் செய்தார்கள். செய்தும், சிவபிரானுடைய திருவருளையே முன்னிட்டு ஒழுகுகின்ற வாகீசர் தம்முடைய சித்தநிலை சிறிதும் வேறுபடாதபடி, தாஞ் செய்யுந் திருப்பணியிலே உறுதிகொண்டு, இருவினை முதலியவைகளை முன்னிலைப்படுத்தி "நான் திருவாரூரில் வீற்றிருக்கின்ற சுவாமிக்கு ஆளானேன். உங்களாலே நான் ஆட்டுண்ணேன். நீங்கள் என்னை அலையன்மின்" என்னுங் கருத்தால், **"பொய்ம்மாயப் பெருங்கடலில்"** என்னுந் திருத்தாண்டகத்தைப் பாடினார். அரம்பையர்கள் தங்கள் கருத்து முற்றாமையால், அவரை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். இந்த நிலைமையைச் சமஸ்த லோகத்தார்களும் அறிந்து துதிக்கலுற்றார்கள்.

வாகீசர் புகலூரர் என்னை இனிச் சேவடிக் கீழிருத்திடும் என்று எழுகின்ற ஞானத்தினால் திருவிருத்தங்கள்

பலவற்றைப் பாடி, ஒரு சித்திரை மாதத்திலே சதயநக்ஷத்திரத்திலே **"எண்ணுகே னென்சொல்லி யெண்ணு கேனே"** என்று திருத்தாண்டக மெடுத்துத் திருப்பாட்டிறுதி தோறும் **"உன்னடிக்கே போது கின்றேன் பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே"** என்று பாடி, சிவபெருமானுடைய திருவடியை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

குலச்சிறைநாயனார் புராணம்

பாண்டிநாட்டிலே, மணமேற்குடியிலே, குலச்சிறை நாயனார் என்பவரொருவர் இருந்தார். அவர் விபூதி உருத்திராக்ஷந் தரிக்கின்றவர்களும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஓதுகின்றவர்களுமாகிய சிவனடியார்களை, உயர்குலம் இழிகுலங்களும் நற்குணம் தீக்குணங்களும் பாராமல், வணங்கித் துதிக்கின்றவர். அவ்வடியார்கள் பலர் கூடிவரினும், ஒருவர் வரினும், அன்பினோடு எதிர்கொண்டு அழைத்துத் திருவமுது செய்விக்கின்றவர். பரமசிவனுடைய திருவடிகளை அநுதினமுஞ் சிந்தித்துத் துதித்து வணங்குகின்றவர். நெடுமாறர் என்னும் பெயரையுடைய பாண்டியருக்கு முதன்மந்திரியாராயினவர். அந்தப் பாண்டியருடைய மாதேவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியார் செய்கின்ற திருத்தொண்டுக்குத் துணைசெய்கின்றவர். கீழ்மக்களாகிய சமணர்களுடைய பொய்ச்சமயத்தைக் கெடுத்து, பாண்டிநாடெங்கும் திருநீற்றை வளர்க்கும்பொருட்டு, பரசமய கோளரியாகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய திருவடிகளை வணங்கிய சிறப்பினையுடையவர். வாதிலே அந்நாயனாருக்குத் தோற்ற சமணர்களைக் கழுவிலே ஏற்றுவித்தவர். சுந்தரமூர்த்தி நாயனாராலே திருத்தொண்டத்தொகையிலே **"பெருநம்பி"** என்று வியந்துரைக்கப்பட்டவர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெருமிழலைக்குறும்பநாயனார் புராணம்

மிழலைநாட்டிலே, பெருமிழலை யென்னும் ஊரிலே, சிவபத்தி அடியார் பத்திகளிற் சிறந்த பெருமிழலைக்

குறும்பநாயனுர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சிவனடியார்களைக் காணுந்தோறும் விரைந்தெதிர்கொண்டு வணங்கி, அவர்களுக்குக் குறிப்பறிந்து தொண்டு செய்பவர். அவர்களை நாடோறுந் திருவமுது செய்வித்து, அவர்களுக்கு வேண்டுந் திரவியங்களைக் கொடுப்பவர். அவர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனருடைய பெருமையை அறிந்து, அவருடைய திருவடிகளை மனம் வாக்குக் காயங்களினுலே சிந்தித்துத் துதித்து வணங்குதலே பரமசிவனுடைய திருவடிகளை அடைதற்கு உரிய நெறியென்று அப்படிச் செய்து வந்தார். அதனுல் அவர், அணிமா, மகிமா, இலகிமா, கரிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், இசத்துவம், வசித்துவம் என்னும் அஷ்டமகாசித்திகளையும் அடைந்தார். அடைந்து, ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜபித்து வந்தார்.

இப்படி நிகழுங் காலத்திலே, திருவஞ்சைக்களத்திற் சென்று திருப்பதிகம் பாடுஞ் சுந்தரமூர்த்திநாயனுருக்குப் பரமசிவனுடைய திருவருளினுலே உத்தரகைலாசத்தை அடையும் வாழ்வு கிடைப்பதைத் தம்முடைய ஊரிலிருந்து கொண்டே யோகப்பிரத்தியக்ஷத்தால் அறிந்து, "சுந்தரமூர்த்திநாயனுர் உத்தரகைலாசத்தை நாளைக்கு அடைய நான் பிரிந்து இங்கே வாழமாட்டேன்" என்று நினைந்து, "இன்றைக்கு யோகத்தினுலே சிவபிரானுடைய திருவடியை அடைவேன்" என்று துணிந்து, யோக முயற்சியினுலே பிரமரந்திரந்திறப்ப உடலினின்றும் பிரிந்து, திருக்கைலாசத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானுடைய திருவடியை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

காரைக்காலம்மையார் புராணம்

சோழமண்டலத்திலே, காரைக்காலிலே, வைசியர் குலத்திலே, தனதத்தன் என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்குப் புனிதவதியார் என்கின்ற ஒரு புத்திரியார் பிறந்தார். அத்தனதத்தன் அப்புத்திரியாரை நாகபட்டணத்தில் இருக்கின்ற நிதிபதி என்பவனுடைய புத்திரனுகிய பரமதத்தனுக்கு விவாகஞ்செய்துகொடுத்து, தனக்கு வேறு பிள்ளையின்மையால் அவரை நாகபட்டணத்திற்குப் போக விடாமல், தன்னுடைய வீட்டுக்கு அருகிலே வீடு கட்டுவித்து, அளவிறந்த திரவியங்களையும் கொடுத்து, கணவனேடும் அதிலிருத்தினுன். பரமதத்தன் அந்தச் செல்வத்தை விருத்திசெய்து இல்லறத்தை ஒழுங்குபெற நடத்தி வந்தான். அவன் மனைவியாராகிய புனிதவதியார், பரமசிவனுடைய திருவடிகளிலே அன்பு மேன்மேலும் பெருக, இல்லறத்திற்கு வேண்டுவனவற்றை வழுவாது செய்வாராயினர். தம்முடைய வீட்டுக்குச் சிவனடியார்கள் வரின், அவர்களைத் திருவமுது செய்வித்து, அவரவர் வேண்டிய படி பொன் இரத்தினம் வஸ்திரம் முதலாயின உதவுவார்.

இப்படி நிகழுங் காலத்தில், ஒருநாள், பரமதத்தனிடத்திற் காரியமூலமாக வந்தவர்கள் சிலர் அவனுக்கு இரண்டு மாம்பழங் கொடுக்க, அவன் அவைகளை வாங்கிக் கொண்டு அவர்கள் கருத்தை முடித்து, அவைகளை மனைவியாரிடத்திற்கு அனுப்பிவிட்டான். மனைவியார் அவைகளை வாங்கி வைத்தபின்பு; சிவனடியார் ஒருவர் பசியினுல் வருந்தி, அவர் வீட்டிற் சென்றுர். புனிதவதியார் அவ்வடியவருடைய நிலையைக் கண்டு, கலத்தை வைத்துச் சோறு படைத்து, அந்நேரத்திலே கறியமுது பாகம்பண்ணப்படாமையால், "சிவனடியவரே பெறுதற்கு அரிய விருந்தினராய் வந்தபொழுதே இதைப்பார்க்கினும் பெற வேண்டிய பேறு நமக்கு ஒன்றும் இல்லை" என்று நினைந்து, தம்முடைய கணவன் அனுப்பிய மாம்பழங்கள் இரண்டினுள் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டுவந்து படைத்து, அவ்வடியவரைத் திருவமுது செய்வித்தார். அடியவர் சோற்றை மாங்கனியோடு உண்டு, புனிதவதியாருடைய செய்கையை உவந்து போயினர்.

போயபின், பரமதத்தன் நடுப்பகலிலே வீட்டுக்கு வந்து போசனம் பண்ணும்பொழுது, மனைவியார் எஞ்சியிருந்த மாங்கனியைக் கொண்டுவந்து, கலத்திலே வைத்தார். பரமதத்தன் மிக இனிய அந்தக் கனியை உண்டு அதன் இனிய சுவையினுலே திருப்தியடையாமல் மனைவியாரை நோக்கி, "மற்றக் கனியையுங் கொண்டுவந்து வை"

என்றான். மனைவியார் கொண்டுவரச் செல்பவர்போலப் போய் நின்றுகொண்டு, சோகித்து, தம்மை விசுவசிக்கின்ற மெய்யன்பர்களுக்கு உற்றவிடத்து உதவும் பரமசிவனுடைய திருவடிகளைத் தியானித்தார். உடனே, அக் கடவுளுடைய கருணையினால், அதி மதுரமாகிய ஒரு மாங்கனி அவர் கையில் வந்திருந்தது. அவர் அதைக் கொண்டுவந்து, கணவனுடைய கலத்திலே படைக்க; அவன் அதனை உண்டு, அதன் சுவை தேவாமிர்தத்தைப் பார்க்கிலும் சிறந்தமையால் "இது முன் நான் தந்த மாங்கனியன்று இது மூவுலகங்களிலும் பெறுதற்கு அரியது. இதனை நீ எங்கே பெற்றாய்" என்றான். மனைவியார் அதைக் கேட்டு, தமக்குத் திருவருள் உதவிய திறத்தை வெளிப்படுத்துவது தகுதியன்று என்று நினைந்தமையால் நிகழ்ந்ததைச் சொல்லமாட்டாதவரும், கணவனுக்கு உண்மையை மறைத்துக் கூறுதலும் தகுதியன்று என்று நினைந்தமையால் அதனைச் சொல்லாது விடமாட்டாதவருமாய், வருந்தி நின்று, பின் நிகழ்ந்தபடி சொல்வதே கடன் என்று துணிந்து, "நீர் தந்த கனிகளில் ஒன்றை ஓரடியாருக்குக் கொடுத்துவிட்டமையால், அதற்கு நான் யாது செயவேன் என்று கவன்று, பரமசிவனைத் தியானித்துக் கொண்டு நின்றேன். அவருடைய திருவருளினால் இந்தக் கனி என் கையில் வந்திருந்தது" என்றார். பரமதத்தன் அதை நம்பாதவனாகி, மனைவியாரை நோக்கி, "இந்தக் கனி சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே கிடைத்ததாயின், இன்னும் ஒரு கனி அவருடைய திருவருளினாலே அழைத்துத் தா" என்றான். புனிதவதியார் அவ்விடத்தை விட்டுப் போய், பரமசிவனைத் துதித்து, "இன்னும் ஒரு கனி தந்தருளீராகில், அடியேனுடைய வார்த்தை பொய்யாய்விடும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய; சுவாமியுடைய திருவருளினாலே ஒரு மாங்கனி அவர் கையில் வந்திருந்தது. அவர் அதைக் கொண்டுவந்து, கணவன் கையிற் கொடுக்க; அவன் ஆச்சரியமடைந்து வாங்கினான். வாங்கிய பழத்தைப் பின் காணாதவனாகி, மிகுந்த பயங்கொண்டு, மனந் தடுமாறி, அப்புனிதவதியாரைத் தெய்வமென நினைந்து, அவரைப் பிரிந்து வாழவேண்டும் என்று துணிந்து, தன் கருத்தைப் பிறருக்கு வெளிப்படுத்தாமல் அவரோடு, தொடர்பின்றி ஒழுகினான்,

ஒழுகுநாளிலே, ஒரு மரக்கலஞ் செய்வித்து, தான் செல்ல விரும்பிய தேசத்திலே விரும்பப்படுகின்ற அரும் பண்டங்களை அதனிடத்து நிறைய ஏற்றி, சுபதினத்திலே சமுத்திரராஜனாகிய வருணனைத் தொழுதுகொண்டு, மாலுமி முதலியோரோடும் ஏறி, அத்தேசத்தை அடைந்து, வாணிகஞ் செய்து, சிலநாளாயினபின், மீண்டும் அம் மரக்கலத்தில் ஏறி, பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஒரு நகரத்தை அடைந்து, அங்குள்ள ஒரு வைசியனுடைய மகளை விவாகஞ் செய்து கொண்டு, பெருஞ் செல்வத்தோடும் வாழ்ந்திருந்தான். அவனுக்கு அம்மனைவி வயிற்றிலே ஒரு பெண்குழந்தை பிறந்தது. அவன் தான் கூடி வாழ்தற்கு அஞ்சி நீங்கிய மனைவியாரைத் தான் வணங்கும் தெய்வமாகக் கொண்டு, அவருடைய புனிதவதியார் என்னும் பெயரையே அந்தப் பெண்ணிற்கு இட்டான்.

பரமதத்தன் இப்படியே இங்கே இருக்க; புனிதவதியார் காரைக்காலிலே கற்பினோடு இல்லறத்தை வழுவாது நடத்திக்கொண்டு வந்தார். அவருடைய சுற்றத்தார்கள், வாணிகத்தின் பொருட்டுச் சென்ற பரமதத்தன் பாண்டிநாட்டிலே ஒரு நகரத்திலே செல்வத்தை விருத்திசெய்துகொண்டு வாசஞ்செய்கின்றான் என்று கேள்வியுற்று, அவனிடத்திற் சிலரை அனுப்பி, அவனுடைய நிலையை உணர்ந்து, கவலைகூர்ந்து, புனிதவதியாரைத் தாமே அவனிடத்திற்குக் கொண்டுபோய் விடவேண்டும் என்று நினைந்து, சிவிகையில் ஏறிக்கொண்டு சென்று, அவனிருக்கின்ற நகரத்திற்குச் சமீபித்து, தாம் புனிதவதியாரைக் கொண்டுவந்தமையை அவனுக்கு ஆள் அனுப்பித் தெரிவித்தார்கள். அவன் அதனை அறிந்து அச்சங்கொண்டு, தன்னுடைய இரண்டாம் மனைவியோடும் மகளோடும் புனிதவதியாரிடத்திற்கு வந்து, "அடியேன் உம்முடைய கருணையினாலே வாழ்கின்றேன். இந்தப் பெண்ணுக்கு உம்முடைய பெயரையே இட்டேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டு, அவருடைய பாதங்களிலே விழுந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தான். உடனே புனிதவதியார் தம்முடைய சுற்றத்தார்களிடத்திலே அச்சத்தோடும் ஒதுங்கி நிற்க; அவர்கள் வெள்கி, பரமதத்தனை நோக்கி "நீ உன்னுடைய மனைவியை வணங்குவதென்னை" என்

றார்கள். அதற்குப் பரமதத்தன் "நான் இவரிடத்திலே ஒரு பெரிய அற்புதத்தைக் கண்டபடியால், இவர் தெய்வப் பெண்ணே யன்றி மானுடப் பெண்ணல்லர் என்று துணிந்து, இவரைப் பிரிந்தேன். இவரை நான் தொழுந் தெய்வம் என்று கொண்டமையால், நான் பெற்ற இந்தக் குழந்தைக்கு இவர் பெயரைத் தரித்தேன். அதுபற்றியே இவருடைய திருவடியையும் வணங்கினேன். நீங்களும் இவரை வணங்குங்கள்" என்றான். அது கேட்ட சுற்றத்தார்கள் 'இது என்ன ஆச்சரியம்" என்று திகைத்து நின்றார்கள். புனிதவதியார் கணவன் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டு, பரமசிவனுடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்து, "சுவாமீ, இவனுடைய கொள்கை இது. இனி இவன்பொருட்டுத் தாங்கிய அழகுதங்கிய தசைப் பொதியை நீக்கி, தேவரீரைச் சூழ்ந்து நின்று துதிக்கின்ற பேய்வடிவை அடியேனுக்குத் தந்தருளல்வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார். அந்தக்கணத்தே, அக்கடவுளுடைய திருவருளினாலே, மாமிசம் முழுதையும் உதறி, எற்புடம்பாக, மண்ணுலகமும் விண்ணுலகமும் வணங்கும் பேய்வடிவமாயினார். அப்பொழுது தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தார்கள். தேவதுந்துபிகள் ஒலித்தன. அதுகண்ட சுற்றத்தார்களெல்லாரும் அஞ்சி, அவரை நமஸ்கரித்துக்கொண்டுபோய்விட்டார்கள்.

புனிதவதியார் தமக்குச் சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே கிடைத்த ஞானத்தைக்கொண்டு, அற்புதத் திருவந்தாதியும் திருவிரட்டைமணிமாலையும் பாடி, திருக்கைலாசகிரிக்குப் போக விரும்பி, மனசிலும் பார்க்க மிகுந்த வேகத்தோடு சென்று, அந்தத் திருக்கைலாசகிரியின் பக்கத்தை அடைந்து, அங்கே காலினால் நடத்தல் தகுதியன்றென்று ஒழிந்து, தலையினாலே நடந்து போய் மலையிலேறினார். ஏறும்பொழுது, உமாதேவியார் அதைக் கண்டு, எம்போலிகள் புனிதவதியாருடைய திடபத்தியைக் குறித்து உலகமாதாவாகிய உமாதேவியாரே ஆச்சரியம் அடைந்தாராயின், நாம் எவ்வளவு ஆச்சரியம் அடைதல் வேண்டுமென்று சிந்திக்கச்செய்யும் பொருட்டுத் தாம் ஆச்சரியமுடையவராகி, அவரது பத்திமகிமையை உயர்வொப்பில்லாத பரமசிவனுடைய திருவாக்கினாலேயே நமக்கு உணர்த்துவித்து நம்மை உய்விக்கத் திருவுளங்கொண்டு,

அக்கடவுளை வணங்கி நின்று, "சுவாமீ, இங்கே தலையினால் நடந்து ஏறிவருகின்ற எற்புடம்பை யுடையவரது அன்பின் மகிமை இருந்தபடி என்னை" என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய; பரமசிவன் "இங்கே வருகின்றவள் நம்மைத் துதிக்கின்ற அம்மை என்றறி. இந்தப் பெருமை பொருந்திய வடிவத்தையும் வேண்டிப்பெற்றாள்" என்றார். பின் புனிதவதியார் சமீபத்தில் வந்தவுடனே, உலகமெல்லாம் உய்யும்பொருட்டு, அவரை நோக்கி, "அம்மையே" என்று அழைத்தார். அது கேட்ட புனிதவதியார் 'அப்பா" என்று சொல்லிக்கொண்டு, அவருடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்தார். சுவாமி அவரை நோக்கி, "உனக்கு வேண்டும் வரம் யாது" என்று வினவ; புனிதவதியார் வணங்கி நின்று, "சுவாமீ, அடியேனுக்கு இறவாத பேரின்பமயமாகிய அன்பு வேண்டும்; இனிப் பிறவாமை வேண்டும்; பிறக்கினும் தேவரீரை ஒருகாலமும் மறவாமை வேண்டும்; இன்னும் தேவரீர் திருநிருத்தஞ் செய்யும்பொழுது, தேவரீருடைய திருவடியின் கீழே சிவானந்தத்தை உடையேனாகி, தேவரீரைப் பாடிக்கொண்டிருத்தல் வேண்டும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். சுவாமி அவரை நோக்கி, "நீ தென்றிசையிலுள்ள ஆலங்காட்டிலே நம்முடைய நடனத்தைத் தரிசித்து, பேரானந்தத்தோடு நம்மைப் பாடிக் கொண்டிரு" என்று அருளிச்செய்தார். அதுகேட்ட காரைக்காலம்மையார் சுவாமியை நமஸ்கரித்து அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு, திருவாலங்காட்டுக்குத் தலையினால் நடந்து சென்று, சுவாமியுடைய திருநடனத்தைத் தரிசித்து, "கொங்கைதிரங்கி" என்னும் மூத்ததிருப்பதிகத்தையும், "எட்டியிலவமீகை" என்னுந் திருப்பதிகத்தையும் பாடினார். அவர் சுவாமியுடைய தூக்கிய திருவடியின்கீழே சிவானந்தத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு எக்காலமும் இருக்கின்றார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

அப்பூதியடிகணாயனார் புராணம்

சோழமண்டலத்திலே, திங்களூரிலே, பிராமணகுலத்திலே, பாவங்கள் என்று சொல்லப்பட்டவைகள் எல்லா

வற்றையும் நீங்கினவரும், புண்ணியங்களென்று சொல்லப்பட்டவைக ளெல்லாவற்றையும் தாங்கினவரும், கிருகஸ்தாச்சிரமத்தை யுடையவரும், சிவபத்தி அடியார்பத்திகளிற் சிறந்தவருமாகிய அப்பூதியடிகணாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சிவானுபூதிமானாகிய திருநாவுக்கரசு நாயனாருடைய மகிமையைக் கேள்வியுற்று, அவர்மேலே மிக அன்புகூர்ந்து, தம்முடைய வீட்டினுள்ள அளவைகள் தராசுகள் பிள்ளைகள் பசுக்கள் எருமைகள் முதலிய எல்லாவற்றிற்கும் அந்நாயனாருடைய பெயரையே சொல்லி வருவார். இன்னும் அவர்மே லாசையினாலே, திருமடங்கள் தண்ணீர்ப்பந்தர்கள் குளங்கள் திருநந்தனவனங்கள் முதலியவற்றை அந்நாயனார் பெயரினாற் செய்துகொண்டிருந்தார்.

இருக்குநாளிலே, அத் திருநாவுக்கரசுநாயனார் திருப்பழனமென்னும் ஸ்தலத்தை வணங்கிக்கொண்டு, பிறதலங்களையும் வணங்கும்பொருட்டு, அந்தத் திங்களூருக்குச் சமீபமாகிய வழியே செல்லும்பொழுது, ஒரு தண்ணீர்ப் பந்தரை அடைந்து திருநாவுக்கரசுநாயனார் என்னும் பெயர் எங்கும் எழுதப்பட்டிருத்தலைக் கண்டு, அங்கு நின்றவர்கள் சிலரை நோக்கி, "இந்தத் தண்ணீர்ப் பந்தரை இப் பெயரிட்டுச் செய்தவர் யாவர்" என்று வினவ; அவர்கள், "இப்பந்தரை மாத்திரமன்று, இவ்விடத் தெங்கும் உள்ள அறச்சாலைகள் குளங்கள் திருநந்தனவனங்கள் எல்லாவற்றையும் அப்பூதியடிகணாயனா ரென்பவர் இத்திருநாவுக்கரசு நாயனார் என்னும் பெயராலேயே செய்தனர்" என்றார்கள். அதைத் திருநாவுக்கரசுநாயனார் கேட்டு, "இங்ஙனம் செய்தற்குக் காரணம் யாதோ" என்று நினைந்து, அவர்களை நோக்கி, "அவர் எவ்விடத்தில் இருக்கின்றவர்" என்று வினவ, "அவர் இவ்வூரவரே. இப்பொழுதுதான் வீட்டுக்குப் போகின்றார். அவ்வீடும் தூரமன்று, சமீபமே" என்றார்கள். உடனே திருநாவுக்கரசுநாயனார் அப்பூதியடிகணாயனாருடைய வீட்டுத் தலைக்கடைவாயிலிற் செல்ல; உள்ளிருந்த அப்பூதிநாயனார் "சிவனடியார் ஒருவர் வாயிலில் வந்து நிற்கின்றார்" என்று கேள்வியுற்று விரைந்து சென்று, அவருடைய திருவடிகளிலே நமஸ்கரிக்க; அவரும் வணங்கினார். அப்பூதிநாயனார் "சுவாமீ, தேவரீர்

இவ்விடத்திற்கு எதுபற்றி எழுந்தருளினீர்" என்று வினவ; திருநாவுக்கரசுநாயனார் "நாம் திருப்பழனத்தை வணங்கிக் கொண்டு வரும்பொழுது, வழியிலே நீர் வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தரைக் கண்டும், அப்படியே நீர் செய்திருக்கின்ற பிற தருமங்களைக் கேட்டும், உம்மைக் காண விரும்பி இங்கே வந்தோம்" என்று சொல்லி, பின்பு, "சிவனடியார்கள் பொருட்டு நீர் வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தரிலே உம்முடைய பெயரை எழுதாது வேறொரு பெயரை எழுதியதற்குக் காரணம் யாது" என்று வினவ; அப்பூதிநாயனார் "நீர் நல்ல வார்த்தை அருளிச்செய்திலீர். பாதகர்களாகிய சமணர்களோடு கூடிப் பல்லவராஜன் செய்த விக்கினங்களைச் சிவபத்தி வலிமையினாலே ஜயித்த பெருந்தொண்டரது திருப்பெயரோ வேறொரு பெயர்" என்று கோபித்து, பின்னும், "பரமசிவனுக்குத் திருத்தொண்டு செய்தலாலே இம்மையினும் பிழைக்கலாம் என்பதை என் போலும் அறிவிலிகளும் தெளியும்பொருட்டு அருள்புரிந்த திருநாவுக்கரசுநாயனாருடைய திருப்பெயரை நான் எழுத, நீர் இந்தக் கொடுஞ்சொல்லை நான் கேட்கும்படி சொன்னீர். கற்றோணியைக் கொண்டு கடல் கடந்த அந்த நாயனாருடைய மகிமையை இவ்வுலகத்திலே அறியாதார் யாருளர்! நீர் சிவ வேடத்தோடு நின்று இவ் வார்த்தை பேசினீர். நீர் எங்கே இருக்கிறவர்! சொல்லும்" என்றார்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார் அவ்வப்பூதியடிகளுடைய அன்பை அறிந்து, "ஆருகத சமயப்படுகுழியினின்றும் ஏறும்பொருட்டுப் பரமசிவன் சூலைநோயை வருவித்து ஆட்கொள்ளப் பெற்ற உணர்வில்லாத சிறுமையேன் யான்" என்று அருளிச்செய்தார். உடனே அப்பூதிநாயனார், இரண்டு கைகளும் சிரசின்மேலே குவிய, கண்ணீர் சொரிய, உரை தடுமாற, உரோமஞ்சிலிர்ப்ப, பூமியிலே விழுந்து திருநாவுக்கரசுநாயனாருடைய ஸ்ரீ பாதாரவிந்தங்களைப் பூண்டார். திருநாவுக்கரசுநாயனார் அப்பூதியடிகளை எதிர்வணங்கி எடுத்தருள; அப்பூதியடிகள் மிகக் களிப்படைந்து கூத்தாடினார்; பாடினார்; சந்தோஷமேலீட்டினால் செய்வது இன்னது என்று அறியாமல், வீட்டினுள்ளே சென்று, மனைவியாருக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் பிறசுற்றத்தார்களுக்கும் திருநாவுக்கரசுநாயனார் எழுந்தருளிவந்த

சந்தோஷ சமாசாரத்தைச் சொல்லி, அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு வந்து, நாயனாரை வணங்கும்படி செய்து, அவரை உள்ளே எழுந்தருளுவித்து, பாதப்பிரக்ஷாளனஞ் செய்தார். அங்ஙனஞ் செய்த தீர்த்தத்தை அவர்களெல்லாரும் தங்கண்மேலே தெளித்து, உள்ளும் பூரித்தார்கள். நாயனாரை ஆசனத்தில் இருத்தி, விதிப்படி அருச்சனை செய்து, "சுவாமீ, தேவரீர் இங்கே திருவமுது செய்தருளல்வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, அவரும் அதற்கு உடன்பட்டருளினார். அப்பூதிநாயனார் திருவமுது சமைப்பித்து, தங்கள் புத்திரராகிய மூதத திருநாவுக்கரசை வாழைக்குருத்து அரிந்துகொண்டு வரும்பொருட்டு அனுப்ப; அவர் விரைந்து தோட்டத்திற் சென்று, வாழைக்குருத்து அரியும்பொழுது, ஒருபாம்பு அவருடைய கையிலே தீண்டி, அதனைச் சுற்றிக்கொண்டது. அவர் அதை உதறி வீழ்த்து, பதைப்புடனே அது பற்றிய வேகத்தினாலே வீழுமுன், கொய்த குருத்தை வேகத்தோடு கொண்டோடிவந்து, விஷம் முறையே ஏறித் தலைக்கொண்ட ஏழாம்வேகத்தினாலே பல்லும் கண்ணும் சரீரமும் கருகித் தீய்ந்து, உரை குழறி மயங்கி, குருத்தைத் தாயார் கையில் நீட்டி, கீழே விழுந்து இறந்தார். அதுகண்டு, தந்தையாரும் தாயாரும் "ஐயோ! இது தெரிந்தால் இனி நாயனார் திருவமுது செய்யாரே" என்று துக்கித்து, சவத்தை வீட்டுப்புறத்து முற்றத்தின் ஒரு பக்கத்திலே பாயினால் மறைத்து வைத்துவிட்டு, அப்பமூர்த்தியிடத்திற் சென்று, "சுவாமீ, எழுந்துவந்து திருவமுதுசெய்தருளல் வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார்கள். அப்பமூர்த்தி எழுந்து, கைகால் சுத்திசெய்துகொண்டு, வேறோராசனத்தில் இருந்து, விபூதி தரித்து, அப்பூதிநாயனாருக்கும் அவர் மனைவியாருக்கும் விபூதிகொடுத்து, புதல்வர்களுக்கும் கொடுக்கும்போது, அப்பூதிநாயனாரை நோக்கி, "நாம் இவர்களுக்கு முன்னே விபூதி சாத்தும்படி உம்முடைய சேட்ட புத்திரரை வருவியும்" என்றார். அப்பூதிநாயனார் "இப்போது அவன் இங்கே உதவான்" என்றார். அப்பமூர்த்தி அதைக் கேட்டவுடனே சிவபிரானுடைய திருவருளினாலே தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே ஒரு தடுமாற்றந் தோன்ற, அப்பூதிநாயனாரை நோக்கி, "அவன் என்செய்தான்? உண்மைசொல்லும்" என்றார். அப்பூதிநாயனார்

அஞ்சி நடுக்குற்று, வணங்கி நின்று, நிகழ்ந்த சமாசாரத்தை விண்ணப்பஞ்செய்தார். அப்பமூர்த்தி அதைக் கேட்டு, "நீர் செய்தது நன்றா யிருக்கின்றது; இப்படி வேறியார் செய்தார்" என்று சொல்லிக்கொண்டு எழுந்து, சிவாலயத்துக்குமுன் சென்று, சவத்தை அங்கே கொணர்வித்து, விஷத்தை நீக்கியருளும் பொருட்டுப் பரமசிவன் மேலே திருப்பதிகம் பாடினார். உடனே அப்புத்திரர் உயிர் பெற்று எழுந்து, அப்பமூர்த்தியுடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரிக்க; அப்பமூர்த்தி விபூதி கொடுத்தருளினார். அப்பூதிநாயனாரும் மனைவியாரும் தங்கள் புத்திரர் பிழைத்தமையைக் கண்டும் அதைக் குறித்துச் சந்தோஷியாமல், நாயனார் திருவமுது செய்யாதிருந்தமையைக் குறித்துச் சிந்தை நொந்தார்கள். அப்பமூர்த்தி அதனை அறிந்து, அவர்களோடும் வீட்டிற்சென்று, அப்பூதிநாயனாரோடும் அவர் புத்திரர்களோடும் ஒருங்கிருந்து திருவமுது செய்தருளினார். அப்படியே சிலநாள் அங்கிருந்து, பின் திருப்பழனத்திற்குப் போயினார்.

அப்பூதியடிகள் சைவசமயாசாரியராகிய திருநாவுக்கரசு நாயனாருடைய திருவடிகளைத் துதித்தலே தமக்குப் பெருஞ் செல்வமெனக் கொண்டு வாழ்ந்திருந்து, சில காலஞ் சென்றபின் பரமசிவனுடைய திருவடிகளை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநீலநக்கநாயனார் புராணம்

சோழமண்டலத்திலே, காத்தமங்கையிலே, பிராமண குலத்திலே, திருநீலநக்கநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் வேதத்தின் உள்ளுறையாவது பரமசிவனையும் அவருடைய அடியார்களையும் அன்பினோடு அருச்சித்து வணங்குதலே என்று துணிந்து, தினந்தோறுஞ் சைவாகம விதிப்படி சிவார்ச்சனை பண்ணி, சிவபத்தர்களுக்குத் திருவமுது செய்வித்தல் முதலாகிய பலவகைப்பட்ட பணிகளையுஞ் செய்வார்.

அப்படிச் செய்யுநாளிலே, ஒரு திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்திலே, சிவபூசையை முடித்துக்கொண்டு, அந்த ஸ்தலத்திலுள்ள அயவந்தி என்னும் ஆலயத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சுவாமியையும் அருச்சிக்க விரும்பி, தம்முடைய மனைவியார் பூசைக்கு வேண்டும் உபகரணங்களைக் குறைவறக் கொண்டுவர, அவ்வாலயத்திற் சென்று, பூசைபண்ணிப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, சந்நிதானத்திலே நமஸ்கரித்து, இருந்துகொண்டு, வேதாகமாதி சமஸ்த சாஸ்திரங்களின் உண்மைப் பொருளாகிய ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜபித்தார். ஜபிக்கும்பொழுது, ஒரு சிலம்பி மேலே நின்று, வழுவி, சிவலிங்கத்தின்மேல் விழுந்தது. அதைச் சமீபத்திலே நின்ற மனைவியார் கண்டு, அச்சமடைந்து, விரைந்து, குழந்தைமேல் விழுஞ் சிலம்பி நீங்கும்படி ஊதித்துமிபவர்போல அன்பு மிகுதியினலே அந்தச் சிலம்பி நீங்கும்படி ஊதித் துமிந்தார். திருநீலநக்கநாயனுர் அதைக் கண்டு, தம்முடைய கண்ணைப் புதைத்து, "அறிவில்லாதவளே, நீ இப்படிச் செய்ததென்னை" என்று சொல்ல; மனைவியார் "சிலம்பி விழுந்தபடியால் ஊதித் துமிந்தேன்" என்றார். நாயனுர் மனைவியாருடைய அன்பின் செய்கையை நன்குமதியாமல், அது, அநுசிதம் என்று நினைந்து, அவரை நோக்கி, "நீ சிவலிங்கத்தின் மேலே விழுந்த சிலம்பியை வேறொரு பரிசினுலே நீக்காமல், முற்பட்டுவந்து, ஊதித் துமிந்தாய். இந்த அநுசிதத்தைச் செய்த உன்னை நான் இனித் துறந்தேன்; நீங்கிவிடு" என்றார். அப்பொழுது சூரியாஸ்தமயன மாயிற்று. மனைவியார் நாயகருடைய ஏவலினலே ஒருவழி நீங்க; நாயகர் பூசையை முடித்துக்கொண்டு, வீட்டிற்குத் திரும்பிவிட்டார். மனைவியார் அஞ்சுகின்ற உள்ளத்தோடும், அவரிடத்திற் செல்லமாட்டாதவராகி, ஆலயத்தில் இருந்தார். நாயனுர் நித்திரை செய்யும்பொழுது, பரமசிவன் அவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, தம்முடைய திருமேனியைக் காட்டி, "உன் மனைவி மனம்வைத்து ஊதித்துமிந்த இடமொழிய, இப்புறம் சிலம்பியின் கொப்புளம்" என்று சொல்லியருளினர். நாயனுர் அச்சத்துடனே அஞ்சலி செய்துகொண்டு விழித்து எழுந்து, கூத்தாடினர்; பாடினர்; சிவபிரானுடைய திருவருளை வியந்து நின்று அழுதார். விடிந்தபின், ஆலயத்துக்குப்போய், சுவாமியை

நமஸ்கரித்து, ஸ்தோத்திரஞ் செய்து, மனைவியாரையும் அழைத்துக்கொண்டு, வீட்டுக்குத் திரும்பினர். அதற்குப் பின், முன்னினும் பார்க்க மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு, சிவார்ச்சனையையும் மாகேசுர பூசையையுஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்.

அப்படியிருக்குநாளிலே, பரமாசாரியராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனுருடைய மகிமையைக் கேள்வியுற்று, அவருடைய ஸ்ரீ பாதாரவிந்தங்களைத் தரிசிக்கவேண்டும் என்னும் அத்தியந்த ஆசையையுடையராயினர். அப்படியிருக்கும்பொழுது, திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனுர் அயவந்திநாதரை வணங்கும்பொருட்டுத் திருக்கூட்டத்தோடும் சாத்தமங்கைக்கு எழுந்தருளி வர; திருநீலநக்கநாயனுர் கேள்வியுற்று, மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடும் நடைப்பந்தரிட்டு, வாழைகளையும் கமுகுகளையும் நாட்டி, தோரணங்கள் கட்டி, நிறைகுடங்களும் தூபதீபங்களும் வைத்து, தம்முடைய சுற்றத்தார்கள் சமஸ்தரோடும் அவரை எதிர்கொண்டு நமஸ்கரித்து, தம்முடைய வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டு போய், திருவமுது செய்வித்தார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனுர் அன்றிரவிலும் அங்கேதானே திருவமுது செய்து, திருநீலநக்கநாயனுரை அழைத்து, "திருநீலகண்டப் பெரும்பாணருக்கும் விறலியாருக்கும் இன்று தங்குதற்கு ஓரிடங்கொடும்" என்று சொல்லியருள; திருநீலநக்கநாயனுர் வீட்டுக்கு நடுவிலிருக்கின்ற வேதிகையின் பக்கத்திலே அவர்களுக்கு இடங்கொடுத்தார். பெரும்பாணர், அவ்விடத்திலே வேதிகையிலுள்ள நித்தியாக்கினி வலஞ்சுழித்து ஓங்கி முன்னையினுஞ் சிறந்து பிரகாசித்து, வருணமன்று பத்தியே மகிமை தருவது என்பதை விளக்கவும், அதுகண்ட திருநீலநக்கநாயனுர் மகிழ்ச்சி யடையவும், விறலியாரோடு நித்திரைசெய்தார்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனுர், விடிந்தபின், அயவந்தியிற் சென்று சுவாமிமேலே திருநீலநக்கநாயனுரைச் சிறப்பித்துத் திருப்பதிகம்பாடி, சிலநாள் அங்கிருந்து, பின் திருநீலநக்கநாயனுருக்கு விடைகொடுத்து, அந்தத் திருப்பதியினின்றும் நீங்கியருளினர். திருநீலநக்கநாயனுர் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனுர் மேலே பதிந்த அன்பும் அவருடைய கேண்மையும் அவருக்குப் பின் செல்லும்படி

தம்மை வலிந்தனவாயினும், தாம் அவருடைய ஆஞ்ஞையை வலியமாட்டாமையால், அந்தத் திருப்பதியிலே அவருடைய திருவடிகளைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்தார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் செல்லுந் தலங்களிலே இடைநாட்களிற் சென்று அவரோடிருந்து, பின் திரும்பிவிடுவார். இப்படி நெடுநாட் சென்றபின், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய திருமணத்தைச் சேவித்துச் சிவபதமடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

நமிநந்தியடிகணாயனார் புராணம்

சோழமண்டலத்திலே, ஏமப்பேறூரிலே, பிராமண குலத்திலே, பரமசிவனுடைய திருவடிகளை மிகுந்த அன்போடும் ஒழியாதே அகோராத்திரம் வழிபடுதலே இன்பமெனக் கொண்ட நமிநந்தியடிகள் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார்.

அவர் பலநாளுந் திருவாரூருக்குப் போய் வன்மீகநாதரை வணங்கினார். ஒருநாள் வணங்கிக்கொண்டு, புறப்பட்டுத் திருமுன்றிலை அடைந்து பக்கத்தில் இருக்கின்ற அரநெறி என்னும் ஆலயத்துட் புகுந்து, சுவாமியை நமஸ்கரித்து, அங்கே செய்யவேண்டிய பல தொண்டுகளைச் செய்து, இரவிலே அங்கே எண்ணில்லாத தீப மேற்றுதற்கு விரும்பி, எழுந்தார். எழுந்தபொழுது, மாலைக் காலமாதலைக் கண்டு, அப்பாற் செல்லிற் பொழுது செல்லும் என்று நினைந்து, சமீபத்திலே ஒரு வீட்டில், அது சமணர் வீடென்று அறியாமையினாலே புகுந்து, "சிவாலயத்தில் விளக்கேற்றுதற்கு நெய் தாருங்கள்" என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் "கையிலே சுவாலிக்கின்ற அக்கினியையுடைய பரமசிவனுக்கு விளக்கு மிகையன்றோ? இங்கே நெய்யில்லை. விளக்கெரிப்பீராகில், நீரை முகந்து எரியும்" என்றார்கள். நமிநந்தியடிகணாயனார் அந்தச் சொல்லைப் பொறாதவராகி, அப்பொழுதே மிகுந்த மனவருத்தத்தோடும் திரும்பிப் போய், சுவாமி சந்நிதானத்திலே விழுந்து நமஸ்கரித்தார். அப்பொழுது

ஆகாயத்திலே "நமிநந்தியே, நீ உன்னுடைய கவலையை நீக்கு. இதற்குச் சமீபத்தில் இருக்கின்ற குளத்தில் நீரை முகந்து கொண்டுவந்து விளக்கேற்று' என்று ஒரு அசரீரி வாக்குத் தோன்றிற்று. நமிநந்தியடிகணாயனார் அதைக் கேட்டு, மன மகிழ்ந்து திருவருளை வியந்து கொண்டு எழுந்து போய், குளத்தில் இறங்கி, சிவநாமத்தை உச்சரித்து, நீரை முகந்துகொண்டு, திருக்கோயிலிலே வந்து, அகலிலே முறுக்கிய திரியின்மேலே அந்நீரை வார்த்து, விளக்கேற்றினார். அது சுடர்விட்டெழுந்தது. அது கண்டு, அவ்வாலயம் முழுதிலும் சமணர்களெதிரே மிகுந்த களிப்புடனே நாடறிய நீரினாலே திருவிளக்கெரித்தார். திருவிளக்கு விடியுமளவும் நின்று எரியும்படி, குறைகின்ற தகழிகளுக்கெல்லாம் நீர் வார்த்து இரவிலேதானே தம்முடைய ஊருக்குப் போய், சிவார்ச்சனை பண்ணி, திருவமுது செய்து, நித்திரை கொள்வார். உதயகாலத்திலே பூசையை முடித்துக்கொண்டு, திருவாரூரை அடைந்து, அரநெறி என்னும் ஆலயத்திற் சென்று, சுவாமிதரிசனம் பண்ணி, பகன் முழுதினும் திருத்தொண்டுகள் செய்து இரவிலே எங்கும் விளக்கேற்றுவார்.

இப்படி நிகழுங் காலத்திலே, தண்டியடிகளாலே சமணர்கள் கலக்கம் விளைந்து நாசமடைய; திருவாரூர் பெருமையடைந்து விளங்கியது. சோழமகாராஜா, நமிநந்தியடிகணாயனாரே அத்தியக்ஷராக, வன்மீகநாதருக்கு வேண்டும் நிபந்தங்கள் பலவற்றையும் வேதாகமவிதி விளங்க அமைத்தார். நமிநந்தியடிகள் வீதிவிடங்கப் பெருமாளுக்குப் பங்குனிமாசத்திலே மகோற்சவம் நடத்துவித்தார். நடத்துவிக்கும்பொழுது, சுவாமி ஒருநாள் திருமணலிக்கு எழுந்தருள; சகல சாதியார்களும் ஒருங்கு சேவித்துப் போனார்கள். நமிநந்தியடிகணாயனாரும் சேவித்துப் போய், அங்கே சுவாமியுடைய திருவோலக்கத்தைக் கண்டு களிப்படைந்தார். பொழுதுபட, சுவாமி திரும்பித் திருக்கோயிலிலே புக, நமிநந்தியடிகள் வணங்கிக்கொண்டு, தம்முடைய ஊரை அடைந்து, வீட்டினுள்ளே புகாமல்; புறக்கடையிலே படுக்க, மனைவியார் வந்து, "உள்ளே எழுந்தருளிச் சிவார்ச்சனையையும் அக்கினிகாரியத்தையும் முடித்துக்கொண்டு பள்ளிகொள்ளும்" என்

றார். நமிநந்தியடிகள் "இன்றைக்குச் சுவாமி திருமணலிக்கு எழுந்தருளியபோது நானும் சேவித்துப் போனேன். சகல சாதியும் கலந்து வந்தபடியால், தீட்டுண்டாயிற்று. ஆதலால் ஸ்நானம்பண்ணிப் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொண்டே உள்ளே புகுந்து சிவார்ச்சனையைத் தொடங்கல் வேண்டும். அதற்கு நீ ஜல முதலாயின கொண்டுவா" என்று சொல்ல; மனைவியாரும் கொண்டுவரும்பொருட்டு விரைந்து சென்றார். அப்பொழுது நமிநந்தியடிகணாயனார் சிறி துறக்கம் வர, நித்திரை செய்தார். செய்யும்பொழுது வீதிவிடங்கப்பெருமாள் அவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "திருவாரூரிலே பிறந்தவர்களெல்லாரும் நம்முடைய கணங்கள். அதை நீ காண்பாய்" என்று சொல்லி மறைந்தருளினார். நமிநந்தியடிகணாயனார் விழித்தெழுந்து, தாம் நினைத்தது குற்றமென்று கருதி, எழுந்தபடியே சிவார்ச்சனை முடித்து, மனைவியாருக்கு நிகழ்ந்ததைச் சொல்லி, விடிந்தபின் திருவாரூருக்குப் போனார். போனபொழுது, அந்தத் திருப்பதியிலே பிறந்தவர்களெல்லாரும் சிவசாரூப்பிய முள்ளவர்களாய்ப் பிரகாசிக்கக் கண்டு பூமியிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து, அவர்கள் அவ்வுருவம் நீங்கி முன்போலாயினமையையுங் கண்டு, "அடியேன் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருளும்" என்று சுவாமியைப் பிரார்த்தித்தார்.

பின்பு திருவாரூரிலேதானே குடிபுகுந்து, தம்முடைய திருத்தொண்டுகளைச் செய்துகொண் டிருந்தார். நெடுங்காலம் சிவனடியார்களுக்கு நியதியாக வேண்டுவன எல்லாவற்றையும் செய்துகொண்டிருந்தமையால், தொண்டர்களுக்கு ஆணிப்பொன் என்று, திருநாவுக்கரசுநாயனாராலே, தேவாரப் பதிகத்திலே சிறப்பித்துப் பாடப்பட்டார். இவர் இந்தப்பிரகாரம் சமஸ்த லோகங்களும் தொழும்படி திருப்பணிகளைச் செய்துகொண் டிருந்து, சிவபதத்தை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

—·—

திருநின்ற சருக்க முற்றுப்பெற்றது.

SAIVA PRAKASA PRESS
JAFFNA.